

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 78

Dimecres, 1 d'abril de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 53, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 200-00033/08) p. 3

Projecte de llei

que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència (debat de totalitat) (tram. 200-00057/08) p. 14

Projecte de llei

de prevenció i control ambiental de les activitats (debat de totalitat) (tram. 200-00058/08) p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre l'adaptació del sistema universitari a l'espai europeu d'educació superior (tram. 300-00197/08) (retirada) p. 39

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre l'espai europeu d'educació superior (tram. 401-00032/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern (tram. 317-00240/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís amb el tercer sector social (tram. 317-00242/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la gestió del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 317-00241/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta del nou model de gestió de l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00244/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la signatura d'un conveni amb el Govern de l'Estat en matèria d'habitatge (tram. 317-00243/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva responsabilitat en la gestió dels Mossos d'Esquadra (tram. 317-00245/08) p. 45

→

Pregunta

al Govern sobre la planificació dels equipaments penitenciaris de Barcelona (tram. 310-00300/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les demandes de la plataforma d'usuaris de la línia ferroviària entre Portbou, Girona i Barcelona (tram. 310-00299/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre els expedients de regulació d'ocupació (tram. 310- 00297/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre la línia ferroviària entre Barcelona i Girona (tram. 310-00301/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre la contractació d'estudis i informes a persones externes a la Generalitat (tram. 310-00302/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir la qualitat de l'ensenyament en el context de crisi econòmica (tram. 310-00298/08) p. 52

Proposició de llei

de creació d'una línia extraordinària de finançament per a l'activitat d'autònoms i microempreses (debat de totalitat) (tram. 202-00058/08) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre la seguretat pública (tram. 300-00198/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms (tram. 300-00196/08) p. 70

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 53.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 200-00033/08). Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 426).

2. Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència (tram. 200-00057/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 398, 63.)

3. Projecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats (tram. 200-00058/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 417, 21.)

4. Proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de finançament per a l'activitat d'autònoms i microempreses (tram. 202-00058/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 398, 76.)

5. Interpellació al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms (tram. 300-00196/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre l'adaptació del sistema universitari a l'Espai Europeu d'Educació Superior (tram. 300-00197/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la seguretat pública (tram. 300-00198/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la participació en la gestió de les infraestructures aeroportuàries (tram. 300-00199/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'objectiu del futur projecte de llei del cinema (tram. 302-00158/08). Antonio Robles Almeida, del Grup Mixt. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 302-00159/08). M. Belén Pajares i Ribas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris de priorització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector públic per a coadjuvar a superar la

crisi econòmica (tram. 302-00160/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader (tram. 302-00161/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de llei

de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 200-00033/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustre diputat senyor Joaquim Paladella, que en fou designat relator.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats i diputades. Primer que res, voldria disculpar el conseller que, amb la voluntat de ser aquí en l'aprovació de la Llei de l'IRTA, avui no pot ser-hi perquè està malalt, està indispost i, per tant, no pot ser-hi.

Dit això, el dia 28 de novembre de 1985, el Parlament de Catalunya aprovava la Llei 23/1985 per la qual creava l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. Avui, 1 d'abril de 2009, tinc l'honor de presentar al Ple del Parlament de Catalunya els treballs de la ponència i, en conseqüència, el dictamen establert en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del dia 13 de març.

Aquest dictamen és el fruit i la voluntat, primer, del Govern i, després, dels diferents i de la totalitat dels grups parlamentaris d'aquesta cambra.

L'objectiu és el de modernitzar, ficar al dia, millorar i relançar l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries que s'ha demostrat útil per als diferents sectors que componen el teixit agroalimentari de Catalunya i per a la societat catalana.

Primer que res, voldria, com a relator del Projecte de llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, agrair el treball, el bon ambient i la voluntat d'acord de tots els companys que, en representació dels diferents grups parlamentaris, han format part de la ponència —el diputat Xavier Pallarès, el diputat Joan Bertomeu, el diputat Antoni Robles, el diputat Carmel Mòdol i el diputat Francesc Pané. També, i molt especialment, al lletrat senyor Ferran Domínguez i al

gestor senyor Eduard Principal. Entre tots, crec que hem fet una bona feina i una feina que ens porta avui aquí, al Ple del dia 1 d'abril, a presentar els treballs que, durant quatre sessions, han fet possible aquest dictamen.

No seria just que oblidés el treball del Departament d'Agricultura i Ramaderia i de la gent del DARP –la senyora Assumpta Palau i també, i com no, qui porta les relacions amb el Parlament, senyor Marc Mellado.

És també necessari i just agrair també, i sobretot, el treball d'abans, de durant i, segurament, de després de la tramitació d'aquesta llei per part de l'actual director de l'IRTA, Josep Maria Monfort, a qui saludo, que està avui aquí present, i també l'anterior director general de l'IRTA, el senyor Josep Tarragó, que, exactament, també el saludo conjuntament amb els que l'acompanyen.

També no voldria oblidar totes les persones, associacions i entitats que van venir a comparèixer davant de la Comissió d'Agricultura d'aquest Parlament. 23 compareixences, si no ho recordo malament, representants de les diferents sensibilitats dels diferents sectors i àmbits que la llei tindrà en el seu espai d'actuació en el futur i que ens van ficar també el seu granet en aquesta llei, que vol ser una llei útil i de futur.

Aquest Projecte de llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries arriba a aquest Ple amb quaranta esmenes vives de les noranta-vuit esmenes que van presentar el conjunt dels grups parlamentaris. És a dir, hi ha hagut acord en un 59,2 per cent de les esmenes.

En els grups parlamentaris, queden vives set esmenes de les divuit presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. És el mateix nombre d'esmenes les presentades i les que queden vives per part del Grup Parlamentari Popular, és a dir, un 61,2 per cent de les esmenes d'aquests dos grups parlamentaris van assolir un acord.

Referent al Grup Mixt, queden vives vint-i-sis esmenes de les trenta-set presentades, encara que esperem que, al voltant d'aquest debat, encara puguem assolir un nombre major d'esmenes acordades.

El text del dictamen aprovat en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en primer lloc i fruit d'una esmena tècnica acordada per tots els grups parlamentaris, el títol del projecte de llei passa a ser: Projecte de llei de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. Consta d'una exposició de motius, cinc capítols, un conjunt de vint-i-tres articles, una disposició addicional, una disposició transitòria, una disposició derogatòria i dues disposicions finals.

El capítol I defineix la naturalesa jurídica i règim jurídic de l'IRTA i delimita la seva finalitat d'aquesta manera: «És contribuir a la modernització, a la millora i a l'impuls i de la competitivitat, al desenvolupament sostenible del sector agrari, alimentari, agroforestal, apícola i pesquer i també del directament i indirectament relacionat amb el proveïment d'aliments sans i de qualitat als consumidors finals, a la seguretat alimentària en la transformació d'aliments i, en general, a la millora del benestar i la salut de la població.»

Determina en sis objectius estratègics els necessaris per assolir aquesta finalitat.

En l'article 4 determina les funcions generals i les formes d'actuació.

El capítol segon descriu l'organització de l'IRTA i defineix els òrgans de Govern amb Consell d'Administració, president o presidenta, director o director general. Es defineix la composició dels diferents òrgans de Govern i les seves funcions així com també el seu funcionament.

El capítol tercer crea i determina el Consell Assessor com a òrgan d'assessorament tècnic de l'IRTA i determina quina ha de ser la seva composició i el seu funcionament així com les seves funcions.

El capítol IV, en l'article 14.1, diu: «Les relacions de l'IRTA amb el departament competent en matèria d'agricultura i alimentació i, en general, amb el Govern s'articulen per mitjà d'un contracte programa plurianual, que és l'únic i que es canalitza per mitjà de l'esmentat departament.» Determina la durada màxima en sis anys i defineix l'objecte i la finalitat d'aquest contracte programa.

El capítol cinquè parla del règim econòmic i financer, del control financer i econòmic, dels recursos, del pressupost, dels recursos humans, contractació i responsabilitat.

El conjunt d'aquesta nova llei crec que, en el transcurs del treball de la ponència, ha guanyat en consens i en el sentiment també que hem de fer una llei que sigui útil per al futur de l'IRTA. Però, el més important és que una llei que modernitza, reforça i relança l'IRTA és una llei que també ha de servir, sobretot, per al conjunt de la societat i, especialment, per al sector agrari, tal i com diu l'exposició de motius.

Aquesta llei vol ser útil per fer front als grans reptes del sector agrari:

Primer. Cal fer compatibles les produccions d'aliments segurs i de qualitat amb la protecció adequada al medi ambient.

Segon. El repte de la seguretat alimentària necessàriament lligat al seguiment o traçabilitat de productes.

En definitiva, la llei ha de ser útil per a l'IRTA i l'IRTA ha de ser útil per a la societat catalana i per al sector agrari català.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputades i diputats.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Seguidament, té la paraula, per defensar les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Avui iniciem el tràmit final de la nova

Llei de l'IRTA, de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària. Des d'aquí volem donar la benvinguda al que va estar durant molts anys el director general, senyor Josep Tarragó, i al qui té ara la responsabilitat de fer la feina de director general, com és el senyor Josep Maria Monfort.

Des del Grup de Convergència i Unió, volem fer palès el nostre agraïment a totes les persones que han participat i han fet aportacions en esta nova llei perquè surti millor que no pas el dia que la vam presentar.

Des de Convergència i Unió volem agrair la feina feta pels companys diputats que han participat en esta llei, al lletrat de la comissió –el senyor Fernando Domínguez–, a l'assessora lingüística –la Núria Lucena– i al gestor parlamentari –l'Eduard Principal. L'agraïment a tots ells per la feina que han fet entre tots.

Val a dir que, des del Grup de Convergència i Unió, ja en el moment que vam presentar esta llei en seu parlamentària vam mostrar la nostra ferma predisposició a participar de manera activar per millorar esta llei.

Des del Grup de Convergència i Unió vam presentar divuit esmenes, totes elles encaminades, des del nostre punt de vista, a millorar esta llei. Més de la meitat d'estes esmenes han estat introduïdes dins de l'articulat de la mateixa llei.

Val la pena mencionar que queden vives, tal i com dèiem abans, set esmenes, que voldríem posar en consideració de tots els diputats i diputades, ja que, des del nostre punt de vista, millorarien un poc més esta llei.

Des de Convergència i Unió creiem necessari el manteniment d'estes esmenes, ja que recullen de manera clara aspectes destacats de la voluntat de les organitzacions professionals que, en la seva aportació a la llei, ho van deixar clar en les compareixences de la mateixa llei.

Com he dit, i tal i com vaig dir el dia que es va presentar esta Llei de l'IRTA, val la pena recordar, i fent un poc d'història, que es va crear mitjançant la Llei 23/1985, del 28 de novembre, pel Parlament de Catalunya.

L'IRTA va ser un instrument amb visió de futur, va ser una eina pionera en el moment de la seva creació, va néixer quan ja se sospitaven canvis significatius en l'escenari del sector agroalimentari.

L'IRTA va ser i continua sent un encert –va ser i continua sent un encert. Va ser una bona feina i una bona eina al servei de la gent. De sovint, és fàcil criticar les coses del passat; de sovint, és fàcil carregar les culpes damunt dels governs de Convergència i Unió, però, en este cas, en este cas concret, la llei que avui ens porta, avui, aquí a debat va ser un encert, va ser un encert dels governs de Convergència i Unió. Este fet és un fet inqüestionable, no hi ha cap mena de dubte, els fets demostren que va ser un encert i la trajectòria de les coses fetes per la gent de l'IRTA així ho demostren i ho avalen.

Per tant, des de Convergència i Unió, ens hem sentit molt còmodes amb els tràmits d'esta llei. Ens sentim perfectament identificats, amb ganes que surti el millor possible.

En esta nova llei de l'IRTA, en primer lloc, lo que es vol fixar són els objectius estratègics del mateix institut. Per una banda, es volen identificar clarament els seus objectius.

En segon lloc, es volen clarificar les funcions de transferència tecnològica i el paper de suport del Departament d'Universitats i Recerca. Pensem que és un encert, pensem que este Departament d'Universitats i Recerca ha d'estar regulat per la mateixa llei dins del futur paper de l'IRTA.

En tercer lloc, la col·laboració de l'IRTA amb altres institucions, tal i com ha vingut fent fins ara este organisme durant més de vint anys de trajectòria. Esta forma de fer forma part de la seua pròpia història, de la trajectòria d'este institut.

En quart lloc, pretén la modificació de la composició dels òrgans de Govern, unes modificacions que són i han estat un dels punts als quals més esmenes s'han presentat. Finalment, en estos punts, per part de Convergència i Unió no s'ha pogut arribar al consens desitjat; després, en farem referència.

I, en cinquè lloc, el règim econòmic i financer, com mos organitzarem, de quins diners disposarem; una de les parts importants, ja que parlem del seu finançament que, fins ara, es regulava pel contracte programa, un contracte programa que el primer que es va signar va ser l'any 99-2000 i va tindre continuïtat al 2003-2006.

Per tant, des de Convergència i Unió, com a impulsors d'este contracte programa estem d'acord que reguli per llei, estem d'acord, bàsicament, per l'existència d'este contracte programa que deixa treballar amb els seus pressupostos este organisme i pot planificar amb més serietat els propers anys.

Després de mostrar esta ferma voluntat de defensa de l'IRTA i aplaudir la feina per tota la gent que hi ha treballat, per tota la gent que hi treballa i per tota la gent que hi treballarà, considerem que les set esmenes que tots seguit detallaré puguin ser de consideració dels senyors diputats.

A l'article 12, el que fa referència al Consell d'Administració, presentem l'esmena 52, que fa referència a la representativitat. Estem d'acord amb el que es proposa, però, des del nostre punt de vista, el que demanem és l'increment d'aquest Consell d'Administració en dos persones més, proposades pel conseller d'Agricultura, dintre de les persones de reconegut prestigi i trajectòria científicotècnica; dos persones més, proposades pel conseller d'Agricultura, d'entre persones de reconegut prestigi i trajectòria sectorial; dos persones més, proposades pel conseller d'Agricultura, entre persones de reconegut prestigi i trajectòria empresarial i professional.

Per lo tant, reclamem aspectes científicotècnics, trajectòria sectorial, trajectòria empresarial i professional.

L'esmena 55 fa referència també a la representativitat d'un element que, des del nostre punt de vista, és clau; estem parlant de les universitats, de les universitats catalanes i, per tant, proposem que siguin dos representants

de les universitats catalanes amb estudis i activitats relacionades amb finalitats de l'IRTA.

Parlem de les universitats catalanes en plural –universitats catalanes en plural–, totes elles. Totes aquelles universitats que, des de sempre, han tingut i hauran d'aportar fets i coses amb aquest nou organisme. Parlem de totes les universitats..., i em ve al cap, com no pot ser d'altra manera, la Universitat de Lleida o la mateixa Universitat de Vic, sense deixar de banda totes les altres universitats, com he dit abans, les universitats catalanes.

L'esmena 64, a l'article 14, el mateix funcionament del Consell d'Administració. Quan parlem dels acords és important remarcar que estos seran «adoptats per majoria, llevat dels referents als punts *b*, *c*, *d* i *g* de l'apartat 2 de l'article 13».

L'esmena 69 fa referència al capítol 4, al Consell Assessor. L'article 17 del Consell Assessor proposem «quatre persones representants del sector empresarial, tres d'elles a proposta del sector empresarial agrari». Ho argumentem en dues persones més bàsicament per la representativitat del sector. Sector, sector i sector, és important. Dintre d'aquest Consell Assessor mantenim l'esmena 75, afegint un nou apartat –l'apartat cinquè– que diu que «dins del Consell Assessor es podrà» –es podrà, no es crearà, es podrà– «crear un comitè científicotècnic per assessorar el Consell d'Administració en aquelles matèries més relacionades amb la recerca, la ciència i la tecnologia». Què pretenem en aquest nou punt? El que pretenem és dotar de més elements de consulta si arribat el cas és necessari, i fer aquesta mena d'assessorament extern. Simplement, és una eina més al servei de l'IRTA. Per tant, del que parlem és de «es podrà crear», no «es crearà». En cas de necessitat, es crea este comitè científicotècnic per assessorar el mateix Consell d'Administració.

L'esmena 83. L'article 18, quan parlem de les funcions del Consell Assessor. Pensem que és necessari ampliar-lo en un tercer apartat que fa referència al fet que el Consell Assessor podrà –podrà– reclamar a qualsevol dels seus membres, definits en l'article 17.2 d'esta llei, un informe sobre l'avaluació i el seguiment de l'estat d'execució de les propostes que el Consell Assessor ha presentat al Consell d'Administració per millorar les funcions de l'IRTA. De què parlem? Parlem de dotar de més contingut el mateix Consell Assessor. Que este Consell Assessor no sigui una eina més que s'hagi de reunir perquè la llei així ho mana, sinó que, tot al contrari, que es pugui crear un comitè d'avaluació per a totes aquelles accions o demandes que faci el mateix Consell Assessor, es puguin avaluar els seus resultats, que després el Consell d'Administració ha d'executar.

L'esmena 85 a l'article 19, quan parlem del contracte programa. Que sigui «plurianual, d'una durada mínima de sis anys». Pensem en la importància del contracte programa, precisament perquè este organisme tingui una certa autonomia i per poder planificar a un termini raonable les seves actuacions.

En resum, set esmenes –set esmenes. Tres esmenes que fan referència al Consell d'Administració, com he dit

abans: la 52, la 55 i la 64. Dues d'elles fan referència a la representativitat: la 52 a la representativitat científicotècnica, trajectòria sectorial i trajectòria empresarial i professional, i la 55 que fa referència, com tots hi estarem d'acord, a les universitats catalanes en plural. La 64 dins d'este Consell d'Administració que fa referència al mateix funcionament. Per tant, tres que fan referència al Consell d'Administració, dues a la representativitat i una al funcionament.

Tres esmenes més al Consell Assessor: la 69, la 75 i la 83. Una fa referència a la representativitat dels sectors empresarials, la 69; una altra, a les funcions i assessorament d'este consell, la 75 –és el que dèiem abans, que es podrà crear este comitè científicotècnic–, i la 83 que fa referència a la creació d'un seguiment dels acords adoptats per este consell, a l'avaluació dels acords presos. Per tant, tres que fan referència al Consell Assessor, com he dit abans.

I una esmena, l'última, que fa referència al contracte programa, al seu finançament, que és l'esmena número 85, precisament perquè l'institut tingui este mecanisme que és poder utilitzar els seus propis pressupostos per poder treballar amb més tranquil·litat i d'una manera paral·lela a la mateixa directiu del mateix Departament d'Agricultura.

Per tant, set esmenes: tres que fan referència al Consell d'Administració, tres que fan referència al Consell Assessor i una que fa referència al que és el contracte programa, al funcionament, a com, realment, tindrem els diners per poder disposar i fer treball de cara a la gent a la qual representem.

Això és en síntesi el posicionament davant d'esta llei: una llei que ha durat més de vint anys, una llei respectada per tothom, una llei que ha estat flexible i s'ha anat acomodant al pas del temps, una llei que fou un encert dels governs de Convergència i Unió, una llei que continuarà servint al sector amb la participació del mateix sector per tal que continuï en la bona feina feta fins ara.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i també posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Il·lustres, senyors diputats i diputades, en primer lloc, agrair també la visita del senyor Tarragó i del senyor Monfort, actual i anterior director de l'IRTA, i desitjar al senyor Monfort, doncs, èxits en la seua tasca a l'igual que ha portat fins a la data d'avui en l'IRTA el senyor Tarragó. Gràcies.

Bé, avui o demà, més ben dit demà farà un any que l'honorable conseller mos va presentar aquesta proposta de la modificació del Projecte de Llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. Una iniciativa que, tal com va manifestar en aquell mo-

ment el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, vam rebre amb gran satisfacció per dues raons. La primera, perquè era del tot necessari reformar l'actual configuració de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries amb l'objectiu d'enfortir el seu paper com a ens encarregat d'impulsar de forma transversal les polítiques de modernització, competitivitat i desenvolupament sostenible del sector agrari i dels sectors connexos. I el segon motiu..., per què creiem necessària aquesta reforma, és perquè calia ampliar la representació social, institucional i econòmica dels sectors implicats en els òrgans de Govern i consulta de l'esmentat organisme.

Partint d'aquestes dues raons i fixant com objectiu millorar la llei per introduir aquestes mancances, des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya no vam creure oportú presentar una esmena a la totalitat, sinó tot el contrari. La nostra voluntat era mantenir una bona negociació amb los diferents grups parlamentaris per tal de consensuar les esmenes aportades pels diferents grups.

En aquesta mateixa línia, per part del senyor conseller, en la seua intervenció, ens convidava a participar en la modificació de la llei i ens va oferir la possibilitat d'incorporar tot el que creguéssim oportú i fóra bo per al funcionament de l'IRTA, manifestant, finalment, la seva voluntat que aquesta modificació de la llei –a l'igual que fa vint-i-tres anys– fos recolzada per tots los grups d'aquesta cambra parlamentària.

Dintre d'aquesta línia proposada pel conseller, i tal com vam manifestar per la nostra part com a Grup Parlamentari Popular de Catalunya en el nostre posicionament referent a la modificació de la llei, per la nostra part vam presentar les corresponents esmenes a l'articulat centrades en els eixos que ja vam indicar. Concretament en la vessant organitzativa creiem que és bo que existeixi un òrgan de naturalesa assessora i consultiva que garanteix que en ell una àmplia representació de les diferents organitzacions i entitats vinculades, directament o indirectament, a les funcions i activitats pròpies de l'IRTA.

Igualment entenem que s'ha d'ajustar la composició del Consell d'Administració per tal que no només hi participin càrrecs del Govern o de l'Administració i que siguin més paritaris respecte d'altres administracions que poden estar-hi representades.

També vam manifestar la necessitat en la regulació del projecte d'una referència expressa a l'impuls de les polítiques que s'encarreguen a l'IRTA conjuntament amb el sector privat. Creiem que l'activitat agrària i les connexes mereixen un impuls i una especial preocupació per part del Govern. Però entenem que aquest impuls i desenvolupament han de comptar amb el sector privat, al qual no podem donar l'esquena a l'hora de prendre decisions tan importants com, per exemple, les relatives a recerca i desenvolupament. De la mateixa manera apostem per enfortir els competències i les funcions de l'IRTA, i, en aquest sentit, creiem que han d'aplicar les funcions de l'organisme, tant en la vessant de les funcions de caire decisorí com les de caire consultiu. Bé.

De les esmentades esmenes, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular, onze han sigut acceptades o transaccionades. I voldria aprofitar l'ocasió per agrair el servei del lletrat, el senyor Ferran Domínguez, per la tasca que ha fet en el desenvolupament de la ponència de la llei. També, agrair a totes les entitats i organitzacions que han comparegut en les comissions i ens han aportat les seues encertades propostes, i que moltes d'aquestes aportacions han estat recollides per part dels diferents partits. Agrair a tots los ponents de cada grup parlamentari –els senyors Pallarès, Carmel, Pané i el senyor Robles– la seva voluntat de diàleg, i, al relator senyor Paladella, el seu esforç per intentar arribar a un consens de la present Llei de l'IRTA. I, de la mateixa manera, un agraïment al nostre assessor del Grup Parlamentari del Partit Popular, senyor Carles Jaume, pel seu recolzament i aportacions als treballs de la ponència. Bé.

De la voluntat de tots los grups parlamentaris i de les aportacions de les diferents entitats, la veritat és que hem aconseguit una sèrie de millores. No obstant –i tal com indicava–, de la totalitat d'esmenes presentades pel Grup del Partit Popular, set d'elles les mantenim vives, de les quals –si em permet, senyor president– anuncio la retirada d'algunes d'elles, concretament, los números 54, 63 i 84, amb la voluntat de facilitar lo màxim consens per aprovar una llei que considerem cabdal per al desenvolupament del sector agrícola a Catalunya i perquè pugui continuar desenvolupant la seua activitat amb èxit.

Però mantenim vives les esmenes números 40, 42, 45 i 72, si més no, per coherència i perquè creiem que no es tracta de qüestions laterals, sinó importants per acabar de definir el règim de l'IRTA. Pel que fa referència a les esmenes 40 i 42, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, creiem necessari deixar clar a la llei que, malgrat que l'organisme es configura com una empresa pública –entitat de dret públic que actua subjecte a dret privat– i que, en conseqüència, una gran part de les seues activitats resten subjectes a dret privat, cal matisar i precisar que sempre que hi hagi una activitat que impliqui l'exercici de potestats públiques s'haurà de sotmetre a dret públic; per exemple, l'atorgament d'ajuts públics. I això s'ha de traduir directament en el règim d'impugnació d'aquells actes dictats per òrgans de l'IRTA que estiguin sotmesos a dret administratiu. En aquests casos lo règim d'impugnació serà l'establert a la legislació sobre el règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. I això cal que ho reculli clarament la llei, d'aquí l'esmena 40, de supressió, i l'esmena 42, d'addició.

Referent a l'esmena 45, pel mateix motiu que hem explicat anteriorment, si hi ha alguna activitat de l'IRTA que impliqui l'exercici de potestats públiques cal que aquestes siguin dutes a terme per personal funcionari i no per personal laboral. Per aquest motiu, l'esmena 45 precisa que tot i que el personal de l'IRTA resti sotmès majoritàriament a dret laboral, cal que es precisi que en l'exercici de les funcions públiques, aquestes s'hauran de fer per personal funcionari, necessàriament, que restarà sotmès a la legislació de la Generalitat de Catalunya en matèria de funció pública.

En el que correspon a l'esmena 72, es tracta d'afavorir que en el si del Consell Assessor de l'IRTA hi hagi una representació del pluralisme polític representat pel Parlament, que no vol dir que necessàriament hagin de ser polítics els qui hi participin. Aquesta tècnica, introduïda pel Grup del Partit Popular de Catalunya en l'àmbit del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, s'ha traslladat a d'altres organismes com l'Institut Català per la Pau o el Memorial Democràtic, i cal continuar en aquesta línia de màxima participació a nivell de consulta i assessorament. L'IRTA, creiem que en este cas no ha de ser una excepció.

Per tant, tornat a la introducció, abusant ja de la voluntat d'aquest consens que hi ha hagut, d'aquestes transaccions, acceptacions que hi ha hagut d'esmenes, i, vistes les manifestacions que va fer el conseller d'arribar a un consens, demanaríem al Grup del tripartit que faci un últim esforç per acceptar aquestes esmenes que deixem vives. Que, ho repeteixo, retirem la 54, 63 i 84 i mantenim la 40, la 42, 45 i 72.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt i posicionar-se també sobre el text del dictamen, el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Gracias a todos los presentes, diputados, diputadas, señor Monfort, señor Tarragó. A la hora de presentar esta reforma del Proyecto de ley de regulación del Instituto de Investigación y Técnica Agroalimentarias, el IRTA, todos los grupos presentes en la cámara estuvimos de acuerdo y todos en realidad hemos trabajado con ilusión por hacer de un instituto que ha demostrado durante los últimos veintidós años que ha sido útil y bien llevado debería ser reformado por las cuestiones que todos podemos considerar, la globalización, y un mundo de cuestiones que, desde luego, se nos han quedado anticuadas.

En este sentido, Ciudadanos ha puesto todo su empeño, ha estado realmente muy a gusto en la ponencia; el ponente, el señor Joaquim Paladella, ha sido encantador en cuanto al trato con todos los demás, y todos los demás con él. En resumidas cuentas, estamos muy contentos de cómo han ido las cosas e incluso de los resultados.

En cuanto a la interacción investigadora, mi grupo parlamentario considera imprescindible relanzar este sector agrario a través de la investigación, la formación y el asesoramiento, y a la vez apostar por la creación de estructuras empresariales agroalimentarias fuertes, incentivando la integración empresarial y la eficacia productiva.

De entre todas esas herramientas, la apuesta por la investigación sería a nuestro entender el punto de apoyo para que esta nueva ley del IRTA pueda establecer las bases mínimas necesarias para que se consiga la modernización, mejora e impulso del sector agroalimentario. Toda esta investigación tendría una doble vertiente:

gestora y ejecutora de la investigación, desarrollo e innovación agroalimentaria.

Hoy día la agricultura, la ganadería y las demás fuentes de alimentación se enfrentan a considerables riesgos climáticos, sanitarios y de mercado. Por su exposición a estos riesgos, este sector a veces sufre las consecuencias de muchas amenazas contra las cuales no es fácil que puedan luchar de manera individual.

Por eso Ciudadanos ha querido arrancar un compromiso a través de las enmiendas presentadas, que no ha logrado ser consensuado, pero que seguimos considerando básico: el de la conexión entre los objetivos de la investigación y las políticas de los sectores relacionados con ella, así como en general entre los sectores y los centros de investigación y los sectores productivos.

Para Ciudadanos el fomento de las relaciones con otras instituciones de la comunidad científica, tanto nacionales como extranjeras, así como promover la organización de congresos y reuniones científicas, junto con el fomento de las relaciones con las organizaciones profesionales agrarias, creemos que son fundamentales; establecer vínculos que permitan conocer las necesidades sobre investigación y sobre desarrollo..., son en sí mismos básicos. En ese sentido han incidido muchas de nuestras enmiendas, que, sin embargo, no han tenido la acogida deseable en la ponencia, por lo cual las traemos vivas hasta este Pleno con la esperanza de convencerles de su necesidad.

Señor Joaquim Paladella, si no todas, al menos contemple las propuestas de transacción en el plano de la investigación, que, de seguro, mejorarán la ley del IRTA.

Le propongo la transacción de las enmiendas 30 y 32 para asegurar el fomento de las relaciones científicas, tanto nacionales y extranjeras, con este último redactado: «Fomentar les relacions i la col·laboració amb altres institucions de la totalitat de la comunitat científica, així com promoure l'organització de congressos i reunions científiques relacionades amb la tecnologia del sector agroalimentari.» Usted me dirá, en turno de réplica.

En cuanto a la participación y transparencia y a la responsabilidad penal también hemos dejado varias enmiendas vivas. La ejecución de las funciones de investigación y desarrollo tecnológico, incluyendo la de transferencia tecnológica en materia agraria y alimentaria, junto con la seguridad alimentaria, es una preocupación especial que nos debería motivar lo suficiente como para no dudar en ningún momento de la necesidad de garantías legales.

Por eso Ciudadanos pide garantías y pone por medio el mismísimo Código penal. Las enmiendas de adición 38 y 46 van en este sentido. Han sido rechazadas pero no dejaremos de recordar que, además de las normas del derecho civil, mercantil y laboral, debe completarse con las normas de derecho penal y que, por supuesto, se imponen a las anteriores. No perderemos la esperanza de que sean finalmente contempladas e incorporadas a la ley.

¿Por qué lo decimos? Las recientes crisis de la encefalopatía espongiforme bovina, el llamado «mal de las vacas

locas», y de la dioxina relativas a la alimentación humana y animal han puesto a prueba los sistemas de control y la capacidad de las autoridades nacionales y europeas para vigilar la seguridad, higiene y salubridad de los alimentos, poniendo en evidencia la existencia de controles nacionales poco armonizados, la escasez de medios analíticos, de personal, de recursos técnicos, etcétera, y lo que es más inquietante: un riesgo para la salud y la seguridad de los consumidores, que han generado la pérdida de su confianza en la inocuidad de los alimentos puestos en el mercado, haciendo tambalearse el sector con graves secuelas económicas. Ante ello, coja quedaría la ley sin la incorporación de esas dos enmiendas de adición.

Otra deficiencia manifiesta es la de dar cumplimiento al mandato constitucional que atribuye a la Administración del Estado la competencia sobre el fomento y la cooperación general de la investigación científica y técnica –artículo 149.1.15 de la Constitución–, y de conformidad con el interés general que obliga a todos los poderes públicos –artículo 42.2 de la Constitución.

Por otra parte los distintos estatutos de autonomía han ido estableciendo las competencias que en esta materia tiene la comunidad autónoma. Surge así la necesidad de coordinar la actuación en el campo de la investigación de las diferentes comunidades autónomas entre sí y de estas con la Administración del Estado y, por supuesto, con la Unión Europea. Otra vez, y una vez más, falta de conexión y de interacción. ¿Qué es lo que lograremos? Aislamiento, empobrecimiento, inseguridad jurídica y conflictos legales. Enmiendas 3, 4 y 41.

Para enmendar esta confusión jurídica, les proponemos una nueva transacción con tres de nuestras enmiendas, señor Joaquim Paladella, la 3, la 4 y la 41.

Señor ponente, la transacción quedaría redactada de esta manera: «L'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries es regeix per les previsions d'aquesta llei, pel Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana, pels estatuts de l'institut i per les altres lleis i disposicions aplicables.» Així quedaria el nou redactat. Nuevamente, en esta transacción sería interesante que nuestra mano tendida ayude a evitar conflictos legales.

Para concluir, Ciudadanos cree en un buen aprovechamiento intensivo de la experiencia de los maestros de la investigación y considera que generar un clima social estimulante para la investigación científica enriquece. Superar el tradicional aislamiento de la ciencia y facilitar al mismo tiempo la incorporación de los sectores privados a la tarea de planificar y ejecutar actividades de investigación científica y técnica, lo consideramos clave. La investigación ha de ir más allá de la mejora de los productos actuales y su valor añadido, procurando establecer una línea de proyectos que busquen rentabilizar los esfuerzos de nuestros agricultores, ganaderos, acuicultores, pescadores, etcétera, y para ello se necesitan inversiones, es decir recursos económicos.

Ciudadanos cree que establecer una política científica integral, coherente y rigurosa en sus distintos niveles de

planificación, programación, coordinación, ejecución, seguimiento, evaluación y control es del todo necesario.

Y sin perder de vista la racionalidad económica de los recursos y por tanto la responsabilidad del control, hemos puesto trece enmiendas que esperamos estar a tiempo de que el resto de grupos contemplen: las 33, 34, 35, 57, 59, 60, 61, 62, 66, 82, 78, 80 y 89.

De un total de treinta y siete enmiendas –hemos sido el grupo que más enmiendas ha aportado a la ponencia–, se nos han aceptado veintisiete. Esperemos que las transacciones que hemos hecho y que hemos brindado en esta sala se contemplen también.

Creemos –para finalizar, señor presidente– que nuestra aportación ha mejorado esta ley; sinceramente lo creemos.

Y como no podía ser de otra manera, la votaremos a favor.

Sí nos gustaría, sin embargo, y lo recordaré cada vez que ocurra a partir de ahora, que se reconociera nuestra aportación legislativa a multitud de cuestiones vitales para el sector productivo, servicios sociales, educación, transporte, etcétera, y que a menudo se obvian o se ocultan en esta cámara y en los medios de comunicación públicos dominados por las cuotas de partido impuestas desde este mismo Parlamento para resaltar únicamente nuestra crítica a la exclusión identitaria y lingüística. En ningún caso renunciaremos a ella, pero no nos parece de recibo que se oculte toda nuestra labor parlamentaria en todos los demás campos de la vida social, que es, como todos ustedes comprueban cada día, mucho mayor.

Quiero, para finalizar, darle ánimos al señor Monfort, presidente entrante, que todo le vaya muy bien a partir de ahora, y, desde luego, agradecer al señor Tarragó la labor pionera que ha hecho con este instituto y que desde luego todos los grupos de la cámara, como ha podido comprobar, y supongo que es muy satisfactorio para una carrera hecha, todos los grupos, hemos estado de acuerdo en resaltar.

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula per fixar posició sobre les esmenes i el text del dictamen, en el Parlament, ho vaig dir el dia de la presa en consideració en el Ple del Parlament, ho vaig dir moltes vegades al llarg de les compareixences en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; sempre vàrem insistir, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que havia de ser una llei de consens i que pel bé de l'IRTA i del sector agrari havia de ser una llei de tots i per durar.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores, diputats i diputades, al llarg de la tramitació del projecte de llei..., que aquí, en el Parlament, ho vaig dir el dia de la presa en consideració en el Ple del Parlament, ho vaig dir moltes vegades al llarg de les compareixences en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; sempre vàrem insistir, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que havia de ser una llei de consens i que pel bé de l'IRTA i del sector agrari havia de ser una llei de tots i per durar.

Crec que a hores d'ara cap dels portaveus dels diferents grups parlamentaris pot dubtar d'aquesta voluntat de consens, d'aquesta voluntat d'acord de fer aquesta llei de tots i d'aquest objectiu que siga una llei per durar.

Des del Govern i també sobretot des dels grups que donem suport al Govern hem fet tot el possible per arribar a acords, per transaccionar, tot el possible, i hem fet que en aquesta llei ens hi sentim tots còmodes, amb la voluntat que, més enllà que cadascú pogués reservar-se alguna esmena que marqués el seu perfil o la seva voluntat o manera de ser i de fer, puguem votar-la tots per unanimitat, amb la sensació i convicció que és la llei que necessita l'IRTA per encarar el futur, els reptes de futur i del sector i de la societat catalana als quals jo em referia en el meu anterior discurs com a relator del projecte de llei.

I és que, senyores i senyors diputats, l'agricultura és un sector estratègic –ho diem tots encara que alguns, a cops, no ho entenen–; és també un sector sensible i que fa massa anys que té molts problemes. I és per això també que és necessària aquesta llei i aquest consens.

L'IRTA ha de garantir el recolzament necessari al sector, ha de fer recerca i ha d'ajudar el sector agroalimentari en general, el primari i el de transformació, i a fer aquest sector competitiu i segur, que ens doni garanties, a la societat, de productes i aliments segurs, de qualitat, i que garanteixen el respecte a l'entorn i al medi, i a la salut de les persones. No hi ha un sector agroalimentari fort sense recerca i innovació, ni hi haurà un bon futur per al sector agrari català si l'IRTA no fa la feina per a la qual es va crear, i que avui amb aquesta llei volem modernitzar, ficant al dia i rellançant la seva estructura, funcionament, objectius i finalitats.

Aquesta llei és, sense dubtes, una llei eminentment tècnica, encara que sense dubte tots hem intentat i en la mesura del possible ho hem fet..., hem ficat el nostre granet d'esforç més polític.

Hi ha, però, un element que crec que és molt important i és l'adaptació a la llei que ha estat, és i serà un element importantíssim com és el contracte programa. Crec que li hem dedicat un capítol necessari per al funcionament de l'institut i per a la tranquil·litat en la seva feina, així com de les empreses, institucions, universitats o altres que col·laborin en aquesta tasca d'esforç, treball, recerca i innovació.

També, i és evident, ha centrat bona part del debat, i també al seu dia les compareixences a la CARP, la composició del consell d'administració. El senyor Pallarès, en representació de Convergència i Unió, en feia esment. Gairebé tothom a les compareixences el volia curt, però ell hi volia ser. Avui n'hem tingut també un altre exemple: el senyor Pallarès ho ha dit, demanava ampliar-lo. Lo que passa, que fruit també d'escoltar les diferents compareixences creiem que ha de ser reduït, i, per tant, aquell grup d'esmenes no el vam acceptar per este motiu.

Ho repetisc, gairebé tothom a les compareixences el volia curt, però ells hi volien ser. Crec que hem fet un consell d'administració raonat i raonable, on tot el sector, tant el de recerca com l'agroalimentari, hi estarà

prou ben representat, i també sense ser excessivament nombrós –això és molt important, perquè, si no, també perd l'operativitat. Crec que, al pensar d'aquest grup parlamentari, hem fet una bona feina i que també en aquest sentit en podem estar contents.

En definitiva, i amb la voluntat de no fer-me excessivament llarg, crec que el projecte de llei que arriba avui al Ple és un projecte de llei millor del que hi va entrar, que ens podem fer propi tots i que ens assegura que l'IRTA podrà treballar bé, i això és una bona garantia de futur, amb esforç, però de futur, per al sector agrari i agroalimentari català i, en conseqüència, per a aquesta Catalunya del present i del futur.

Per acabar, contestar les demandes de l'últim esforç que m'ha fet lo senyor Bertomeu i que també m'ha fet el diputat Antonio Robles. Primer de res, agrair les seues paraules que han tingut vers aquest relator de la llei –i també pels diferents grups–, que el voldria fer extensiu als diferents grups que formem lo Govern, perquè és voluntat del Govern i també dels grups que li donem suport, al Govern, aquesta voluntat del consens.

Dir-li que li acceptaríem l'esmena número 72, tal com vostè mos ha proposat. No podríem acceptar, lamentablement, les altres, però solament li'n quedaran, solament, tres.

I en acabat, el Grup Mixt, les dos transaccions proposades, les que eren, si no ho recordo malament, la que feia referència a l'esmena 3, 41 i 4. I a les altres, la 30, 32, els donaríem suport.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Senyor Paladella, si hi ha una transacció... (*Pausa.*) Senyor Paladella, si hi ha una transacció s'hauria de presentar signada en aquesta Mesa. (*Veus de fons.*) Gràcies.

El senyor Carmel Mòdol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya participarà també de l'ambient de concòrdia que ha envoltat el desenvolupament, la tramitació de la Llei de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

El nostre grup, igual que han fet els il·lustres diputats que m'han precedit, vol felicitar també tots els participants en la comissió, en la ponència, que han contribuït a millorar el projecte de llei. Vol fer una referència explícita a la simpatia i a l'encert amb què el senyor Joaquim Paladella ha contribuït a la comissió, perquè la veritat és que ha generat un ambient que ha fet possible que tot el debat s'hagi produït en uns termes realment exportables a d'altres debats parlamentaris.

També volem aprofitar per felicitar el Departament d'Agricultura per haver portat aquesta llei al Parlament, però molt especialment a l'institut al qual fa re-

ferència la llei, a l'Institut de Recerca i Tecnologies Agroalimentàries. Al director, fins fa poc, de l'institut, al senyor Josep Tarragó, li dediquem una felicitació especial i una menció especial perquè la seva trajectòria al davant de l'IRTA i en els termes amb què l'ha desenvolupat són d'aquestes qüestions que a Esquerra Republicana de Catalunya ens agrada dir que fan «consciència de país», que creen columnes institucionals, que fan que un país com el nostre es reconegui, d'una forma molt directa, en les institucions i en els instituts que depenen de la seva salut democràtica. I l'IRTA n'és un exemple claríssim, conduït amb mà, ho diuen, de ferro, però magistral al mateix temps, durant molts anys i acabant la seva singladura, la direcció del senyor Tarragó, presentant la reforma de la llei. I amb ell també volem felicitar el nou director de l'IRTA, el senyor Josep Maria Monfort, que també s'ha incorporat als treballs i a l'assessoria de la comissió parlamentària perquè aquesta llei tingués el final que tindrà, que és l'aprovació per unanimitat.

Aquestes felicitacions les fem extensives, també, al lletrat de la comissió, al senyor Ferran Domínguez, que s'estrena amb aquesta llei. Jo crec que és correcte dir-ho: és la primera llei que porta com a lletrat al Parlament de Catalunya, i que una llei sigui, com es preveu, aprovada per unanimitat, jo crec que per a un lletrat..., que la seva primera llei sigui aprovada per unanimitat és una bona referència. Al senyor Eduard Principal, el gestor de la Comissió d'Agricultura, també li agraïm tota la seva col·laboració i el felicitem.

A tots els compareixents, perquè els compareixents que van vindre al Parlament i van donar lleialment la seva opinió..., a tots els agraïm la seva col·laboració. Que, amb alguns d'ells, el nostre grup parlamentari discrepa, però la veritat és que totes les seves aportacions van ser positives, i, si més no, totes –totes i cadascuna d'elles– van fer el relat d'una experiència exitosa que Catalunya s'hauria de permetre reproduir en altres àmbits del món econòmic i del món de la recerca; en concret, la singladura de l'IRTA. Hi havia un reconeixement per part de tots els compareixents al treball fet per aquest institut des que es va crear l'any 85 fins al dia d'avui. Creat per un govern de Convergència i Unió, i ho reconeixem des d'aquesta tribuna –era qui governava aleshores–, però una llei aprovada, com ja s'ha recordat, per unanimitat dels grups parlamentaris. Perquè les coses bones es deuen flairar i hi ha d'haver la possibilitat que tothom s'hi sumi, no?

Donem les gràcies, per tant, a tots els compareixents. I jo vull fer també un agraïment específic al personal del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i a la comissió que a les sectorials d'Agricultura i de Recerca van crear dintre del partit per fer les aportacions a aquesta llei.

Acabat el capítol d'agraïments, en el qual m'he estès molt, perquè la veritat és que hi ha poca cosa a dir en el tema de la llei... L'aprovaré avui per unanimitat. I és una llei de continuïtat de la de l'any 85; és la millor referència, la de l'any 85. El seu desenvolupament i els efectes pràctics que ha provocat demostren que aquella va ser una bona llei i que es va desenvolupar

amb absoluta llibertat. Que a la gent de l'IRTA durant tots aquests anys se l'ha deixat treballar i se l'ha deixat treballar amb encert, com ha estat demostrat. També, aquella llei facultava una vessant que no hi estem massa ayesats en una democràcia jove com és la catalana, després de tot el període de dictadura, que és la independència amb què es va poder treballar. És un fet que nosaltres volem remarcar. Allunyats del control polític obsessiu, la gent de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries van poder fer feina de prospecció de futur, i una feina, com ja hem dit, encertada. Van començar –i la llei, en tot cas, el que fa és reforçar aquest paper– aspectes de concertació i de col·laboració amb el sector privat i amb les institucions públiques, buscant la sinergia de tots els interessos per a obtenir els efectes desitjats. I hem de reconèixer, i ho fa el Grup d'Esquerra Republicana des d'aquesta tribuna, l'èxit de tota aquesta singladura, la unanimitat que, per tant, el treball de l'Institut de Recerca –la valoració del treball de l'Institut de Recerca, per ser més precisos– ha tingut durant tots aquests anys.

Volem assenyalar, també, que el país ha canviat. Des que es va fer la Llei de l'IRTA, la de creació –ara estem parlant..., avui aprovarem la Llei de regulació–, el país ha canviat, i la dinàmica econòmica i social del nostre país ha canviat. I el món s'expressa d'una altra manera. I conceptes com «traçabilitat», «seguretat agroalimentària», «sostenibilitat» s'han incorporat no només al discurs dels científics, sinó també al discurs de la societat en general. Tots aquests conceptes queden incorporats de forma explícita en el treball de reforma que és la nova Llei de l'IRTA.

El contracte programa..., que per a l'IRTA no era cap novetat perquè ja ho estava practicant, però, s'incorpora també en el text legal que és la llei que avui aprovarem.

En el tema del consell d'administració, l'amic Paladella ja ho ha dit d'una forma molt clara: tothom hi volia ser, però en un consell d'administració que sigui operatiu s'han de..., no hi cap tothom, perquè, si no, llavors deixaria de ser operatiu. I entenem que s'han mantingut en el text que finalment se sotmetrà a votació els paràmetres justos perquè hi hagi gent suficient però no hi hagi gent excessiva, perquè probablement una cosa que faria augmentar la representativitat..., no creiem tampoc que la funció d'un consell d'administració sigui la representativitat; en tot cas, ha de ser l'operativitat –tenint en compte l'opinió de tothom, però ha de ser un organisme operatiu–, creiem que s'ha tallat al terme just perquè tingui una representativitat –tot i que no sigui una de les seves funcions– àmplia, però que sigui finalment operatiu, que és del que es tracta, en definitiva.

I aquí tots han fet renúncies: nosaltres també havíem plantejat alguna esmena que feia referència a les universitats i finalment l'hem retirada en benefici que la llei continuï fent a l'institut el mateix servei que li va fer la llei vella, a l'institut, i, per tant, a tot el sector de la recerca i a tot el sector agroalimentari del nostre país.

Nosaltres sí que volem assenyalar que durant el debat hi ha hagut posicions en les quals Esquerra Republicana tenia, diguéssim, una posició molt clara i molt

nítida, i que hem renunciat a posar-les per escrit. Era la nostra facultat, però hem renunciat a posar-les per escrit en el desenvolupament o en el redactat de la llei. I ho hem fet perquè entenem que en certa manera condicionàvem un dels factors que nosaltres creiem que ha estat un dels principals trets de la personalitat de l'IRTA i que l'han ajudat a obtenir els èxits que ha tingut durant tots aquests anys, que era el de la independència. Entenem que si a la Llei de l'IRTA enfocàvem molt decididament algun aspecte que ara comentaré es produïa una certa conculcació de la lliure decisió de l'IRTA a l'hora d'afrontar els nous reptes de futur. I hem volgut felicitar la feina feta per l'etapa precedent, per l'etapa que arriba fins avui, però hem volgut deixar portes obertes absolutament als gestors de la nova etapa. Hem fet una aposta decidida per la independència i per la professionalitat.

Però sí que estem obligats, el Grup d'Esquerra Republicana, a ressaltar alguns factors que esperem que a la nova etapa es corregeixin. A vol d'ocell, a vista d'ocell, si mirem Catalunya des de l'aire i mirem els centres concertats de l'IRTA –els centres propis i els concertats– veurem que la seva distribució sobre el mapa del nostre país segueix en certa manera la mateixa distribució que segueix la demografia de Catalunya: molt escorçada cap a la costa, amb poca densitat cap a l'interior.

Creiem que això ha passat durant aquests anys i segurament deu estar també..., deu ser resultat que alguns d'aquests sectors més a prop de la costa han estat més dinàmics que els de l'interior. Ja creiem que hi pot haver hagut aquest factor, però entenem també que l'agroalimentació, l'agricultura, la ramaderia, l'agroalimentació de base tenen a les comarques d'interior el pes específic més important: és on el desenvolupament d'aquesta part del territori de Catalunya, el futur de la seva gent i la seva orientació estratègica..., entre elles la de la mateixa Universitat de Lleida, que defineix, dintre del que és l'orientació estratègica, el pla estratègic aprovat pel Consell de Govern d'aquella universitat i pel seu Consell Social, l'agroalimentació com a l'eix primordial..., han de ser considerats dintre dels nous objectius que l'IRTA es marqui de cara al futur.

Ho podríem haver fet per llei. Podríem haver forçat la màquina fins a intentar que això quedés recollit en el text legal. Però, com ja he dit, interpretàvem –el nostre grup parlamentari ho ha interpretat– que d'aquesta manera li hauríem fet un mal servei a l'IRTA i, probablement, al país. Hem decidit jugar per la llibertat, hem decidit jugar per la independència, però sí que, en certa manera, i si m'ho permeten, posant els punts sobre les is.

Estem segurs que aquesta posada al dia de la Llei de l'IRTA, aquest lifting que en certa manera se li ha fet..., perquè l'anterior era una molt bona llei, com ho han demostrat el desenvolupament i el decurs com s'ha anat desenvolupant..., aquest lifting, com diem, que contribueixi que durant una colla d'anys la nova Llei de l'IRTA permeti, a l'IRTA, assolir els èxits que són necessaris fonamentalment perquè l'agricultura, la ramaderia, el món de l'agroindústria al nostre país, un món, el de l'alimentació, móns tots ells estratègics per al futur de Catalunya, puguin comptar, com han fet fins ara,

amb l'IRTA per tirar endavant i per afrontar els nous reptes, per aconseguir conjuntament molts èxits.

Moltes gràcies a tots, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats... Ben volgut senyor Tarragó, senyor Monfort..., passa sovint que quan el sol al capvespre en els nostres territoris es fa de magrana, el llaurador atura la marxa de la màquina en un extrem de la finca que acaba tot just de llaurar; el motor el deixa al ralenti. L'home baixa i es planta, recolza les mans a cada costat de la cintura i esguarda els solcs que semblen afeixar-se a l'altra punta del camp. El llaurador respira fondo i diu per a ell mateix, amb un plural majestàtic, a mig camí de l'orgull propi i de la humilitat camperola, diu: «Hem fet una bona feina.» Després torna al tractor, el posa en marxa i se'n va, camí de casa. Semblantment, els ponents d'aquest projecte de llei podem ben dir avui, tot just començant el dia, que hem fet bona feina.

Hi ha qui ha dit que no calia una llei per ordenar l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, que n'hi havia prou amb un decret. En canvi, jo no puc deixar d'observar que l'atorgament de naturalesa de llei no només li escau, a l'IRTA, sinó que li dóna la justa i la necessària rellevància que mereix.

Quan l'IRTA va ser creat, enllà dels anys, va passar com a desapercebut, sense que gaire gent li prestés la deguda atenció. La clarividència de qui va crear-lo, la clarividència de qui l'ha dirigit i de les persones que el van impulsar en aquells primers dies, no va ser prou perquè es considerés el futur que duia incorporat ni la dimensió que guardava en el seu ADN. Van caldre, perquè fos valorat com avui valorem l'IRTA, anys de bona direcció, anys de molt bon treball dels investigadors i de les investigadores, l'escriu de convenis amb institucions públiques i amb empreses privades, l'aplicació de la recerca feta. Avui ningú no en qüestiona la necessitat, de l'IRTA, ningú no la qüestiona, tothom lloa l'obra feta. Hi ha qui, com jo, fins i tot se n'admira sincerament, d'aquesta obra.

És per això que és bona una llei que reconeix la naturalesa jurídica de l'IRTA, la seva imprescindibilitat, la seva dimensió i la millor estructura amb què ha d'afrontar els nous reptes. En cap camp de l'economia, tampoc en el de les empreses agroalimentàries, no hi ha futur sense recerca, sense recerca aplicada. Avui la investigació i l'aplicació de la tecnologia més eficient, innovadora i sostenible són la clau de volta per a la sortida del marasme econòmic amb què ensopega el nostre sistema empresarial. Això, que és indiscutible per a la indústria convencional, encara ho és més per a la producció i la transformació dels aliments. La seguretat sanitària d'aquests, la seva abundor i la producció eficient i sos-

tenible configuren les fites on cal arribar amb èxit. Al món, la batalla per a la suficiència alimentària és diària, i a Catalunya aquesta batalla ha de ser per la qualitat.

L'IRTA és situat de ple en aquesta tasca. Allò que envolta la producció agropecuària ja no pot concebre's sense tenir en consideració el medi en què es produeix. La seva preservació, la cura dels seus recursos, més encara, l'escassetat real dels espais geogràfic i demogràfic de Catalunya, ens exigeixen produir de manera que els nostres fruits no hagin de competir en quantitat amb els que són generats molt més abundantment en altres indrets del món. A nosaltres ens cal presentar-los als mercats amb la millor qualitat possible, amb la major distinció de què siguem capaços, amb la certificació que han estat produïts de manera no lesiva per al medi ni amb explotació ineficient dels recursos.

El meu grup ha ajudat perquè la ponència d'aquest projecte de llei encomanés a l'IRTA justament aquestes missions, ara explícites en l'articulat. Igualment, el meu grup ha fet observacions perquè la ponència establís que l'institut haurà d'acostar la seva recerca a les demandes directes dels agricultors i de llurs organitzacions, de manera que la investigació i la transferència de tecnologia en matèria agropecuària no se separin ni així dels productors ni del terreny de la producció. L'IRTA és necessàriament un instrument a l'abast dels pagesos i ramaders, de les cooperatives i de les agrupacions altres de productors. Així mateix, hem considerat la importància que l'IRTA sigui pròxim als centres d'ensenyament especialitzats en matèria agropecuària; les universitats, sense dubte, però igualment les escoles de capacització, punta de llança de la formació professional inicial i permanent en el país.

Considerant la creixent importància, senyores i senyors, de la indústria agroalimentària, hem proposat, amb èxit, a la ponència que l'IRTA, a través dels seus contractes programa, treballi per a aplicacions innovadores en el tracte i la transformació dels aliments, de manera que aquests, produïts a Catalunya, obrin la bretxa més ampla possible en els mercats interns i també exteriors, d'acord amb la demanda d'un consum cada dia més exigent.

Eina pública, l'IRTA acull en el seu consell d'administració i en l'assessor les entitats, organitzacions, persones rellevants en el món de la investigació, i hi són presents l'Administració, les universitats i els sectors econòmics. La llei que debatem ha perfeccionat aquesta representació, l'ha eixamplada tot fent-la més completa, més acostada a la universitat especialitzada i amb millor acollida per a les organitzacions de productors, que ara s'hi poden veure reflectits amb major i més just protagonisme.

Hem fet una bona feina, de ben segur. No podíem, per mor de garantir la presència en els òrgans de govern de tots els subsectors, crear una macrocefàlia que arrisqués de paralitzar l'instrument. Ens excusem davant dels actors que legítimament pretenien de ser-hi presents; a canvi, la llei els ofereix un sistema de regulació que se'ls atansa i que es posa més a l'abast dels seus interessos.

Ens quedava una qüestió pendent, d'evident importància pel que fa a la gestió de l'IRTA: l'avaluació periòdica dels seus contractes programa. La ponència ha sabut resoldre aquest punt amb una exigència clara: en cap activitat l'execució de tasques no pot ser transparent ni efectivament perfectible sense la seva avaluació. Per això hem sabut determinar que l'IRTA encomani aquesta anàlisi pròpia a mesura que se'n vagin desenvolupant els objectius plurianuals.

Senyor president, senyores i senyors diputats, després de les múltiples reunions de ponència, de les moltes esmenes acceptades pels grups de la majoria i de les moltes altres transaccionades, no podem donar suport a aquelles que encara queden vives, i reconèixer, sí, ho fem, perquè ho hem de fer, la voluntat dels grups de consensuar i d'acordar aquesta llei. Sobre aquestes esmenes vives hem debatut a bastament, i les posicions són clares després del contrast de parers. Aquesta no és pas una llei d'inspiració política, sinó de voluntat administrativa, de regulació d'un institut nascut per a la recerca i la seva aplicació en l'activitat econòmica del camp i de la indústria dels aliments i de la mar. Que no donem suport a les esmenes que queden vives no significa cap tipus d'oposició a tendències ideològiques per la nostra part. Aquest posicionament nostre expressa, referit a la seva funcionalitat, una concepció diferent de la regulació de l'instrument més rellevant –crucial, de fet– que tenim per al camp, per a la mar i per a la indústria alimentària de Catalunya.

Em plau donar les gràcies, senyores i senyors diputats, a tots i cadascun dels ponents per la seva gentilesa, als responsables del Departament d'Agricultura per la seva disponibilitat, a les organitzacions del sector que van comparèixer per explicar-nos el seu criteri sobre com havia de respondre l'IRTA a les seves aspiracions i, finalment, al gestor, Eduard Principal, i al lletrat de la Comissió d'Agricultura, senyor Ferran Domínguez, que ha tingut paciència amb nosaltres i saviesa pròpia per perfeccionar allò que deixàvem matusser.

El llaurador ha arribat a casa, senyores i senyors diputats. Acaba de desar el tractor al seu magatzem, sent l'aroma dels tomàquets penjats a l'embigat i de les fulles de llorer que s'assequen lentament. Quan puja el primer esglaó de casa, pensa que ha fet una bona feina i eixampla el pit. Per cert, que al matí el pescador ha abandonat la llotja, camina lleuger mentre inspira la flaire de sal i del cànem de les sogues; Posidó aquest matí, aquesta matinada, ha volgut que les captures fossin abundoses i que els exemplars lluïssin bona mida i escates fresques a trenc d'alba. Estima que ha fet un bon treball i somriu per sota el nas; aviat serà a casa.

Senyor Tarragó, vostè ha fet una molt bona feina; senyor Monfort, faci –nosaltres li ho desitgem i l'ajudarem– una molt bona feina.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Hi ha demandes de votacions separades.

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i concretament les números 52 i 55.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor, 70 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les números 64, 75, 81 i 85.

Comença la votació.

Han estat rebutjades també per 57 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 69.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 70 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Han estat retirades la 54, 63 i 84, i votariem la 40, 42 i 45 –40, 42 i 45.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 71 en contra i 42 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 72.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 82 vots a favor, 3 vots en contra i 45 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt números 38, 15, 25, 33, 34, 35, 51, 57, 59, 60, 61, 62, 66, 70, 82, 78, 80, 89, 44, 46 i 90.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor i 113 vots en contra.

Votem seguidament la transacció primera, que se sustenta sobre les esmenes 3, 4 i 41.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 87 vots a favor i 43 abstencions.

La transacció segona, que se sustenta sobre les esmenes 30 i 32.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 87 vots a favor i 43 abstencions.

Passem a la votació de la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries ha estat aprovat per 130 vots a favor, unanimitat dels presents.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Projecte de llei

que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència (debat de totalitat) (tram. 200-00057/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat usuàries de gossos d'assistència. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Molt bon dia. Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, em plau presentar el Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat usuàries de gossos d'assistència.

El passat dia 13 de gener, el Govern de la Generalitat va aprovar el Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat usuàries de gossos d'assistència i que fou acceptada a tràmit per la Mesa del Parlament el passat 3 de febrer. Aquesta llei té com a objectiu principal garantir l'accés als llocs, als allotjaments, als establiments, locals, transport públic o d'ús públic a les persones amb discapacitat i als seus gossos d'assistència; també regula l'ensinistrament i la cura d'aquest tipus de gossos, així com els centres encarregats de fer-ho.

El text de l'avantprojecte ha estat elaborat amb la col·laboració de diverses entitats. No les anomenaré totes, però sí permeteu-me una salutació a les que avui ens acompanyen a la tribuna, començant per la Fundació ONCE, Perros de Guía Bocalán, Catac, Discan, Isla Animal, Associació de Gossos d'Assistència AEPA Catalunya, AUC de Catalunya, gràcies per ser avui aquí i compartir amb nosaltres el tràmit d'aquesta llei. Però també vull agrair a la senyora Jorgina Tomàs la seva tasca de coordinació que ha fet en aquests treballs en el moment de l'elaboració d'aquesta llei i també a tots els seus col·laboradors i col·laboradores.

Actualment a l'Estat hi ha publicades tres lleis de gossos d'assistència, i únicament la primera, únicament una d'elles ha estat desplegada. Aquestes lleis són la Llei sobre gossos d'assistència per a persones amb discapacitat al País Valencià, del 2003; la Llei, també del 2003, de 26 de desembre, sobre el acceso al entorno de las personas discapacitadas acompañadas de perros de asistencia, a Galícia, i la Llei 10/2007, de 29 de juny, sobre perros de asistencia para la atención a personas discapacitadas, al País Basc. A Catalunya tenim, no obstant, la Llei 10/93, de 8 d'octubre, que regula l'accés de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall, la qual serà derogada quan sigui aprovada i publicada la llei de gossos d'assistència que avui ens ocupa.

Per a la redacció del projecte de llei, a més de les consideracions que es varen fer arribar a les diverses enti-

tats, ens hem fixat de manera molt especial en allò que fan també les federacions internacionals com són ADI, o com ADE, que ja tenen molts anys d'experiència i gaudeixen d'un important prestigi gràcies al seu bon funcionament. De fet, ens hem dotat d'un llenguatge i una semàntica comunes als països de la Unió Europea referent als diferents tipus de gossos d'assistència i a tota l'activitat relacionada amb ells. El contingut del projecte de llei que avui presentem, que avui és objecte de debat a la totalitat, s'estructura en una exposició de motius i dos títols: el primer és sobre el dret d'accés a l'entorn i el segon sobre el règim sancionador; a banda hi trobem les disposicions pertinents.

Pel que fa al títol primer, s'organitza en quatre capítols: el primer destinat a les disposicions de caràcter general; un segon capítol que tracta del reconeixement, suspensió, pèrdua i pèrdua de la condició de gos d'assistència, i el tercer destinat als drets i obligacions, i el quart sobre els centres d'ensinistrament i els òrgans competents per fer-ho.

Aquest projecte de llei s'emmarca en la convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, del 13 de desembre del 2006, i rectificada per l'Estat mitjançant la publicació en el BOE, del 21 d'abril del 2008. Regula l'article 9, que fa referència a l'accessibilitat de les persones amb discapacitat per tal que puguin viure de forma independent i prescriu que els estats adoptaran les mesures pertinents oferint, entre altres, formes d'assistència humana o animal i intermediaris.

A qui va adreçada aquesta llei? Doncs, aquesta llei va adreçada a totes les persones que pateixen discapacitat visual, discapacitat auditiva, discapacitat física, discapacitat amb autisme o determinades malalties. Quina necessitat teníem a l'hora de tirar endavant aquest avant-projecte de llei o a què ens donarà resposta? Sobretot ens donarà resposta a l'exigència de definir un marc jurídic comú per ser assistides per gossos d'assistència o gossos especialment educats i ensinistrats per tal de guiar-les, ajudar-les en la realització de les tasques de la vida quotidiana, de la vida diària o d'avisar-les de perills o atac imminent en els casos de patiment de les malalties que esmentem.

La classificació que es fa dels gossos d'assistència és concreta en cinc categories: el gos guia o pigall, per guiar una persona amb discapacitat visual o sord-cega; el gos de servei, per ajudar en les activitats de la vida diària a les persones que pateixen discapacitat física, com, per exemple, els pot ajudar, entre altres, a obrir un calaix, a posar-se o treure's un mitjó, ajudar-los a vestir-se, recollir un objecte de terra o obrir una porta; gos de senyalització de sons, adreçat a persones amb discapacitat auditiva de diferents sons per tal d'indicar-los la font de procedència d'aquest so, com, per exemple, els pot advertir d'una trucada de telèfon, del timbre d'una casa o del so del despertador al matí; quarta categoria, és el gos d'avís per donar alerta mèdica a les persones que pateixen malalties com l'epilèpsia, la diabetis o altres malalties que puguin necessitar el seu servei. Per exemple, en el cas de les persones diabètiques, el gos és capaç de percebre baixades o pujades de sucre a través de l'olor que segrega la persona, el cos

humà, amb els canvis hormonal i advertir el seu amo que ha de prendre la medicació pertinent. I, finalment, l'última categoria, que és el gos per a persones amb autisme, per tenir cura de la integritat física i controlar situacions de seguretat i acompanyar la persona amb aquesta discapacitat.

La condició de gos d'assistència reconeixerà mitjançant un carnet atorgat pel Departament d'Acció Social i Ciutadania, el gos també portarà un distintiu oficial d'identificació en un lloc visible i disposarà d'un passaport europeu a manera de cartilla sanitària i haurà d'estar convenientment identificat amb el seu corresponent xip, on a més de les dades que porten els animals de companyia s'hi afegiran dades addicionals.

Les persones usuàries de gossos d'assistència que tinguin acreditats els seus gossos en una altra administració autonòmica o en un altre país i que es desplacin temporalment a Catalunya podran gaudir de tots els drets recollits en aquesta llei. Els qui estableixin la seva residència legal a Catalunya hauran d'acreditar els gossos segons el procediment establert en aquesta llei. Aquest és el mateix requisit que hauran de seguir les persones que adquireixin un gos d'assistència fora de Catalunya. A més haurà de passar per una revisió sanitària anual per certificar que compleix totes les condicions higièniques i sanitàries que marca la llei. La responsabilitat és del propietari o de la propietària del gos, des del naixement fins al moment de la signatura del contracte de cessió a la persona usuària, i des del final de la vida útil del gos fins a la seva mort. La persona usuària serà responsable des del moment de la cessió, insisteixo, serà responsable la persona... Permeteu-me que hi torni a incidir perquè crec que aquí m'he confós...

La responsabilitat és del propietari del gos fins que no hi hagi la cessió, i la persona usuària en serà la responsable des del moment de la cessió i mentre aquesta cessió perduri en la persona usuària. En el cas que la persona usuària vulgui quedar-se amb el gos quan deixi de donar-li el servei, aquest gos deixarà de ser considerat un gos d'assistència i passarà a ser un gos de companyia. La suspensió de gos d'assistència es durà a terme quan no compleixi les condicions, tanmateix, no compleixi les condicions higièniques i sanitàries i la persona usuària no té subscrita la pòlissa d'assegurances i de responsabilitat civil. La pèrdua de gos d'assistència serà per mort, per renúncia de la persona usuària, per deixar de formar part de la unitat de vinculació, incapacitat per desenvolupar les funcions per a les quals ha estat ensinistrat o causar una agressió amb sentència ferma.

El Departament d'Acció Social i Ciutadania serà l'encarregat d'autoritzar els centres d'ensinistrament de gossos d'assistència a Catalunya, entre altres requisits es demanarà tenir personalitat jurídica pròpia o ser un establiment d'una entitat amb personalitat jurídica, comptar amb l'espai físic suficient per a l'exercici de l'activitat, complir la legislació vigent en matèria de salut i protecció d'animals i medi ambient, i disposar de les llicències municipals que siguin preceptives; estar vinculat a un nucli zoològic inscrit en el registre de nuclis zoològics del departament competent en matèria de protecció d'animals i disposar del personal mínim

i necessari i pertànyer, amb condicions de ple dret, a alguna associació o federació europea o d'altre àmbit internacional de gossos d'assistència.

El projecte de llei també inclourà la recreació d'un registre de centres i d'unitats de vinculació, que és la que està formada, aquesta unitat de vinculació, per la persona amb discapacitat i el gos especialment ensinistrat per a ella, i es formalitzarà un conveni amb el Col·legi de Veterinaris de Catalunya. D'altra banda, la nova normativa preveu la creació en un termini màxim de dos anys d'una qualificació professional d'ensinistrament de gossos d'assistència. El Departament d'Acció Social i Ciutadania i el Departament d'Educació ja estem treballant per crear aquesta nova qualificació, mentre tant podran exercir com a professionals en els centres reconeguts les persones que acreditin una experiència mínima de dos anys en aquest camp o les que estiguin en possessió d'un títol o diploma d'ensinistrament de gossos d'assistència per a alguna altra escola nacional o estrangera de reconegut prestigi.

En definitiva, pel que fa als centres com a qualificacions professionals, el projecte de llei dota d'un marc legal i competencial el sector empresarial i les persones i titulacions de l'ensinistrament. Pel que fa al suport econòmic a les persones amb discapacitat usuàries de gossos d'assistència, s'establiran subvencions per a la creació, manteniment, i seguiment anual de la unitat de vinculació, d'acord amb les previsions pressupostàries.

Ja per acabar, no vull deixar d'esmentar els quatre principals beneficis que aportarà aquesta llei per a les persones amb discapacitat. En primer lloc, facilitarà l'accessibilitat a l'entorn; en segon lloc, la integració i la millora de la comunicació amb la societat; en tercer lloc, la millora i la independència amb la realització de les tasques de la vida quotidiana i en quart lloc, l'obertura del ventall de la tipologia de gos d'assistència que abans només es restringia a les persones amb disminució visual i ara passa a ampliar-se a les persones amb altres discapacitats.

Per tant, entenc que amb aquesta futura llei avancem cap a la garantia dels drets que com a ciutadans i ciutadanes tenen legalment reconeguts les persones amb algun tipus de discapacitat, i emplaço i demano a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra que aquesta llei es pugui aprovar per unanimitat, per consens, i que puguem avançar definitivament en una llei que ens permeti l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats amb gossos d'assistència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Per fixar posició sobre aquest projecte de llei, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, saludar molt cordialment les persones que ens acompanyen avui en

aquest debat, que representen diferents associacions, entitats dedicades al tema dels gossos d'assistència i als gossos pigall. Fem avui el debat a la totalitat, que sempre es fa, que sempre es produeix, amb esmenes o sense esmenes a la totalitat, d'aquest projecte de llei, i celebrem que s'hagi presentat finalment aquest projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència.

Aquest projecte vol garantir a les persones amb discapacitat visual, amb discapacitat auditiva, amb discapacitat física, amb autisme o amb determinades malalties l'accés a l'entorn quan vagin acompanyades de gossos d'assistència. I, per tant, defineix i fa aquesta facilitació de l'accés a l'entorn dels gossos pigall o gossos guia, dels gossos de servei, dels gossos de senyalització de sons, dels gossos d'avís i dels gossos per a persones amb autisme; per tant, doncs, facilitar el que avui només tenim garantit per al que són els gossos pigalls per un terme més general, que siguin els «gossos d'assistència», i que puguin donar servei a aquestes persones amb discapacitat.

Com deia, Convergència i Unió celebrem l'entrada al Parlament d'aquest projecte de llei. En tot cas, si alguna cosa podem lamentar és el retard amb què arriba, però celebrem que arribi, i, com s'ha vist, nosaltres no hem presentat cap esmena a la totalitat.

És un projecte de llei que ajuda a què? A fomentar la promoció de l'autonomia personal, a donar més vida independent a les persones que tenen una discapacitat, a facilitar l'accessibilitat de les persones amb discapacitat, a facilitar també la seva vida quotidiana, a fer-la, dins de les dificultats, més fàcil. Per tant, permetrà exercir més plenament el dret de les persones a desenvolupar el seu propi projecte vital; els dona més llibertat i, en definitiva, els dona més igualtat pels drets que tenen.

La legislatura passada, el 16 de març de 2006, fa tres anys, des de Convergència i Unió vàrem presentar una proposició de llei similar, amb alguna variació, perquè nosaltres, el tema dels gossos pigall, havent-ho parlat amb les entitats, com que ho presentàvem des d'una formació que avui està a l'oposició, vàrem voler-ho fer, doncs, sense tocar el tema dels gossos pigall; però, en canvi, nosaltres, vàrem facilitar una proposició de llei que facilités l'accés a l'entorn dels gossos d'assistència. Nosaltres el que volíem –i així ho vàrem manifestar en aquella ocasió– era, amb tots els grups parlamentaris, com avui ens ha ofert l'honorable consellera, trobar un consens per aprovar una llei, en la qual, evidentment, s'hauria d'haver inclòs després, en la tramitació parlamentària, els gossos pigall, si els grups que donen suport al Govern no haguessin presentat esmena a la totalitat. El PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya hi van presentar aquesta esmena a la totalitat.

Per tant, el que a vegades se'ns diu, que hi ha mà estesa, no hi és. I lamentem, per tant, que en tot aquest període, en què s'hauria pogut ja estar gaudint del servei dels gossos d'assistència a Catalunya, no s'hagi fet.

Això no només va passar la legislatura passada. També a l'iniciar aquesta legislatura, el 19 de febrer, el Partit Popular va presentar una proposició similar, i el 2 d'abril

Convergència i Unió la va tornar a presentar. També vàrem rebre esmenes a la totalitat.

Avui, quan el Govern la presenta, Convergència i Unió no presenta esmena a la totalitat; som coherents. Si nosaltres creiem que una cosa s'ha de fer, ens és igual qui la presenti, l'important és que es faci, siguin els grups del Govern sigui els grups de l'oposició –per això també quan la va presentar el Partit Popular hi vam donar suport–, perquè creiem que l'important és que els serveis es donin, al més aviat millor. I, per tant, podem dir que en política, gràcies a Déu, no tothom és igual.

Per tant, portem uns anys perduts, i aquí, consellera, no hi ha retroactivitat, perquè aquests dies sembla que amb la Llei de la dependència del que es parla és de la retroactivitat; com que es fa política de xecs, doncs, tot és retroactiu, no?: «Ja ho pagarem amb caràcter retroactiu.» Després el que es paga no arriba per a res amb la Llei de la dependència en molts casos, però, en canvi, es diu: «Serà retroactiu.» Aquí no podem tenir el servei del gos d'assistència retroactiu. El temps perdut és un temps perdut, i, per tant, igual que altres serveis que la Generalitat no està donant, el temps perdut és un temps perdut. I ja sabem que amb el tripartit les coses triguen el triple de temps, i ja ho hem vist amb aquesta llei. Per tant, nosaltres creiem que amb aquesta política de xecs, amb aquesta política no de drets socials, sinó de xecs socials, que és una política ultralliberal, no es va enlloc, i lamentem el retard amb què arriba aquest projecte de llei.

Però, com saben, nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat, i el que ha dit la consellera, que aquesta llei s'aprovi amb consens..., sàpiguen que, amb totes les esmenes i amb tota la tramitació, Convergència i Unió seguirà fidel al fet que creiem que és un tema important, i esperem poder donar tot el nostre suport al projecte de llei. També és un projecte de llei, evidentment, com no pot ser d'una altra manera en un tema com aquest, molt tècnic, i, per tant, estem segurs que hi haurà aquest acord.

L'any 93 vam ser capdavaners. La Llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyada de gossos pigall, la Llei 10/93, va ser una llei capdavantera, referent per a altres comunitats autònomes. Avui –i ho ha dit la mateixa consellera– no ho serem. Però, bé, el que és important ara és que no seguim perdent més el tren, sinó que l'agafem i, igual que el País Valencià, Galícia, Euskadi..., que, per cert, a Euskadi va ser amb una proposició de llei presentada per l'oposició que es va aprovar la llei. O sigui, hi ha llocs en què es deixa que l'oposició faci proposicions i, si són positives, es tiren endavant. Aquí no; aquí, el tripartit, si no ho presenten ells, doncs, es veu que ja no està bé. Doncs, aquesta proposició va avançar a Euskadi, i, per tant, ja no som capdavaners. Però és igual, ja no hi tenim res a fer, tenim el Govern que tenim, i per tant, doncs, posem-nos a treballar i posem-nos a tirar endavant aquesta llei.

Quan vam presentar les proposicions de llei ens van parlar de «dispersió legislativa». Més dispersió que la que hi ha hagut aquests anys, que no hi ha hagut gossos d'assistència..., crec que ha estat pitjor, perquè, com dic,

en la ponència es podia pactar tot, igual que ho pactarem ara. I ja he dit: comptin amb Convergència i Unió per pactar-ho i per aprovar-ho per unanimitat.

Jo crec que en aquests temes el que cal és voluntat política, i que les coses no és tan important qui les presenta, sinó fer-les. I, per tant, ara farem el mateix. Ara vindrà el període de compareixences, d'esmenes, el treball de ponència, i tot això segur que servirà per al deure que tenim ara tots els grups parlamentaris, que és, amb les opinions, segur que encertades, de les entitats que ens acompanyen, doncs, de millorar en el possible el text. I segur, doncs, que, quan arribi el final d'aquest període, el podrem aprovar.

Però després s'ha d'aplicar. No s'hi val a aprovar lleis socials i després deixar-les a mig gas, cal posar-les en solfa. I creiem, per tant, doncs, que aquest projecte de llei el que caldrà és aplicar-lo, veure quines partides econòmiques s'hi destinen perquè funcioni, i, per tant, aquest també serà un deure que tindrem tots plegats: fer possible, especialment qui estigui en el Govern a cada moment, que aquesta llei vagi endavant, que les persones que tenen una discapacitat i els pugui ser d'utilitat un gos d'assistència hi puguin, doncs, tenir accés. Aquesta també és una qüestió molt i molt important.

Com a nacionalistes prioritzem les polítiques socials reals, i per això, com he dit, estem contents que aquest projecte hagi arribat finalment al Parlament. He tingut paraules crítiques també, però també paraules positives, i, per tant, li agraeixo a la consellera i a la seva consellera, doncs, que arribi aquest projecte. Els brindo, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió tot el suport per arribar a aquest acord que vostè deia, i, per tant, esperem que aquesta sigui una llei ben positiva per a les persones amb discapacitat, perquè puguin fruit molt més dels seus drets cívics, dels seus drets, de la seva autonomia personal, de la seva llibertat, i que puguin viure amb el màxim d'igualtat en aquesta nació catalana que volem igualitària per a tota la gent que viu en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Àlex Martínez.

El Sr. Martínez Medina

Bon dia. Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, membres del departament –avui quasi que hi ha més gent acompanyant-nos que no pas als escons, però és important la llei, molt important–, membres del Consell de l'Accessibilitat, Georgina Tomàs, membres representants del sector que ens acompanyen, malgrat tot avui és un dia de felicitat, i és un dia joiós. Perquè, mirin, millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat, sempre, no deixa de ser, i en seu parlamentària encara més, no deixa d'aportar un plus d'aquesta felicitat, d'aquesta joia, no?

Amb la presentació que acaba de fer la consellera d'Acció Social i Ciutadania sobre el Projecte de llei –el títol és llarg, eh?– que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència, donem el tret de sortida que pretén finalitzar amb l'aprovació d'una llei que garanteix els drets a accedir, a deambular, a mantenir-se amb el gos a qualsevol lloc, establiments, locals, espais, transports públics o d'ús públic, amb independència de la titularitat pública, d'aquelles persones que pateixen discapacitat visual, auditiva, física, amb autisme o amb determinades malalties, definint un marc jurídic comú per ser assistides per gossos especialment educats i ensinistrats per guiar-los, ajudar-los a realitzar les tasques de la vida diària o avisar-los –també ho ha dit la consellera– del perill o atac imminents, en cas de patiment de dites malalties.

Creiem que aquesta llei cobrirà, en primer lloc, les necessitats manifestades per un important sector de la discapacitat, que pateixen una situació d'especial vulnerabilitat i que necessiten ajudes tècniques –no oblidem, en tot cas, que un gos no deixa de ser una ajuda tècnica–, per tal de permetre'ls accedir des de la igualtat d'oportunitats a la millora de la seva qualitat de vida, i, en segon lloc, penso que regularà l'activitat laboral..., que regula, sense dubte, l'activitat laboral duta a terme pels professionals de l'ensinistrament, mitjançant la creació d'una qualificació professional pròpia de Catalunya, garantint les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector.

Voldria, abans de continuar, fer una referència específica a la tasca desenvolupada al llarg d'aquests anys per l'ONCE, posant a l'abast dels seus associats aquells gossos que tothom, només veure'ls, els identifiquem. Estem parlant dels gossos pigall, que s'agruparan, una vegada aprovada la llei, dins dels gossos d'assistència, perquè entenem que els drets i deures d'un i dels altres han de ser els mateixos, i no es creïn greuges comparatius ni d'indefensió –això queda recollit a la disposició transitòria primera. Vull insistir que és des del reconeixement de la utilitat i l'eficàcia que precisament els gossos pigall han demostrat al llarg d'aquests anys d'on sorgeix la possibilitat d'ampliar-lo a altres gossos, perquè se'n puguin beneficiar més persones que pateixen d'altres discapacitats.

Permetin-me que, amb aquests minuts de què dispenso per fixar la posició del nostre grup parlamentari, em centri no en l'articulat –la consellera penso que ha fet un repàs important, i seria ridícul insistir sobre el tema–: voldria centrar-me en tres aspectes que penso que són importants i que la llei resol, i crec que valdria la pena, doncs... El primer potser és obvi, tan obvi que a vegades ens passa desapercebut: amb aquesta llei estem aprofundint en el compliment d'un reguitzell de compromisos internacionals, estatals i autonòmics directament relacionats amb la mobilitat, que estan escrits, estan acceptats, però no desenvolupats des d'una unitat jurídica legislativa, que repercuteixen de forma molt significativa en la qualitat de les persones amb discapacitat.

Per tant, per exemple, quan a l'article primer de la llei diem, doncs, que l'objecte d'aquesta és el de garantir a les persones amb discapacitat visual, auditiva, físi-

ca, amb autisme, amb determinades malalties, etcètera, quan vagin acompanyades de gossos d'assistència..., no estem fent una altra cosa que substantiar en una llei catalana tot un conjunt de compromisos i de lleis d'aplicació universal que ens obliga legalment i moralment a remoure aquelles barreres que impedeixen una veritable incorporació, en igualtat d'oportunitats, d'aquelles persones en el seu entorn.

En segon lloc, i crec que no menys important, aquest projecte de llei, en la seva disposició addicional setena –també ho ha comentat la consellera, però m'agradaria centrar-m'hi, perquè penso que aquest és un element fonamental–, ens proposa, des de la discriminació positiva, un redactat per tal de facilitar l'estada a Catalunya en igualtat de condicions a persones i gossos procedents d'altres indrets. Aquesta proposta podria esdevenir una bona pràctica, recordem-ho, podria esdevenir una bona pràctica, per als territoris que abans o després hauran d'iniciar el camí que avui encetem en aquest Parlament.

Diu, per recordar-ho de forma ràpida, que les persones amb discapacitat usuàries dels gossos d'assistència que tinguin acreditat el seu gos en una altra administració autonòmica o en un altre país, de conformitat amb les normes que regeixen en el seu lloc de residència, i que es desplacin temporalment a Catalunya gaudiran dels drets que queden recollits en aquesta llei i en les disposicions que es desenvolupin.

Necessitem, per tant, que la resta de comunitats facin seu aquest concepte de reciprocitat; hi insisteixo, és fonamental que la resta de comunitats facin seu aquest concepte de reciprocitat, garantint que l'àmbit de cobertura legal que tenen ara els gossos..., els *lazarillo*, a la resta de l'Estat, s'ampliï a la resta de discapacitats, i sobretot que ho facin de tal manera que el conjunt de normatives desagregades territorialment permetin garantir un espai homogeni estatal en què el moviment de persones i gossos estigui emparat pels mateixos drets i els mateixos deures, que no sigui que ens trobem amb la paradoxa que el trànsit pels diferents territoris suposi una pèrdua de drets d'aquestes persones i els seus gossos.

Voldria recordar ràpidament que en aquests moments existeixen quinze comunitats amb lleis que regulen els gossos pigall, no els d'assistència, i tres que disposen, com es deia abans, de la llei de gossos d'assistència, però només una a més té desenvolupada reglamentàriament aquesta llei, que és València.

I finalment, amb aquest tercer punt, remarcar una virtut que per mi és..., al llarg de la lectura de tot el projecte penso que sura, que és la virtut... –segurament se'm dirà: «És que, clar, com que donen suport al Govern...»; no, no, escoltin...–, la virtut de transitar subtilment des de la concepció més noble de la política per aprofundir posteriorment a orientar l'articulat des d'una rigorosa concepció tècnica a l'atorgament de drets definits acuradament als objectes i als subjectes de la llei. No oblidem que estem regulant fonamentalment –i això també és important, no ho oblidem–, fonamentalment, l'ampliació de drets per part d'unes persones amb discapacitat enfront de certes aproximacions als espais vitals

d'altres. Per això insisteixo en la importància que el redactat dona a totes aquestes definicions i especialment a l'ús de l'espai públic.

No voldria finalitzar la meua intervenció sense fer una mica de memòria, recordant, en el diari de sessions del 18 de juliol del 2007, el diputat, l'il·lustre diputat senyor Lluís Cleries, que no em cobrarà, suposo, cap *copyright* perquè utilitzi algunes paraules seves, amb motiu del torn de defensa de la Proposició de llei reguladora de l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència, presentada en aquell moment, com deia o com ha dit fa una estona, per Convergència i Unió, i que va ser rebutjada pels membres que donàvem suport al Govern, ens deia –ens deia–: «Aquí» –referint-se a la proposició de llei que presentava– «no hi ha cap model polític de societat» –hi estem absolutament d'acord–; «aquest és un tema tècnic, d'ajudar les persones que tenen una discapacitat per poder facilitar d'una manera clara l'accés a la vida quotidiana.»

Continuava dient: «Ningú podrà entendre un no a una proposició com aquesta, amb la qual, a més a més, tal com els he dit, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, oferim aquest text perquè en ponència el pactem i trobem un consens de totes les forces polítiques. Es tracta d'ajudar les persones amb discapacitat.»

I finalitzava dient que «els demanem aquesta voluntat no per complaure el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que això és el de menys, sinó per fer una aposta clara per les persones amb discapacitat, que els pot ser d'utilitat un servei com aquest.»

Senyores i senyors diputats, aquest que els parla no podria fer un clam a la participació més apassionada envers els grups de l'oposició. El projecte de llei ja està aquí, presentat pel Govern d'entesa, i som els grups que donem suport al Govern els que els demanem ara aquella coherència que vostès ens demanaven apassionadament des d'aquest faristol.

Ara els necessitem, els necessitem, ens necessitem tots; necessitem voluntat de participació, voluntat de pacte (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –un moment, president, acabo de seguida–, voluntat de trobar consens entre totes les forces polítiques i donar d'aquesta manera resposta a les necessitats de moltes persones amb discapacitat que ho estan esperant.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats; moltes gràcies a tothom. Gràcies.

El president

L'il·lustre senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*pausa*) –moltes gràcies–, honorable consellera, en el llibre dissetè de l'*Odissea*, Homer ens descriu l'ar-

ribada d'Ulisses a la seva estimada Ítaca. Després de vint anys d'absència i vestit amb robes de captaire, gairebé irreconeixible, només un ésser és capaç de descobrir la seva identitat. Ens diu Homer: «Mentre s'anaven els dos parlant així l'un a l'altre, / un gos que jeia aixecà la testa i les dues orelles, / Argos, que Ulisses mateix, el de cor pacient, acabava / de criar, sense haver-se'n gaudit, quan partí cap a Troia / la sagrada.» El gos ens és descrit per Homer en un estat penós, d'abandonament, ple de paparres i de brutícia i sense ni tan sols força, ens diu el mateix Homer, per córrer cap al seu amo. De fet, poc després descobrim que ha estat esperant el seu vell amic fins el darrer alè i mentre Eumeu li recorda a Ulisses les antigues meravelles del seu gos, aquest finalment expira. «I Argos» –diu Homer–, «l'aferrà una parca de mort tenebrosa, / tot seguit d'haver vist Ulisses al cap de vint anys.»

La fidelitat i la capacitat de servei dels gossos han estat expressades en un munt de textos literaris i en tots els formats possibles, però molt probablement en cap altre s'ha transmès amb tanta intensitat i amb tanta bellesa com en aquest que els acabo de descriure.

Han passat molts anys, d'ençà d'aquell relat, però la realitat quotidiana ens demostra, més enllà de ficcions literàries, les enormes possibilitats dels gossos i la seva interacció amb els éssers humans. El projecte de llei que avui debatem en aquesta cambra parla precisament d'això.

Aquells que hi treballen habitualment, entre els quals es compten bona part de les persones de les entitats que tenim en aquesta cambra, que han col·laborat en el projecte de llei i als quals vull saludar molt cordialment, coneixen perfectament aquestes possibilitats que el Govern pretén ampliar i reconèixer públicament a través d'aquest nou marc legislatiu.

La realitat actual, aquí i arreu d'Europa, ens exposa històries gairebé increïbles, com la de la Pam, una antiga gossa abandonada que ha esdevingut una ajuda insubstituïble per a en Pau, un jove amb cadira de rodes, per tal d'obrir i tancar calaixos, recollir coses del terra, anar a buscar el telèfon, i tot un munt d'activitats tan quotidianes per a qualsevol de nosaltres com importants, fonamentals per a la gent amb disminució.

Els gossos també són extraordinàriament útils –hi han un munt d'experiències en el món, només cal voltar un xic per la xarxa– en els casos de l'autisme, sobretot en els nens, en què els gossos poden proporcionar-los un *input* sensorial adequat, facilitant la seva interacció amb l'entorn i les diferents situacions socials a què s'enfronta; o fins i tot en els de l'epilèpsia, en què són capaços de reaccionar, i fins i tot de preveure –sí, de preveure–, davant els atacs dels seus usuaris o usuàries, amb tot el que això pot arribar a representar.

Hem volgut posar aquest exemple, i n'hi podríem haver afegit molts altres, per expressar amb la màxima pregnància i de forma entenedora, perfectament entenedora, l'abast d'aquest projecte de llei, fins a quin punt resulta necessari –diria que imprescindible– ampliar aquells supòsits que ja quedaven recollits en la Llei 10/93, per

a persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall.

Els gossos han estat utilitzats durant molts anys com a animals guia per a persones cegues, i igualment, des de fa més de vint-i-cinc anys, hi ha associacions, entitats que es dediquen a ensinistrar gossos per assistir persones amb cadira de rodes, sordes, epilèptiques o amb qualsevol altre tipus de capacitat, sempre que aquesta, lògicament, no impedeixi a l'amo prendre cura del benestar del seu gos.

Però, a banda dels beneficis pròpiament materials, hi ha estudis científics sobre els seus efectes psicològics, tots ells positius, que tenen, lògicament, els gossos d'assistència sobre les persones que ajuden, com per exemple que els retornen l'autoconfiança i les ganes de viure; la sociabilitat dels gossos, així com la seva capacitat d'atenció i la seva fidelitat representen un estímul i una motivació constant per a la persona usuària; ofereixen la possibilitat de rebre afecte, donen seguretat i augmenten la independència de la persona usuària. Els beneficis són, des d'un punt de vista material i psicològic, absolutament evidents.

No es tracta, en tot cas, d'una necessitat de futur, sinó d'una realitat del present. De fet, arran d'algunes queixes, el 26 de setembre de 2007 el Síndic de Greuges va elaborar un informe en què demanava intervenir en aquest assumpte i fins i tot plantejava algunes vies per fer-ho.

Finalment, després d'una àmplia fase de consultes amb els sectors implicats i d'un sondeig exhaustiu als referents legislatius europeus, el departament va optar per la via més raonable, la de definir un nou marc legislatiu que recollís nous supòsits i integrés el bagatge de la normativa sobre gossos pigall per tal que els drets i deures siguin els mateixos en tots els gossos d'assistència i no es creessin greuges comparatius ni indefensió.

En aquests moments a Catalunya hi ha 185 gossos pigall entrenats per la Fundació ONCE de gossos guia, i es tracta de gossos que formen part de la nostra realitat quotidiana. Però també coneixem l'existència de deu gossos de serveis entregats per la Fundació Bocalan i alguns més d'altres entitats.

En una altra intervenció s'ha fet esment, i voldria referir-m'hi ni que fos de passada, de les dues proposicions de llei presentades en el seu moment pels grups de Convergència i Unió..., i molt probablement també el portaveu del Grup del Partit Popular farà esment de la que va presentar el seu grup poques setmanes abans de l'anterior.

En cadascun d'aquells casos es van exposar de forma detallada els motius que justificaven el seu rebuig. La primera perquè exclouia, i em sembla fonamental remarcar-ho, del nou marc els gossos pigall, amb la qual cosa es deixava en una situació d'indefensió les persones que en aquells moments n'estaven gaudint.

I la segona, la proposició de llei del Partit Popular, perquè era una còpia gairebé literal, si m'ho permet, del marc legislatiu del País Valencià, que, tot i que ha estat desplegat, a diferència del que ha succeït en el cas del

País Basc, ha tingut un èxit diria que limitat, limitadíssim; de fet, hi ha un –un– gos, només, registrat.

Per tant, no volia reiterar els arguments que vàrem exposar en aquells moments en contra d'aquestes dues iniciatives, però sí que voldria emfatitzar que el projecte de llei que avui sotmetem a votació de la cambra..., bé, que avui en donarem entrada a la cambra, perquè no hi han esmenes a la totalitat, ha comptat amb el referent de les experiències reeixides en països europeus amb una llarga tradició en aquesta matèria i sobretot amb un diàleg permanent amb totes les entitats, entitats que porten anys i panys treballant en aquest àmbit; un diàleg que òbviament continua obert i que des dels grups parlamentaris intentarem aprofundir en les setmanes següents.

L'honorable consellera en el seu discurs de presentació ha exposat amb detall el contingut de la llei i les seves principals novetats, i també ho han fet els diputats que m'han precedit. En tot cas, voldria remarcar només dos aspectes fonamentals: d'una banda, que amplia el ventall de gossos d'assistència, fins ara limitat només a gossos pigall, incloent també els de servei, de senyalització de sons per a ciutadans i ciutadanes amb discapacitat física o auditiva; els d'avís, ensinistrats per donar alertes mèdiques a persones que pateixen malalties com l'epilèpsia, la diabetis o altres malalties i, finalment, els gossos de persones amb autisme.

Però, a banda dels subjectes als quals s'adreça, l'element troncal probablement d'aquesta llei és la possibilitat d'accés a l'entorn, al qual es dedica tot el capítol tercer. Actualment, amb la normativa a la mà, persones usuàries de gossos d'assistència no podrien entrar en aquesta cambra acompanyats dels seus gossos d'assistència, a excepció, lògicament, dels gossos pigall. La llei en permet l'entrada en tots els àmbits, siguin públics o privats, llevat de zones molt puntuals, com les zones de manipulació d'aliments i els quiròfans, i en el cas de les zones d'aigües ho deixa en mans, lògicament, salvaguardant l'autonomia municipal, de les administracions locals.

La llei, doncs, obre un ventall enorme de possibilitats. Permet que el gos d'assistència esdevingui, tal com ha de ser, en tot moment el company inseparable del seu usuari o usuària, i a partir d'aquesta premissa li obre un munt de possibilitats de socialització.

La llei també té, al nostre entendre, altres aspectes positius: ofereix un glossari clarificador tant d'aquells conceptes que apareixen en el text com d'aquelles diferents tipologies de gossos, val a dir que acceptat per les entitats internacionals més importants; estableix uns criteris clars per reconèixer i identificar el gos d'assistència; obre la porta a crear un marc de subvencions per a la creació, manteniment i seguiment amb la unitat de vinculació; estableix els requisits dels centres d'ensinistrament, i, finalment, defineix el règim d'infraccions i sancions.

Tindrem l'oportunitat, lògicament, en les properes setmanes de debatre al voltant de tots i cadascun d'aquests temes. Però, en tot cas, sí que voldria remarcar la disponibilitat del Govern i de tots els grups que conformen

la majoria del Govern de ser al màxim de permeables possibles a tot allò que ens arribi de la societat civil, i també, lògicament, que arribi des dels diferents grups parlamentaris.

En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, el marc legislatiu ens situa –i en això vull rebatre alguns dels arguments que s'han comentat anteriorment– com un país a l'avantguarda –mirant el referent, lògicament, d'Europa i d'altres experiències prou reeixides de l'entorn estatal– en aquesta matèria, però sobretot ens permet millorar de forma notable la qualitat de vida de molts catalans i catalanes.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, honorable consellera, senyores i senyors diputats, primer, donar la benvinguda a aquesta casa tant a les persones com als gossos de les entitats que ens acompanyen avui per fer possible una realitat que, des d'altres grups i des dels grups de l'oposició, ja dèiem que era molt necessària a casa nostra i que era molt necessària a Catalunya.

Home, començaria, senyor Bosch, si em permet..., que en el segle VIII abans de Crist un gos visqués vint anys –li ho dic per l'*Odisea*– té molt mèrit, perquè és una cosa que hem aconseguit a casa nostra ben entrat el segle XX. Però, vaja, suposo que és un apunt de ficció i que, en tot cas, el que vostè ens volia dir ens ha quedat molt clar i tots ho compartim.

Mireu, nosaltres ja vam presentar..., i no cal que repeteixi els arguments –perquè moltes vegades quan pugem a la tribuna tots diem el mateix, no? «Què fa un gos d'assistència?», tots diem. Doncs, recollir claus, obrir portes, etcètera. Són coses de què nosaltres, quan vam presentar la nostra proposició de llei, en vam comentar la importància, la necessitat. Ho vam comentar, i per això nosaltres ens basarem en tres arguments, bàsicament, i aquí ho direm, sobre la proposta que ens ha presentat el departament.

Primer, no hi podem dir que no; hi hem d'estar, ens hi trobaran. I no cal que ens demanin ara: «Hi heu d'estar tots!» Hi hem estat, hi estem i hi hem estat sempre, perquè ja fa molts anys que reclamem la necessitat d'una llei de gossos d'assistència en aquest Parlament. I potser, fixi's, i també per a les persones que ens acompanyen, poder aquest tema ha estat el més reiterat que hi ha hagut al Parlament de Catalunya: tres proposicions de llei sobre aquest tema per part de l'oposició. És a dir, imagini's! Ens hi trobaran; ens hi trobaran amb la responsabilitat que és necessària i amb la responsabilitat que cal.

Segon, dir que anem massa tard –ara li ho comentaré. Que ens diguin que estem a l'avantguarda..., home, d'Europa no, i d'Espanya tampoc, perquè hi han altres comunitats autònomes que han passat pel davant, i tam-

bé faré una referència a algunes paraules del senyor Martínez sobre l'acreditació dels gossos d'assistència i, sobretot, la lectura d'altres lleis. Vostè parlava de la llei de la Comunitat Valenciana, respecte a l'Estatut d'autonomia de València, Comunitat Valenciana.

I, després, que presentarem esmenes, per descomptat, unes esmenes que volem i tenim la voluntat que siguin consensuades i que arribin al màxim acord, eh?, i és un tema que acabem de parlar ara amb la senyora consellera. Mireu, primer –ho va dir el senyor Cleries, i també ho vaig dir jo en la meua intervenció, quan vam presentar la proposició de llei–: estem davant d'una posició i d'una proposició ètica, no política; moral, no ideològica. És a dir, no hi ha un model de societat..., sí, hi ha un model de societat, la societat inclusiva, la societat integradora, la societat que diu que ningú ha de demanar perdó per tenir o per ser com és. I això és important.

Mireu, l'altre dia estava a RKB, un debat a la ràdio, un debat de dues hores parlant de discapacitat, dues hores, de deu a dotze, els dijous. Doncs, un dels intervinents venia amb cadira de rodes que no era manual, automàtica. Doncs, la taula on sèiem per debatre assumptes sobre discapacitat no estava preparada per a cadires automàtiques, que sabeu que són més altes. És clar, aquella persona sentia... –i després hi havia un problema d'accessibilitat cap a l'estudi–, aquella persona sentia que havia de demanar perdó, perquè semblava que molestava la gent, quan els que havien de demanar perdó i els que estàvem molestant aquesta persona érem nosaltres, que no havíem estat capaços de fer un espai integrador i un espai inclusiu.

És a dir, el primer que hem d'aconseguir, i per això li ho deia, és una normativa ètica. És que és una llei molt necessària, perquè del que parla és de drets. Si ens creiem l'article 9.2 de la Constitució espanyola, l'article 14, l'article 49, sobre la rehabilitació, sobre remoure els obstacles, ens hem de creure que hem de fer possible una societat accessible.

I després, per igualtat; per dignitat i per igualtat, perquè actualment hi ha uns determinats gossos que ja tenen recollit un marc legislatiu on se'ls dona una sèrie de drets, als gossos i als usuaris, una sèrie de drets que no tenen la resta. Per tant, el que volem és la igualtat de tots aquells que necessiten assistència de gossos, de gossos d'assistència.

I després, també, perquè estem bàsicament d'acord amb el que diu la proposta de llei, que és molt semblant a la que van presentar Convergència i Unió i el Partit Popular en el seu dia.

Però també li hem de dir, senyora consellera, que anem massa tard, i és una crítica política que hem de fer. Anem massa tard, és cert. No es pot dir que estem a l'avantguarda; hi ha altres comunitats autònomes que ja van aprovar la seva legislació. I quan parlem d'acreditació jo convidaria –i és un tema que nosaltres volem esmenar– el senyor Martínez que llegeixi no l'esmena, però sí la disposició addicional setena de la Comunitat Valenciana: no demana acreditació. El problema que nosaltres hi trobem..., i quan parlem que nosaltres pre-

sentarem esmenes ja ho direm: a qui es demana acreditar? És a dir, una persona ve a viure a Barcelona i se li demana que s'acrediti.

I vostè demanava, senyor Martínez, una cosa que nosaltres com a partit nacional compartim, en el sentit que, home, hem de fer una llei, poder..., o hem de fer una llei o hem de crear un marc no tant espanyol, sinó europeu, eh? És un problema, ja, de mobilitat per tota la Unió Europea, no tant espanyol, sinó europeu, d'uns mínims o uns màxims –perquè els màxims també després es converteixen en mínims–, perquè pugui haver-hi una llibertat de moviment i que no es necessiti una acreditació, quan tu vas a un altre país, és a dir, més burocràcia.

Què diu la disposició addicional setena de la Comunitat Valenciana de què vostè feia esment abans, senyor Bosch? El que diu és que els gossos s'acreditaran automàticament. Per què? Perquè si ja han tingut l'acreditació del lloc d'origen –no com aquí, que el que fem és l'acreditació del lloc d'anada–, ja hi confiem; és a dir, una confiança interadministrativa, allò que demanem per altres vies aquí ho intentem complir. Per tant, aquesta nosaltres creiem que és la via, i introduïrem una esmena en aquest sentit.

Però el que les volia dir: senyora consellera, les polítiques d'accessibilitat no poden estar en la segona divisió de les polítiques d'acció social del departament. I li ho dic perquè no només aquesta llei ens arriba massa tard, i ho recordàvem: el 16 de març del 2003, em sembla que va ser, discutíem una proposta..., del 2006 –perdó–, discutíem una proposta de Convergència i Unió; el 3 de maig del 2007, una proposta del Partit Popular en aquest mateix sentit; el 18 de juliol del 2007, una altra proposta de Convergència i Unió, i el 26 de desembre de 2007, crec recordar, el Síndic de Greuges ens deia que havíem de garantir l'accessibilitat dels gossos d'assistència als llocs públics. Què ens trobem? Ens trobem que el 2009 és quan ens presenten aquesta proposta al Parlament. És a dir, anem massa tard. Però això s'ajunta –per això li deia la segona divisió de les polítiques d'accessibilitat– amb la necessària revisió del Codi d'accessibilitat, una necessària revisió que les entitats ens estan demanant. I per què anem massa tard? Perquè el pacte del Tinell, del 2003, ens deia que cap al final del 2006 ja tindríem no només solucionat el problema del Codi d'accessibilitat, sinó que tindríem una accessibilitat total –el que es pot entendre per «total»– de Catalunya. Per tant, anem massa tard, i és una crítica que hem de fer.

I, miri, jo vaig dir una cosa quan vam presentar la proposta: que es podia donar la paradoxa..., i en aquest sentit, també, dintre de per què no estem a l'avantguarda i per què anem tard. El juny del 2007 es va posar en marxa una disposició, una directiva europea que permetia l'accessibilitat d'aquests gossos a l'espai aeri, és a dir, als avions. És clar, es podia donar la circumstància el juny del 2007 que gossos que podien entrar en un avió no podien entrar en el tren que conduïa la persona de casa seva a l'aeroport; és a dir, es podien donar aquestes paradoxes. Per això dèiem que anàvem massa tard.

Respecte a la presentació d'esmenes, nosaltres considerem –estem d'acord amb la majoria– que cal fer un esforç per incloure –i és un tema que nosaltres des del principi...– els gossos de teràpia, considerem que cal incloure'ls. Ja sé que serà un debat..., fins i tot el debat era de si hi havia..., i el debat que es vol plantejar a grans línies, si els gossos pigall havien de tenir una legislació, els gossos de teràpia una altra, i els gossos d'assistència, la resta que no fossin pigall, una altra. Nosaltres considerem que si poden estar tots en la mateixa llei, millor, sobretot pel que fa... –ja sabem que l'acreditació és un altre tema–, també hem de passar d'un concepte de discapacitat a un concepte de dependència, com molt bé hem vist en altres lleis i en la universalització dels drets que hem de fer, i nosaltres considerem que és bo i que seria bo que els gossos de teràpia hi siguessin. Perquè, si hem de parlar d'aquesta avantguarda, podem veure que en la majoria de països europeus així és, o podem veure, per exemple, que a la majoria d'estats dels Estats Units així és. És a dir que ja es fa un reconeixement..., i fins i tot hi ha estats que inclouen altres tipus d'animals d'assistència. Nosaltres no serem tan ambiciosos, eh?, però considerem que és important que hi siguin els gossos de teràpia.

També creiem que hi ha un xic d'intervencionisme en el que són els centres d'ensinistrament, i és un tema que nosaltres hi volem fer una referència molt important. Primer, perquè som dels que... –i és un tema que, ja dic, ja discutirem; vull dir que són punts..., però que són importants en aquesta llei–, som dels que pensen que l'ensinistrament i, sobretot, la socialització dels cadells s'han de fer a casa. Això és important: les quatre fases –la socialització, l'entrenament, l'adaptació i la revisió–, aquestes fases és important que es facin a casa, i per això nosaltres considerem que la llei intenta posar sobre la taula un model de macrocentres d'ensinistrament que nosaltres considerem que pot ser complicat a l'hora de desplegar i que pot estar també a un punt –i, fixi's, farem una mica d'autocrítica– de per què no s'ha pogut desplegar correctament la llei valenciana, per què no s'ha pogut desplegar del tot correctament la llei valenciana sobre aquest aspecte. És a dir, no caldria més anar cap a una normativa d'acreditació de l'ADI –siguem europeus, eh?–, uns nivells d'acreditació de l'ADI, en comptes de fer un intervencionisme exhaustiu sobre el procés? A nosaltres ens sembla important.

Després, hi han altres punts, com les exigències de pertànyer a una entitat europea. Recordem que hi han entitats a l'Estat espanyol; potser dir «Espanya», doncs, a alguns els hi sap greu, però hi han entitats importants a l'Estat espanyol; recordem FEPA-OEPA.

I després també hi han dos punts que nosaltres considerem importants. S'ha abandonat el concepte –i acabo, senyor president, amb aquests dos punts– dels drets dels gossos, sobretot pel que fa al maltractament i abandonament, que estaven en un primer esborrany. I després una cosa que a nosaltres ens sembla fonamental quan parlem i que ja discutirem són alguns absurds de la llei, per exemple, com la prohibició que aquests gossos puguin accedir a l'aigua del mar, perquè moltes persones discapacitades necessiten el seu gos per poder-hi acce-

dir, i no només per a ells, sinó també per al gos, sobretot els dies de calor, doncs, que es puguin remullar. I jo crec que això no és un tema d'autonomia municipal, perquè el que hem de fer en aquest Parlament és garantir els drets mínims, i a partir d'aquí...

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

...—acabo, senyor president—, i a partir d'aquí, doncs, que les administracions municipals ho despleguin.

Acabo. Per tant, donarem su..., no donant suport, perquè no la votarem, però estarem pel consens màxim, perquè creiem que és una llei no només important, sinó a més molt necessària i urgent.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. Consellera, diputades i diputats, afegir-me a la benvinguda a les persones representants de les entitats i associacions que han contribuït al contingut d'aquesta proposta que avui discutim la seva tramitació.

En la intervenció de la consellera, en la seva presentació, crec que han quedat prou clars el contingut i l'objectiu de la llei, i, per tant, jo el que pretendré fer en la meua intervenció és donar resposta a dues qüestions: la primera, si és necessària aquesta llei, i la segona, a qui va dirigida.

Crec que és just, en tot cas, començar dient que no és el primer cop, no?, que es legisla sobre aquesta matèria, no és una matèria nova de legislar en aquest Parlament —alguns diputats i diputades s'hi han referit—; per tant, és just reconèixer-ho. Però sí que crec que la nova proposta que es planteja en aquest projecte millora i dona resposta a tres qüestions que per nosaltres són fonamentals. La primera és que dona resposta a noves necessitats personals de la Catalunya d'avui; la segona, que amplia drets de ciutadania, i la tercera és que avança en garanties i en reconeixement sobre els gossos d'assistència. En aquest sentit, si avança en drets, si dona respostes a noves necessitats, i si millora les garanties, la primera resposta a la pregunta de si era necessària aquesta llei, la resposta és clara: sí, aquesta llei és necessària pel que diu, i també per a qui va dirigida.

A qui va dirigida aquesta llei? En primer lloc, a les persones que ho necessiten, i com ja s'ha expressat en diverses intervencions, però jo ho voldria repetir, va dirigida a les persones que pateixen discapacitat visual, discapacitat auditiva, discapacitat física amb autisme, i en especial m'aturo aquí perquè demà és el Dia Mundial de l'Autisme i voldria, també, un reconeixement des d'aquesta intervenció a vegades a situacions i col·lectius

no prou visibles en la nostra societat, i des d'aquest faristol voldria contribuir a aquesta visibilitat en el Dia Mundial de l'Autisme, i també, com es diu en el projecte, a determinades malalties. Per tant, en primer lloc, a les persones que ho necessiten. També a les famílies, perquè en funció de la cobertura a aquestes persones que ho necessiten és evident que les famílies que comparteixen aquesta situació d'aquestes persones que necessiten majors nivells d'autonomia personal, doncs, s'hi podran sentir més acompanyades.

També, en segon lloc, va dirigida al conjunt de la ciutadania. I és en aquest sentit que sóc de l'opinió que s'avança amb aquesta proposta amb garanties de nous drets de ciutadania. Per què? Perquè no només pensa en les persones que ho necessiten i amb les seves famílies, va dirigida al conjunt de la ciutadania, perquè amb aquesta llei fem més visibles i més inclusives unes realitats amb les quals convivim al nostre país.

I nosaltres som de l'opinió, la nostra coalició, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i les forces que donem recolzament al Govern, que és que hem de seguir avançant amb una obsessió democràtica, amb una obsessió social que tenim que és que cal avançar en l'autonomia de les persones. I això és un doble repte cap a les persones que directament més ho necessiten i el seu entorn, però també de cara al conjunt de la ciutadania. Hem de visibilitzar i hem de tenir propostes inclusives, en totes les matèries i també en aquesta, com queda evident, que portem avui a discussió.

Per tant, objectiu per a aquestes persones, objectiu per al conjunt de la ciutadania d'avançar en l'autonomia personal. Evidentment, també dona més garanties als gossos d'assistència i, en aquest sentit, totes aquelles mesures que tenen a veure amb el distintiu, amb la mobilitat, amb les garanties, és fonamental que la legislació avanci per poder, també, reconèixer els drets dels gossos d'assistència.

I en quarta qüestió, els professionals. Creiem que és un repte, un repte molt important, donar garantia i cobertura perquè les coses encara es facin millor. És a dir, com contribuïm a professionalitzar més i donar cobertura a l'ensinistrament dels gossos d'assistència. Per tant, per a les persones necessitades, per a les seves famílies, pel conjunt de la ciutadania, pels gossos, evidentment, i també per aquest esforç de cara als professionals és una bona llei, és una llei necessària i no és una llei tècnica.

Jo discrepo en algunes de les opinions que s'han donat en alguna intervenció: no és una llei tècnica, és una llei molt política, perquè vol millorar les condicions de vida de la nostra gent. És una llei necessària, és una bona llei i estic convençut que amb la tramitació encara la farem millor, i, si la fem millor, és que estem contribuint des del Parlament de Catalunya a fer una societat més justa, més igualitària i més inclusiva.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, honorable *consellera* y todas las organizaciones y ciudadanos que nos acompañan aquí hoy. Estamos ante un hecho, a mi modo de ver, no entro en la ley de momento..., estamos ante esos numerosos casos en donde la política es política partidista y no está al servicio de los ciudadanos. Este es un caso muy concreto, muy pedagógico. Ya sé que es una pasión inútil que lo remarque, lo sé, pero déjenme, ilustres diputados, que les diga que el proceso de este proyecto de ley es un ejemplo de cómo no hay que hacer política, bueno..., ni en política ni en ninguna otra cosa.

Me explico: el 2 de abril del 2007, el Partido Popular presentó en pleno la Proposición de Ley sobre el acceso social a los perros de asistencia para personas con discapacidad. Es decir, una propuesta de ley para abordar el mismo problema que hoy nos ocupa. El Gobierno se opuso.

El 18 de julio de 2007, Convergència i Unió presenta en esta cámara la Proposición de ley reguladora del acceso al entorno de las personas con discapacidad acompañadas de perros de asistencia. Idéntico problema, similar redactado, el Gobierno impidió su tramitación. ¿Por qué?

Mas de un año después, la honorable señora Carmen Capdevila, consejera de Atención Social i Ciudadanía, de Esquerra Republicana, la misma que ha reducido a puro escapatismo el despliegue de la Ley de dependencia i la Ley de servicios sociales, nos presenta ahora el Proyecto de ley que regula el acceso al entorno de las personas físicas con discapacidad. Idéntico problema, pero ahora, eso sí, presentado por el Gobierno tripartito. ¿Qué ha cambiado ahora para que lo que presentaron dos grupos de la oposición hace más de un año, y se consideró inconveniente, ahora es imprescindible? ¿Qué ha cambiado, señora *consellera*?

Déjenme hacer un juicio de intenciones y ser ciertamente duro. Mucho ha cambiado. El Gobierno tripartito ha utilizado las necesidades de perro de asistencia de miles de personas discapacitadas para sus intereses electorales, no han dudado en pensar antes en la rentabilidad política que en una ley social de estas características les podría reportar el bien de las personas con discapacidad necesitadas de un perro guía. Una vergüenza para la política y una injusticia para todas las personas que deberían tener, y aun no los tienen, regulados sus derechos en esta materia. Sé, señora *consellera*, que soy duro, pero los hechos son evidentes.

En la primera proposición, la del PP, votamos a favor de su tramitación. En la segunda, en CiU, votamos a favor de su tramitación, y como no puede ser de otra manera, señora *consellera*, votaremos a la tramitación de esta ley, por supuesto.

Nada más..., y pasando directamente al redactado, nada más pisar el umbral del proyecto de ley nos encontramos con el primer gazapo desde nuestro punto de vista. Ustedes proponen: «Aquesta llei té per objectiu garantir a les persones amb discapacitat visual, discapacitat auditiva, discapacitat física, amb autisme o determinades

malalties, l'accés a l'entorn quan vagin acompanyades d'un gos d'assistència.

¿Qué quiere decir *determinades malalties*? ¿Cuales son esas determinadas enfermedades? Uno de los principios de cualquier articulado jurídico es que el lenguaje no sea retórico, sino objetivo. En este caso da lugar a confusión, debe corregirse. Pero además la sintaxis está forzada, mal construida, por lo cual el artículo en vez de plasmar el objeto de la ley lo enturbia. Proponemos este otro redactado: «Objetivos y ámbito de aplicación. Artículo 1. La presente ley tiene por objeto reconocer y garantizar a toda persona que sea acompañada de un perro de asistencia como consecuencia de su discapacidad el derecho a ceder, deambular y permanecer con él en cualquier lugar, establecimiento, transporte de uso público, con independencia de cual sea su titularidad pública o privada.»

Consideramos que se debe entender por perro de asistencia los perros guía para las personas invidentes, los perros de aviso para las personas con problemas auditivos, los perros de servicio para aquellas personas que padezcan cualquier minusvalía que no sea la visual o la auditiva –paraplégicos, tetraplégicos, etcétera, y aquellos que sirvan para asistir a las personas que necesitan terapia asistida –autismo, síndrome de Down, enfermos mentales, etcétera. Así como aquellas personas que necesitan animales de compañía en centros geriátricos, pisos tutelados, hospitales, centros de discapacitados y domicilios particulares. Reparen en los beneficios de equilibrio i bienestar emocional además de los físicos que proporciona un perro.

Está científicamente demostrado que el perro es capaz de dar cariño, seguridad, compañía. No te juzga, te mantiene ocupado, te obliga a salir, a moverte, a organizarte, a realizarte con otras personas y a relacionarte con ellas. Los perros te obligan a levantarte, a agacharte, a acariciarlos, a cambiar, son un estímulo para desarrollar ejercicios de psicomotricidad. En ese sentido pueden resultar claves para mitigar la depresión en personas mayores y darles la compañía que en muchas ocasiones han perdido ya.

En el artículo 3 recoge una aspiración que Ciudadanos ha defendido en este hemicycle persistentemente: los perros de alerta, entrenados para las alertas médicas en personas que padecen epilepsia, diabetes u otras enfermedades. Espero que sobreviva, porque como decíamos en los plenos donde se trató este tema los perros de epilepsia pueden ser perros de alerta que avisan de la llegada de un ataque epiléptico y perros de respuesta que ayudan a la persona durante la crisis y en la fase inmediatamente posterior. Un perro adiestrado es capaz de anticiparse a los ataques epilépticos hasta veinte minutos. Son perros que deben pasar veinticuatro horas al día pendientes de su amo lo cual les proporciona un conocimiento preciso de sus costumbres, sus rutinas, su carácter y sus estados de ánimo. Son, por tanto, capaces de avisar y detectar con antelación los ataques que va a padecer su dueño. Nos congratulamos, por tanto, que se coja la idea. Usted misma ha puesto otro ejemplo con el caso del azúcar.

Sigue, sin embargo, sin reconocerse los derechos de las personas con discapacidades psíquicas. Lo hemos sostenido desde la primera propuesta de ley, pero sigue sin recogerse. Era preciso adaptar y ampliar el marco normativo para aprobar una ley que promueva y recoja diversas acciones para hacer real una política efectiva de integración social de aquellas personas que presenten dificultades, no solo físicas y sensoriales, sino también psíquicas. Lo seguiremos repitiendo para ayudarles a mejorar la ley en las enmiendas de la futura ponencia.

Tampoco contempla esta ley a los perros de terapia, muy utilizado ya en países de nuestro entorno sociocultural. Son perros capaces de ayudar a los terapeutas en su labor de mejorar la salud emocional de determinados pacientes a través de actividades interactivas con los perros. Estos pacientes son discapacitados psíquicos, personas con trastornos psicológicos, etcétera, y desarrollan su trabajo en residencias de ancianos, centros penitenciarios, centros de drogodependencia, incluso casas particulares. La titularidad de estos no es el paciente, sino de adiestradores que ponen el perro a disposición del terapeuta para que este le asigne tareas con distintos pacientes según las necesidades. Una simbiosis perfecta entre cuidador, terapeuta y paciente cuyos resultados son siempre muy beneficiosos para la salud emocional del paciente.

El artículo 12 contempla uno de los puntos más conflictivos de la ley, se refiere a los lugares donde podrán o no acceder las personas discapacitadas acompañadas de sus perros de asistencia. No se contemplan entre esos espacios las residencias, hogares de ancianos y clubes para la atención de la tercera edad o playas de recreo. A nuestro entender, se habrían de incluir. Las razones las acabamos de dar hace un momento.

Tampoco la nueva norma prevé que estos perros puedan ayudar a la integración escolar e independencia de niños con enfermedades crónicas en los centros de enseñanza, como la diabetes o la epilepsia. A su vez consideramos que no debe existir limitación ninguna para acceder libremente a cualquier espacio, tanto de carácter privado como de carácter comercial privado, público.

Los derechos de estas personas deben prevalecer. Entendemos que en estos casos debe quedar abolido el libre derecho de admisión. No perdamos el tiempo enumerando uno a uno los lugares de acceso para estos perros de asistencia, o de una compañía de sus amos, deberían ser todos sin excepción. Aceptamos una única limitación: los quirófanos y lugares similares. En todo caso, el que debe prescribir, determinar la necesidad o el grado de necesidad y, por tanto, la conveniencia de un perro de asistencia es el terapeuta habilitado para ello.

El proyecto de ley tiene lagunas que deberán ser subsanadas en la ponencia: reduce a centros de entrenamiento la gestión legal de las actividades de adiestramiento. Además de estos centros hay numerosas entidades y organizaciones en la actualidad activas que habrán de ser reguladas, pero de las que no se puede prescindir.

Schopenhauer... –termino, señor presidente–, Schopenhauer llegó a decir: «Contra más conozco a los hombres más quiero a mi perro.» El filósofo no fue, preci-

samente, un modelo de humanidad, pero su perro le enseñó una cosa: le ayudó a soportar su insoportable inteligencia.

Señora consejera, señora Carmen Capdevila, esta ley no será un mérito de su consejería, también será, pero no será solo, sino de miles de personas necesitadas de un perro de asistencia que han debido de esperar casi dos años por no haberse establecido esta ley anteriormente como hubo posibilidad y haberse arreglado en la ponencia.

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de prevenció i control ambiental de les activitats (debat de totalitat) (tram. 200-00058/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats. Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge, d'acord amb l'article 105.2.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, secretari general del Departament, subdirectors, tècnics que han col·laborat en la redacció de la llei, senyores i senyors, abans d'entrar en la presentació del projecte de llei que avui ens ocupa, permetin-me que faci una petita valoració de la legislació actualment vigent.

Amb l'entrada en vigor l'any 1999 de la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, es va adoptar a Catalunya un nou model d'intervenció administrativa ambiental de les activitats econòmiques del nostre país, recollint els requeriments de la Unió Europea relatius al tractament integrat i preventiu de les autoritzacions ambientals susceptibles d'incidència..., per evitar-ne la transferència d'una part del medi a una altra.

Aquesta llei, la vigent, comporta l'inici d'un sistema integral d'intervenció en matèria d'aigua, aire, residus, vibracions i sorolls, però també en matèria de seguretat, incendis, sanitat, etcètera, atenent els principis i criteris de la descentralització territorial, la coordinació entre les administracions públiques competents, la voluntat de simplificació dels procediments i la participació ciutadana, que es va desenvolupar mitjançant el reglament general de desplegament d'aquesta llei.

La Llei 3/98 va anar més enllà de l'àmbit de les activitats previstes per la directiva europea. Al mateix temps, la llei deixava sense aplicació a Catalunya l'antic Reglament de activitats molestas, insalubres, nocives y peligrosas, de l'any 61, i per tant era imprescindible regular la intervenció administrativa en l'obertura d'es-

tabliments de les activitats que no estaven subjectes a les directives.

Cal recordar que aquell reglament agrupava diferents àmbits competencials, i, per tant, la Llei 3/98 va haver d'integrar en aquell moment la intervenció en la prevenció de risc d'accidents greus, per exemple la seguretat industrial, la intervenció en la prevenció d'incendis i dels plans de dejeccions ramaderes, així com determinats aspectes de salut pública.

La tramitació final del Projecte de Llei del 98 en aquest Parlament va originar un important enfrontament entre els representants..., tots diputats, però els que, per dir-ho d'alguna manera, podien tenir una relació més intensa amb el món municipal, que va portar que fos entesa com un atac a les competències locals.

Finalment, la llei es va acabar aprovant amb modificacions significatives per atendre les sol·licituds que havia fet el municipalisme, de forma que, entre altres, es va regular la possibilitat de transformar, mitjançant les ordenances municipals, el règim simplificat de comunicació que regulava la majoria de les activitats amb una menor incidència ambiental, és a dir, l'annex 3, per la necessitat d'obtenir una llicència municipal d'activitats, amb una important i complexa intervenció administrativa.

Des de l'entrada en vigor d'aquella nova legislació, s'han resolt, pel que fa a les competències i intervenció del Departament de Medi Ambient i Habitatge, un total de disset mil noves autoritzacions, d'informes de noves llicències ambientals, de regularització d'empreses existents o de modificacions de les instal·lacions d'aquestes, en tant que no es disposa de dades de les activitats autoritzades de competència exclusiva dels ajuntaments.

Vull recordar que, amb l'aplicació de la Llei 3/98, s'han detectat determinats factors que han condicionat en gran mesura l'encert de l'important salt qualitatiu i millora de la intervenció en matèria ambiental que, sens dubte, va suposar aquesta llei.

Amb l'objectiu, doncs, de donar resposta a la problemàtica en l'aplicació de l'aquesta i en la racionalització i simplificació dels procediments, des de principis del 2006 es comencen els primers treballs per aconseguir que aquesta modificació incorpori al màxim de participació i consens possibles per part de totes les administracions, entitats empresarials i agents implicats en els seus procediments.

El compromís d'aprovar aquest projecte de llei deriva del Pla de govern 2007-2010, així com de diferents compromisos dels grups parlamentaris en les diferents compareixences que un servidor ha fet, davant de les diferents sessions de la comissió.

L'elaboració de l'avantprojecte de llei ha comptat amb la màxima participació, amb diferents sectors empresarials, tècnics i assessors ambientals, així com amb les diferents administracions implicades, especialment amb les entitats municipalistes i altres representants locals, i, a més, va ser objecte d'una important participació

en el llarg procés d'informació pública i de consulta institucional.

Com a conseqüència d'aquest procés, van ser incorporades al text original de l'avantprojecte de llei múltiples consideracions i millores, intentant compaginar els diferents posicionaments, sensibilitats i confiança o desconfiança que havia comportat l'actual legislació.

Es van perfilar diversos objectius en el projecte de llei. El primer, la necessitat legal d'adaptar a la nova legislació, d'adaptar la legislació catalana a la nova legislació de les directives i de la llei estatal.

En segon lloc, delimitar l'àmbit mediambiental de la llei, superant el model intervencionista de la Llei 3/98. En aquest sentit, el projecte de llei estableix un sistema d'intervenció integral però limitat únicament als aspectes ambientals. Per tant, tota aquesta altra part adossada que saben vostès que existia –des del punt de vista de salut, uns; des del punt de vista d'espectacle, els altres, o de locals de pública concurrència– desapareixeria, i, per tant, es situaria únicament en la intervenció ambiental.

En el mateix..., intervé, també, com un altre element, la necessitat d'homogeneïtzar els règims d'intervenció i de control. En aquest sentit, el projecte de llei homogeneïtza els projectes d'intervenció al limitar-se únicament als aspectes ambientals i podent d'aquesta forma simplificar els procediments de controls ambientals i de les modificacions de les activitats.

El quart objectiu és la simplificació dels règims d'intervenció i de control així com de la documentació. El sistema d'intervenció administrativa ambiental que estableix aquest projecte es basa en el fet que les autoritats competents s'han d'assegurar, en les activitats amb una major incidència ambiental, que, abans d'aconseguir una autorització o una llicència, aquestes han previst les mesures adequades de prevenció i especialment de reducció de la contaminació en el medi, entenent l'atmosfera, l'aigua i el sòl. Amb aquesta finalitat, es fixen en l'autorització ambiental els valors límits d'emissió, considerant, en el seu cas, les millors tècniques disponibles a cada moment. Aquestes millores tècniques ja contemplen els supòsits en què l'especial situació de l'entorn de les activitats justifica l'aplicació de mesures addicionals de protecció.

Amb una clara voluntat de simplificació administrativa, la llei integra l'avaluació d'impacte ambiental de les activitats relacionades a l'annex 1 en el procediment d'atorgament de l'autorització, en tant que per a les activitats amb incidència ambiental però que resten subjectes a altres autoritzacions sectorials de l'activitat per raó de la matèria, i procedimentalment resulta factible, s'integra la intervenció ambiental en la intervenció sectorial, sense necessitat d'una autorització o llicència ambiental.

La majoria de les activitats regulades en aquest projecte, de poca incidència ambiental, un 70 per cent del conjunt de totes les activitats, es regulen mitjançant el règim més simplificat de comunicació a l'Administració competent.

Aquest projecte de llei modifica i simplifica la legislació actual de conformitat amb l'Acord del Govern de la Generalitat del 17 de juny de 2007 per a la facilitació de tràmits a l'activitat econòmica i empresarial.

La sisena consideració seria la disminució dels costos de les autoritzacions de llicències i dels seus controls associats. En cada un dels procediments determinats per aquest projecte s'han introduït mesures i procediments simplificats que afecten una majoria d'empreses, que han de redundar en menors costos administratius i de temps de dedicació associats al medi ambient, que, com s'ha exposat, han de beneficiar especialment la petita i mitjana empresa, que és aquella que en general té poca incidència ambiental.

L'apartat setè seria definir un nou model de major responsabilitat dels titulars de les activitats i dels tècnics. Aquest és un objectiu també de la llei. En aquest sentit, hi ha un gir, de tal manera que la responsabilitat sobre les instal·lacions, l'obertura i el funcionament de les activitats correspon tant a les persones titulars i al personal tècnic de l'activitat com als que han de controlar i verificar el seu funcionament, especialment pel que fa al règim de comunicació i als controls inicials i controls temporals de les activitats.

Es requereix, doncs, una major implicació de l'Administració en la prevenció i els controls de les activitats subjectes a les directives europees, perquè així ho disposa la legislació bàsica estatal o pel seu nivell de possible incidència ambiental i social.

Ara bé, la responsabilitat de les activitats que tenen un nivell baix d'incidència ambiental, potencial, s'ha d'assumir amb major grau per part dels titulars i els agents responsables de la seva instal·lació i obertura, així s'obté un règim administratiu de comunicació més simplificat per a la seva instal·lació, obertura i normal funcionament sense que en cap cas comporti una major afecció al medi ambient o a les persones.

A aquests objectius s'han d'afegir uns requeriments de caràcter legal i de garanties procedimentals com són: primer, la simplificació administrativa en cap cas pot comportar la reducció dels requeriments ambientals exigibles a empreses; b, garantir un equilibri dels drets de participació i informació per part dels interessats en les activitats amb incidència ambiental i social reconeguts en el Conveni d'Àrhus, i, tercer, garantir l'àmbit competencial de l'Administració municipal especialment en matèries de la seva plena competència. Els ajuntaments són l'Administració plenament competent en la intervenció i control ambiental de gairebé un 95 per cent dels establiments. A aquests efectes, aquest projecte de llei manté les competències i la participació dels ajuntaments i dels consells comarcals.

Aquest projecte –entrant ja, podríem dir, a les seves tripes– s'estructura en deu títols.

El títol primer, relatiu a les disposicions generals, conté les finalitats de la llei, el seu àmbit d'aplicació i un ampli quadre de definicions, així com les condicions generals de funcionament de les activitats.

El títol segon estableix el règim d'autorització ambiental d'activitats, conjuntament amb el procediment d'avaluació d'impacte ambiental. Així, el projecte de llei estableix la integració dels dos sistemes cabdals d'intervenció administrativa per a la prevenció i la reducció en origen de la contaminació.

El títol tercer estableix el règim d'intervenció de llicència ambiental de competència municipal. En aquest títol es regulen totes les activitats que per la seva incidència en el medi ambient s'han de sotmetre obligatòriament a algun règim d'intervenció preventiva ambiental. La concessió de llicència és d'estricta competència municipal. D'aquesta forma, es simplifica l'actual procediment d'intervenció administrativa per part de l'Administració de la Generalitat.

Al títol quart es regula el règim de comunicació, també de competència municipal.

El títol cinquè estableix el règim d'intervenció ambiental d'activitats temporals, mòbils i d'investigació.

El títol sisè va referit als règims d'intervenció ambiental en activitats de competència municipal sectorial. Així, per exemple, la intervenció ambiental de l'activitat s'integra en el procediment d'intervenció municipal corresponent a la legislació d'espectacles públics i activitats recreatives. Així mateix, aquest títol regula l'avaluació ambiental dels projectes d'equipaments i serveis de titularitat municipal.

Per la seva part, al títol setè es contenen les disposicions legals que són comunes a tots els règims d'intervenció ambiental regulats per la llei. Destaquen les disposicions referents a la intervenció administrativa de caràcter ambiental de les proves o actuacions adreçades a la investigació, al desenvolupament i l'experimentació de nous productes i processos, la intervenció administrativa de les modificacions de l'activitat així com les revisions d'autorització.

En el títol vuitè, s'estableix el règim de control.

En el títol novè, es regulen els règims d'inspecció, sancions i execució forçosa.

I, per la seva part, el títol desè determina l'establiment i l'ordenació de taxes per la prestació dels serveis administratius relatius als procediments d'autorització, llicència o comunicació ambiental, així com als de la declaració d'impacte ambiental.

Les disposicions addicionals primera, segona, tercera i quarta recullen els principis de no-concurrencia, simultaneïtat i coordinació amb relació a les intervencions administratives dels diferents nivells. La cinquena crea la Comissió d'Avaluació i Seguiment de l'aplicació d'aquesta llei. La sisena encomana a la Comissió de Govern Local l'elaboració de propostes de procediments administratius i ordenances fiscals tipus per a contribuir a l'harmonització en l'actuació dels ens locals. La disposició setena considera la possibilitat de l'atorgament de bonificacions fiscals.

Permetin-me acabar, dient dues consideracions. Beneficis i costos de l'actual projecte de llei. Amb relació als costos associats a la nova legislació, tal com s'ha

exposat àmpliament, s'ha de considerar que aquest projecte de llei simplifica els procediments o implementa mesures específiques de simplificació amb relació al 95 per cent de les activitats, de les que estaven regulades per la Llei 3/98.

Aquesta simplificació i homogeneïtzació de la intervenció comportarà una reducció important dels costos associats, evidentment, especialment a les petites i mitjanes empreses que fan en general intervencions de poca incidència ambiental.

Però també hem d'assenyalar que el principal beneficiari és el mateix medi ambient. En aquest sentit, aquesta norma va en la línia de reduir..., sinó caminar també cap a l'eliminació de qualsevol forma de contaminació; va encaminada a l'articulació de mesures correctores per l'impacte ambiental; va destinada a la utilització racional dels recursos naturals; va destinada al control de les activitats que alteren el règim atmosfèric i el climàtic. Per tant, els beneficiaris en som el conjunt no solament de les empreses, sinó de totes les persones, des del punt de vista social i des del punt de vista de salut.

Ahora també és un projecte de llei que contempla que, en matèria de protecció i control de les activitats, cal tenir en compte els elements màxims de participació i d'obertura i d'informació al conjunt dels interessats. En aquest sentit, aquest és un dels elements de preocupació, també, de la llei.

Vull assenyalar, doncs, ja per cloure, senyores i senyors diputats, que aquest projecte de llei que avui presentem és un projecte de llei simplificador però alhora és un projecte de llei que millorarà encara més les condicions mediambientals en què s'exerceixen les activitats en el nostre país, i estic convençut que amb les aportacions de totes i tots vostès, de tots els grups parlamentaris, s'assolirà una molt bona llei de prevenció i control ambiental de les activitats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posició els grups parlamentaris. En primer lloc i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyores diputades i diputats, senyor secretari general, com hauran vist en el tràmit parlamentari, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no ha presentat una esmena de retorn, una esmena a la totalitat en aquest projecte de llei –esperat projecte de llei–, per diferents raons, és el que voldríem, doncs, posar a consideració de la cambra o explicar el perquè i amb el benentès que també en aquesta intervenció el que voldríem és explicar quins són els punts de desentendre –que també hi són malgrat aquesta no esmena a la totalitat– respecte al Govern, quins són els perills i quines són, per tant, per dir-ho en positiu, quines seran les principals aportacions que intentarem fer, doncs,

en aquesta llei, en aquesta mà estesa que en l'últim tram de la intervenció del conseller ens feia a tots els grups per tal de millorar el que és una llei procedimental, certament, però important, significativa en tant que afecta no a la totalitat, però a la pràctica totalitat de les activitats que es fan i que tenen algun tipus d'incidència ambiental, per tant, és una llei que té repercussions significatives, no?

La primera i més important raó per la qual nosaltres com a Convergència i Unió no hem volgut presentar una esmena a la totalitat de la llei és, senzillament, doncs, perquè compartim amb el Govern, s'ha vist així, compartim, crec, amb tots els grups parlamentaris, perquè cap d'ells tampoc ho ha fet, i sobretot compartim amb els sectors emprenedors d'aquest país, amb la petita i mitjana empresa, amb els representants, amb el teixit emprenedor d'aquest país, la necessitat d'una nova llei que sigui més àgil, que sigui menys burocràtica, que sigui garantista del que ha de preservar, que és també, doncs, aquesta incidència ambiental, en definitiva, que sigui més eficient i menys farragosa, d'una llei que ha donat els seus fruits, però que hem convingut tots –i no és la primera vegada que en parlem des d'aquesta tribuna– que calia, doncs, modificar. Aquesta és la principal raó.

Quin és el nostre nord amb relació a aquesta llei parlamentària? Doncs ens hem retratat més d'una vegada en aquesta mateixa tribuna. Ja fa uns temps, alguns anys, doncs, que des del Convergència i Unió vàrem fins i tot proposar una reforma concreta d'aquesta llei, no en canviàvem el nom, però sí que en canviàvem alguns aspectes. Fonamentalment ens preocupaven tres coses, i aquesta és la segona raó per la qual no presentem l'esmena a la totalitat.

Ens preocupaven tres coses: la primera –la primera– és que una part d'activitats crèiem que podien anar pel règim, doncs, de comunicació, no calia sotmetre-la a un règim de llicència, que és potser una conseqüència d'un debat que es va focalitzar quan es feia la 3/98 més en el debat competencial entre administracions que amb les ulleres o la vista posada en els administrats, les empreses, per tant, crèiem que això es podia corregir substancialment. Val a dir que el projecte que ens porta el Govern això ho fa raonablement, creiem que fins i tot, en alguns aspectes, es podria fer més però ho fa. Per tant, punt d'acord important sobre el qual podem construir i és positiu.

El segon aspecte que en aquell moment nosaltres assenyalàvem també ja fa alguns anys, doncs, tenia a veure amb un aspecte que en aquest cas no és que no es corregeix, que és..., i no és fàcil de corregir, eh?, que és l'excessiva disparitat de taxes en l'àmbit municipal. Per fer una mateixa activitat en un lloc o un altre és molt i molt –i molt– difícil, senyor Milà, és molt difícil però el Govern no fa ni tan sols l'intent. Nosaltres a través d'un projecte de llei el vàrem fer, l'intent, ens vam retratar, hi han articles, i hi insistirem, portarem aquestes esmenes. No pot ser que per fer la mateixa activitat en un municipi A o en un municipi B, la taxa, el grau de dificultat, sigui tan exageradament diferent com és. Em diran: «això és l'autonomia local», i tindran raó, però

això no priva que el Govern no hagi de fer un intent, que també es pot fer des de la nostra perspectiva des de la llei de corregir, doncs, aquestes qüestions, no? Per tant, aquest és un punt en aquest cas, doncs, d'un desacord.

I el tercer punt que aleshores dèiem, i estic parlant de ja fa un cert temps, el tercer punt que aleshores dèiem és, escolti, hi han alguns aspectes com la salut, la seguretat, que potser els podem treure del que és la tramitació procedimental de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, col·loquialment coneguda com LIIAA, els podem treure d'aquí per agilitzar les tramitacions, aquest projecte ho fa. Aquesta projecte ho fa, per tant aquest és un altre punt sobre el qual podem en definitiva construir.

Per tant, coincidim amb el Govern i així ho vam dir des d'aquesta tribuna, tinc la data, el 3 de maig del 2007, així ho havíem dit el 3 de febrer de 2005, perquè ja fa temps que hem arribat tots plegats a la conclusió que cal aquesta reforma, doncs, que s'ha d'eixamplar el règim de comunicació. Coincidim amb el Govern que s'han de separar els temes de salut i seguretat de LIIAA, i no hi trobem tants punts d'acord. Però intentarem trobar en el camí que a partir d'avui obrim, doncs, amb el fet d'intentar corregir aquesta disparitat de taxes exagerada que hi ha en l'àmbit del món local.

En definitiva, quin és el nostre fil conductor, el nostre fil roig, des de la perspectiva de Convergència i Unió? Doncs, miri, precisament en un moment com el que estem vivint, ja ens hauria agradat que la llei arribés molt abans però ha arribat, benvinguda sigui, en un moment de crisi com el que vivim, prou significatiu; home, posem el mínim de traves possibles, simplifiquem al màxim les tramitacions per als emprenedors, per a la gent que té la voluntat, l'esforç, la capacitat de crear riquesa, de fer activitat al nostre país. Simplifiquem-ho, fem-ho fàcil, posem-nos més en la perspectiva de l'administrat que no pas en la perspectiva de l'Administració.

Aquest és, en definitiva, el nostre fil conductor, el nostre nord, és el que guiarà les nostres esmenes, totes aquelles esmenes o totes aquelles propostes del Govern que s'acostin a aquesta filosofia. Fem les coses fàcils garantint la preservació del medi ambient, però facilitant les coses als emprenedors. Tot el que vagi en aquesta direcció comptarà amb el nostre entusiàstic suport. I la millor prova de bona voluntat al respecte és que no presentem una esmena a la totalitat perquè, en part, aquesta llei..., les coses pel seu nom, hem discrepat moltes vegades, però també em plau dir-li-ho, en part, aquesta llei va, des de la nostra perspectiva, en la bona direcció.

Però hi han algunes coses, i em sembla que també és el moment oportú de dir-ho, que no ens satisfan tant, que no les podem, doncs, compartir. I si em diu: «Escolti, on són els acords o els desacords?» Doncs, miri, en part alguns són en el contingut propi de la llei, però els altres dubtes, problemes, reptes, en definitiva, que tenim nosaltres com a primer grup de l'oposició i vostès com a Govern, no deriven tant de la llei que se'ns posa a sobre la taula de prevenció i control ambiental com del marc legislatiu que estem dibuixant. És a dir, si només ens mirem aquesta llei podríem, doncs, arribar a un acord raonable, si ampliem el focus i mirem què

tramita en aquests moments el Govern, la nostra preocupació comença a accentuar-se. Intentaré explicar-me tan bé com sigui capaç.

Què no ens agrada, en concret ara, de la llei de prevenció i control o què intentarem modificar? La llei no és ni molt menys exhaustiva, però en una primera lectura, doncs, home, hi ha alguns aspectes com el que ja he anunciat de la disparitat de taxes que es donarà en el món local que no hi ha cap intent de resoldre'ls des d'aquesta llei. Doncs hi farem aportacions. Aquí hi ha un punt, doncs, de desacord. Com hi ha algun desacord en el que nosaltres creiem que són alguns excessos en el règim sancionador. Si un compara la llei d'intervenció integral i la llei de prevenció que se'ns posa sobre la taula, home, Déu n'hi do el que s'ha dimensionat el règim sancionador que creiem que d'alguna manera es pot modelar o aspectes, doncs, com alguns aspectes relacionats amb els controls periòdics o amb allò que nosaltres creiem que podria donar peu..., probablement no sigui la intenció del Govern, eh?, probablement no ho sigui, però tal com està escrit podria donar peu a duplicar algun tipus de tramitacions, tant a l'annex 1, quan es parla doncs d'estudis d'impacte ambiental, de declaracions i de tramitacions de la llicència ambiental, o en els altres annexos també en algun cas es podria donar.

Per tant, aquests són alguns dels aspectes que intentarem corregir i farem les nostres aportacions i sí que, doncs, demanem que siguin recollides amb sensibilitat per part del Govern perquè creiem que podem compartir aquest nord que és alhora garantista i facilitador, agilitzador, de les tramitacions ambientals, no?

Però el que ens preocupa més potser no és el que està escrit o el que no està escrit en la llei d'intervenció integral, sinó què és el que està al costat de la nova llei d'intervenció integral, anomenada de prevenció i control ambiental. Aquest desglossament en una llei de salut..., perdó, que regula el tema de prevenció d'incendis i que regula el tema, doncs, dels espectacles, ens pot conduir..., que és una part de la solució, però compte com ho fem perquè ens pot conduir a nous problemes.

I aquí sí que volem fer un advertiment seriós, perquè un té la sensació –i ho diré d'una manera molt entenedora– que en el fet de desglossar el que abans era una llei en tres lleis, el Govern el que fa és resoldre més el seu problema que no pas el dels administrats. I ho dic com a crít d'alerta perquè és el més substancial que preteníem dir en aquest tràmit, en el tràmit processal, perquè estem a l'inici d'aquesta tramitació.

És a dir, Convergència i Unió ens mirarem la Llei de prevenció i control ambiental que se'ns posa ara sobre la taula amb les mateixes ulleres i amb el mateix grup de treball que ens mirarem, o ens estem mirant, la de prevenció d'incendis i de riscos i també la llei d'espectacles. Perquè ens podríem trobar amb la paradoxa que diem: «No, no, és que hem agilitzat uns tràmits», però hi haurà un gruix molt significatiu d'activitats que allà on tenien una finestra n'acabaran tenint tres, allà on tenien un règim de control en poden acabar tenint tres, allà on tenien un règim sancionador en poden acabar tenint tres, allà on tenien una llicència

en poden acabar tenint tres. Compte, això és el que no ens pot passar.

I per això –i per això– diem: «Escolta, estem d'acord en la mesura de separar, però compte com ho fem i que no anem només a resoldre els problemes, doncs, d'un o altre departament.» I el que demanem al Govern, als ponents d'aquesta llei, és aquest esforç de visió molt integral. Nosaltres no ens mirarem la Llei de prevenció i control ambiental aïlladament de les altres lleis, perquè el destí final o el destinatari d'aquesta llei, o qui haurà de complir aquesta llei, en definitiva són els mateixos empresaris, que hauran de complir també la llei que està al costat, que és la de prevenció d'incendis i els mateixos, en un cas menor d'activitats, però que són significatives al nostre país, en el cas dels espectacles.

Per tant, en cap cas voldríem, i aquesta serà la nostra filosofia, que el que aparentment és positiu, i aparentment ho és aquest pas endavant, el pas de la llei d'intervenció integral a la de prevenció i control, no acabi sent un pas absolutament inútil des del punt de vista de l'administrat, i menys en un moment com aquest. Diré el mateix però d'una altra manera: el nostre nord serà posar la perspectiva i potser vam cometre un error que no ho vam fer l'any 98, posar la perspectiva des dels ulls de l'administrat. Ara més que mai, perquè els sectors productius d'aquest país ho necessiten més que mai, més que no pas des del grau de competències que hi hagin entre una administració local i l'Administració de la Generalitat o entre un departament i l'altre.

Per tant, orientarem tots els nostres esforços a intentar de totes, totes, doncs, que aquesta llei no sigui la solució dels problemes d'un departament o de l'altre departament, sinó que sigui de veritat la solució dels problemes d'una gent que ha d'estar ocupada en altres coses i no en les tramitacions administratives, que són els emprenedors d'aquest país, que són els autònoms, que són les pimes, que són la gent que cada dematí, doncs es juga els calés i fa activitats, no amb voluntat de malmetre ni de contaminar el medi, sinó de crear riquesa, i els necessitem més que mai. I, per tant, el nostre nord serà acompanyar-los al màxim possible sense perdre les garanties ambientals, però, en qualsevol cas, doncs, sí facilitant-los al màxim tot el que són les tramitacions administratives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Senyor president, honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, senyor secretari general, després d'escoltar la intervenció del diputat que m'ha precedit, jo crec que, si hi ha una cosa clara és que hi havia una àmplia..., jo crec que hi ha una àmplia majoria en el Parlament que creia que la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, aprovada el febrer del 98 –i que va ser un pas endavant, no seré pas jo el que negui el contrari–, també ens mostra que hi havien deficièn-

cies, que s'ha demostrat que tampoc no servia per a la finalitat per a la qual va ser establerta, en molts casos, eh? En alguns sí, s'hi ha fet un pas endavant, però en molts casos no servia per a la finalitat per a la que va ser establerta, si tenim en compte l'estructura del teixit productiu de Catalunya.

La LIIAA és una llei feixuga, és una llei farragosa, tot i que el marc de prevenció i control integral de la contaminació és un marc complex. Avui..., aquesta llei que avui comencem a derogar, ho repeteixo, no servia al teixit productiu i econòmic del país.

Al llarg de tot aquest temps, d'aquest anys, s'ha estat discutint a bastament si el que calia era una modificació en profunditat d'aquesta llei o què calia fer. Al final, jo crec que tots varem concloure que el que calia era fer una nova llei que no fos tan complicada des del punt de vista que fos més complidora. Una llei que no entorpeixi el procés de generar i crear empreses, una llei que, al mateix temps, hauria i ha de garantir, faltaria més, la seguretat de la població des del punt de vista que totes les activitats són segures i que no incidiran negativament sobre el medi ambient i la salut de les persones.

La llei de prevenció i control ambiental de les activitats, que avui comença en els seus tràmits parlamentaris, persegueix, tal com s'ha expressat per part del conseller, la simplificació i la racionalització dels procediments i la correcció, tal com diu el preàmbul de la mateixa llei, de tot allò que ha generat, durant tots aquests anys o en aquests deu anys de vigència de la llei, dubtes i que, sens dubte, ha originat pràctiques de gestió que són millorables.

A diferència de la llei actualment vigent, aquest és un projecte de llei, serà una llei exclusivament ambiental, que no entra en aquells àmbits que disposen de legislació sectorial pròpia –s'ha explicat aquí, ja s'ha manifestat, no?–: els temes de salut o els temes d'incendis o els temes de seguretat.

Des del nostre grup parlamentari tenim la percepció que amb aquesta nova llei que tindrem es modifica el model, des del nostre punt de vista, intervencionista de la LIIAA. És una llei, també, que refon en una sola norma el conjunt de la legislació europea i la legislació estatal bàsica. Vostès saben també que una de les demandes dels sectors econòmics del país, plasmades entre d'altres manifestacions amb un acord, que és l'Acord per a la competitivitat i la internacionalització de l'economia catalana..., una de les demandes era, precisament, la reducció de paperassa i de càrregues administratives per a les nostres empreses.

El diputat Espadaler ens deia: «Fem-ho fàcil.» (*Veus de fons.*) Jo hi estic d'acord. Jo crec que aquesta llei justament simplifica els procediments i rebaixa també, en els temps... Sempre és bo, no?, però en els temps que corren probablement encara més, tenint en compte que aquesta és una llei que es va començar..., o l'avantprojecte és una llei que fa molt temps que es discuteix, molt temps que s'elabora en el departament, i, per tant, va començar a néixer en temps de bonança econòmica, i, per tant, ja es perseguia també l'objectiu de rebaixar costos econòmics en la tramitació ambiental. No és que..., és una

lleï que en aquests moments, perquè tenim una situació de dificultats econòmiques, introdueix aquests temes; no, no..., en la seva concepció inicial ja tenia aquestes qüestions com un dels seus principis rectors.

Aquesta és una lleï que comporta una simplificació administrativa evident, ja que tan sols el 10 per cent, aproximadament, de les activitats que hi han en el país hauran de disposar d'una autorització o llicència ambiental –totes aquelles activitats que estan incloses en els annexos 1 i 2–; la resta estaran subjectes al règim de comunicació, per tant, no els caldrà sol·licitar llicència ambiental: són aquelles que estan incloses en l'annex 2, excepte les que s'integraran en la intervenció preventiva d'altres matèries. És a dir, aquelles que estan incloses en el que podríem anomenar espectacles, activitats recreatives i els establiments públics, que estan sotmesos a legislació específica, i que precisament en aquests moments també està en tramitació, més avançada que aquesta, la lleï que les ha de regular.

Les activitats..., com que això tindrem temps de discutir-ho a la ponència parlamentària, però, deixin-me fer, també, un cert posicionament respecte a aquest tema, des de la perspectiva del meu grup parlamentari. A banda de les preocupacions dels sectors econòmics empresarials que poden estar regulats per aquesta lleï que també està en tràmit parlamentari, jo crec que hi havia una altra preocupació, que també havíem d'estudiar com es resol·lia, que era la preocupació del món local per com aquestes activitats encaixaven definitivament i quina era la normativa d'aplicació. Perquè, a ningú se li escapa, eh?... no totes, evidentment, però, a ningú se li escapa que algunes d'aquestes activitats poden ser generadores de problemes de veïnatge, problemes de sorolls, generadores també de problemes a la via pública.

I, des de la nostra perspectiva i resolent..., jo crec que la lleï d'espectacles que està en tràmit resol o resoldrà aquest tema d'una manera correcta, eh?, si més no, és el que s'apunta en aquests moments..., des del nostre punt de vista aquests temes és millor resoldre'ls des de la proximitat. I, «des de la proximitat» vol dir que els ajuntaments, que les alcaldesses, que els alcaldes del país alguna cosa tenen a dir d'aquestes qüestions perquè al final també són ells els que han de resoldre quan algunes d'aquestes activitats són generadores de problemes.

Si una lleï ha tingut –em sembla que ho deia el conseller Baltasar– un procés de participació ampli, aquesta és, diguem-ne, la mostra clara que això ha estat així. Durant molt de temps –suposo que el Govern ho ha fet, però els grups parlamentaris també– ens hem reunit, hem escoltat aportacions dels sectors empresarials i econòmics d'aquest país i hem intentat i intentarem que alguna d'aquestes reflexions, que en bona part jo crec que ja estan incorporades a la lleï, hi tinguin cabuda.

Aquest projecte de lleï, a diferència de l'actualment vigent, defineix un paisatge administratiu menys intervencionista, comporta una reducció important, per tant, de la intervenció administrativa i evita intervencions complexes i redundants. Redueix també de manera molt significativa els terminis de resolució que la mateixa Administració es dona, no?, sobretot en aquelles

activitats que estan subjectes a llicència. Agilitat és el que ens demanaven i el que ens demanen els sectors econòmics. En simplificar la intervenció estarem en condicions d'aconseguir aquest objectiu.

Tanmateix, es concreta una qüestió que des del nostre punt de vista és molt important, que és la definició de les responsabilitats dels titulars de les activitats i dels tècnics, eh? I, per tant, el fet que assumeixen també, com no pot ser d'altra manera, una responsabilitat específica a l'hora de tirar endavant una activitat.

En definitiva, estem davant d'un canvi de model d'intervenció, tindrem una lleï amb menys intervencions i amb menys costos per a les empreses associades al procediment ambiental. Esperem que en el tràmit parlamentari aconseguim encara millorar aquesta lleï, que jo crec que el país i els sectors econòmics del país ens demanen a tots els grups parlamentaris.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats...

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé. Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., bé, a Catalunya serà més fàcil obrir un negoci. Aquest podria ser el resum que entén tothom i que compartim de l'objectiu que té aquest projecte de lleï que avui portem a debat a la totalitat. Aquesta és una bona notícia per al país, evidentment, i més en els temps que corren. Hem fet els deures, els deures que teníem amb aquesta cambra i els deures que teníem amb el país. Aquesta lleï modificarà substancialment la Llei 3/98, que, malgrat que en el seu moment va tenir un ampli consens –va ser impulsada pel Govern de Convergència i Unió–, doncs, en la seva aplicació pràctica s'ha mostrat com ineficient per l'excessiva càrrega administrativa.

Aquesta nova normativa que avui plantejem té com a objectiu, d'alguna manera, harmonitzar la lleï catalana amb les noves directives europees i les lleïes estatals; unificar la legislació, que fins ara estava dispersa; facilitar i integrar el procediment de declaració d'impacte ambiental i autorització ambiental. Aquesta actualització de normatives en matèria ambiental també incorpora l'element interessant de no incloure altres normatives com la d'incendis, seguretat industrial, salut pública, que afecten, doncs, els espectacles de pública concurrència; en tot cas, tindran una normativa pròpia.

El model, doncs, canvia radicalment. La lleï anterior, que, de fet, encara és vigent, anava molt carregada, comportava dobles i triples inspeccions per part d'entitats acreditades, veterinaris, bombers... En tot cas, això en la nova lleï s'endrega. Per tant, menys intervencionista, racionalment intervencionista; s'amplien les activitats del règim de comunicació i de règims d'intervenció simplificats; per tant, procediments molt més senzills. Aquest plantejament es va engendrar en

el Consell d'Europa de Lisboa de l'any 2000 i també va en la línia de complir el Pla de mesures per a la facilitació de tràmits de l'activitat econòmica i empresarial i simplificació administrativa, que, de fet, va aprovar el Govern català el juliol del 2007 dins l'Acord estratègic per a la internacionalització de l'economia. Evidentment, són mesures que des del meu grup parlamentari havíem reclamat i en certa manera també estan impulsades pel conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, l'honorable Josep Huguet.

De fet, la llei ha estat coordinada per Medi Ambient, l'ha liderat, evidentment, però també des del DIUE, doncs..., hi ha tingut una intervenció important per la part d'empresa.

Així, doncs, s'evita la tramitació administrativa excessiva, evitant intervencions complexes i redundants que vagin més enllà de temes mediambientals. Menys tràmits, però això no vol dir menys requeriments ambientals. En aquest projecte de llei s'aprofundeix en un equilibri, que és el següent: d'una banda, hi ha el dret a la participació i a la informació que tenen, doncs, tots els ciutadans en les activitats que tenen incidència ambiental –evidentment, això és un dret–, però també hi ha d'haver un altre dret, que és el principi de simplificació administrativa que tenen, doncs, els emprenedors. En aquest sentit, creiem que s'arriba a un equilibri.

També un altre element important és una disminució dels costos en les autoritzacions i llicències i dels controls associats al medi ambient. Aquesta qüestió ha estat valorada en 158 milions d'euros. Per tant, no és una qüestió menor, ja que en certa manera hi havia un *dumping* ecològic en el sentit que a altres zones de l'Estat costava molt menys obrir un negoci que no pas a Catalunya, i, per tant, això perjudicava les nostres empreses. Per tant, sense reduir exigències ambientals, també hi haurà reducció en els costos de tramitació.

Per altra banda, també un altre element important és la major responsabilitat dels titulars de les activitats i dels seus tècnics. L'actual llei partia d'una desconfiança vers l'administrat; bona part de l'empresariat se'n queixava amargament i segurament amb bona part de raó. Ara el valor de la coresponsabilitat tècnica i empresarial és transcendent; fa que des de l'Administració nacional i local hàgim de fer un canvi de xip en aquest sentit. També s'intentarà acabar, amb aquesta normativa, amb l'absurd d'ordenances municipals, en aquest cas, que l'antiga llei, doncs, d'alguna manera va acabar comportant i que feia més complexa la situació.

En qualsevol cas, hi ha una nova classificació d'activitats, amb quatre annexos. Per tant, les 300.000 activitats que tenim a Catalunya, doncs, aniran des de l'annex 1, que seran un 2 per cent de les activitats –són les que tenen més incidència ambiental–, a l'annex 2 –són un 8 per cent, més o menys–, a l'annex 3, vora el 80 per cent, i a l'annex 4, doncs, la resta, no?, un 10 per cent.

Pel que fa a l'annex 1, diguem-ne, que són les activitats que han de passar l'avaluació d'impacte ambiental, m'agradaria destacar bàsicament una cosa, que és que en aquest apartat es regularan de forma molt més simplificada les activitats èoliques i extractives, que en

aquests moments, doncs, es donava la paradoxa que una activitat, que evidentment era molt productiva per al medi ambient, doncs, trigava sis o set anys a tenir autorització ambiental. Evidentment, aquests processos s'havien allargat excessivament i aquesta nova tramitació farà que s'agilitzin molt més. La revisió de les activitats, els controls, anirà a càrrec de les entitats acreditades; però, en qualsevol cas, se'n flexibilitzen els tràmits i també s'allarguen els terminis de tornar a passar un control administratiu.

En el cas de l'annex 2, són activitats que no han de passar impacte ambiental, però que també tenen una incidència en el medi. Per tant, en aquests cas no podem, diguem-ne, atorgar-los el règim de comunicació, que és el més senzill, sinó que hi ha una llicència municipal. En tot cas, serà un règim simplificat, d'intervenció de titularitat municipal. El control anirà a càrrec de les entitats acreditades o de tècnics individuals acreditats. Aquestes serien empreses com ara fabricació de pintures, instal·lació de combustió amb una potència d'entre dos i cinquanta megawatts; per tant, instal·lacions que tenen una certa incidència sense ser de les més, diguem-ne, incidents, en aquest cas.

En qualsevol cas, el proper annex, el 3, que és el més senzill, és un règim de comunicació. Aquí les petites i mitjanes empreses de Catalunya ens agrairan, de ben segur, doncs, aquesta aposta que hem fet per la coresponsabilitat empresarial, i, per tant, el fet de no haver de passar tants controls, sinó que aquí s'aposti més per l'autocontrol. Serien hotels fins a quatre-centes habitacions, tallers mecànics sense pintura, centres d'assistència primària de menys de 750 metres quadrats.

El darrer dels annexos és l'annex 4, que són, doncs, bars, restaurants, activitats de pública concurrència. I aquí, en tot cas, diguem-ne, ens derivem cap a la Llei d'espectacles i pública concurrència. Tampoc cal un control, sinó que seria en règim d'autocontrol.

També es preveu un règim abreujat per a activitats mòbils i temporals, així com proves d'investigació, desenvolupament de determinades activitats, etcètera.

Un element, però, que cal reflexionar en aquesta llei és com quedarà en el text definitiu el paper que donem als ens locals, el paper que donem als ajuntaments. Perquè bàsicament en la legislació anterior tenien un paper molt protagonista i en aquesta, doncs, queden en un paper més secundari. I tots sabem que quan hi ha problemes de sorolls, pudors o altres incidències, doncs, els primers qui va a petar el problema són els ajuntaments, per tant, hem de tenir la capacitat de poder-hi incidir si toca i amb les eines que toqui.

També ha de quedar clar com es lliga l'atorgament d'una llicència d'activitats amb les llicències d'obres que se'n puguin derivar, que aquí, evidentment, són municipals.

En tot cas, avui comença el tràmit, i tindrem temps de polir en el text si hi ha algun element que no queda prou lligat, i, en tot cas, en el conjunt valorem positivament aquest nou text que ens planteja el Govern, per les raons que diré ara mateix i que, en tot cas, serien conclusió de la meua intervenció.

Primer, perquè és un canvi de model d'intervenció únicament ambiental; en segon lloc, perquè vora el 80 per cent de les activitats no necessitaran una llicència o una autorització ambiental sinó que aniran per un règim molt més simplificat; també perquè s'amplien els terminis per haver de tornar a passar controls a les activitats i, per tant, d'alguna manera, també es redueixen els costos per a l'emprenedoria, però, en tot cas, es fan compatibles aquests requeriments ambientals que hi han sigut sempre, i que hi han de continuar sent, en no posar pals a les rodes a les persones emprenedores que volen obrir un negoci.

Per acabar, voldria saludar les persones del departament que ens acompanyen, en aquest cas, el secretari general i també recordar, doncs, la feina que ha fet la directora general de Qualitat Ambiental, que ha liderat tot aquest procés i que ens ha fet arribar aquest projecte de llei aquí al Parlament, que, evidentment, no ha estat fàcil arribar fins aquí perquè s'ha hagut de consensuar amb tota la gent que hi està afectada des del punt de vista econòmic i social, i, en tot cas, s'ha generat un procés de participació ciutadana molt potent.

Tanmateix, ja hi ha molts col·lectius de professionals, col·lectius com associacions empresarials que han mostrat el seu suport a la tramitació d'aquesta normativa i, per tant, des d'Esquerra Republicana també, doncs, li donem suport.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, secretari general del Departament, subdirector general, permetin-me que comenci excusant-me per si trenco una certa harmonia que hi ha hagut fins ara respecte del posicionament sobre aquesta llei. Aclarir que nosaltres tampoc no hem presentat esmena a la totalitat, cosa que no vol dir que estiguem d'acord amb la totalitat del projecte de llei; tenim discrepàncies, tenim algunes discrepàncies importants, però també considerem que és una llei que és important i que és necessària, i per això hem optat per no avalar aquella teoria de l'assetjament polític a les conselleries d'Iniciativa i no presentar esmena a la totalitat i, per tant, permetre la tramitació d'aquesta llei des del nostre punt de vista, però també hem de dir que hi ha aspectes que no ens agraden –hi ha aspectes que no ens agraden– i que intentarem posar en evidència.

Una primera cosa que crec que és important deixar clara. Senyor Espadaler: «aquesta llei afecta la majoria d'activitats». No, aquesta llei afecta totes –totes– les activitats, totes, en uns règims o en uns altres règims, però aquesta llei afecta totes les activitats econòmiques que es desenvolupin a Catalunya i, per tant, això és important.

Hem de començar també necessàriament fent una valoració de l'antecessora d'aquesta llei, de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Permetin-me que sigui més rotund del que han estat tots vostès, i ara també es comentava, ho comentàvem també als escons amb l'anterior conseller de Medi Ambient de l'anterior Govern, el senyor Espadaler, la Llei 3/98 i la llei que estem avui debatent el que estem fent és constatar un fracàs de l'Administració de la Generalitat per tal d'intentar facilitar les coses als ciutadans.

La Llei 3/98 es va fer amb l'objectiu que els ciutadans..., i posàvem l'exemple en el debat de la Llei de prevenció i seguretat contra incendis. Tenim una màquina que és l'encarregada d'atorgar els permisos, d'atorgar les llicències als ciutadans perquè puguin exercir activitats, i posàvem un paper en aquesta màquina i després de tot un procés havia de sortir la llicència. Doncs, bé, què ha passat amb aquesta màquina, què ha passat amb la Llei 3/98? Entrava el paper, s'encasquetava per dintre de la màquina, sortia tard i a més a més sortia malament, i al final sortia la llicència arrugada, si acabava sortint, sortia arrugada. I per intentar arreglar aquesta màquina el que hem fet ha sigut aparcar-la, o el que estem fent és aparcar-la i posar tres màquines diferents en què els ciutadans hauran de fer tres tràmits diferents. Per tant, en primer lloc, constatem el fracàs de la Llei 3/98.

Permetin-me recordar, com a exemple d'aquest fracàs, les diferents modificacions que ha anat patint aquesta Llei 3/98, i vull recordar-ne especialment una perquè, doncs, almenys és entranyable, per dos motius. Primer motiu, perquè va ser la primera iniciativa que vaig tenir l'honor de presentar en aquest Parlament com a diputat acabat d'estrenar a finals del 2003, inicis del 2004, una proposició de llei de modificació de la Llei 3/98 per donar sortida al buit que hi havia en aquell moment respecte a les adaptacions de les activitats existents. I permetin-me també que els recordi que aquella proposta de llei presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular ha estat l'única proposta de llei que ha esdevingut llei des que el tripartit és al Govern, i ha estat a proposta d'un grup de l'oposició –l'única.

Per tant, aquesta, d'alguna manera, és la situació, i aquesta llei que ha estat catalogada d'intervencionista avui ens trobem amb una altra llei que jo no l'hi veig, hi ha diferències i diferències importants i substancials, però jo no veig que encara hi puguem acabar de treure l'etiqueta d'intervencionista. El projecte de llei que tenim al davant continua sent una llei intervencionista.

Què esperen els ciutadans i què esperem nosaltres d'aquest projecte de llei? Jo diria que bàsicament tres coses. Primera, simplificació de tràmits i abaratiment de costos, s'ha dit per part d'altres diputats. Jo no sé si ho aconseguirem o no, ara ho desgranarem una mica més. Segona qüestió, que la tramitació ambiental que exigim a les noves, a les activitats en general, sigui proporcionada a la incidència ambiental d'aquestes mateixes activitats. I la tercera qüestió: una homogeneïtzació de tràmits. Jo diria que les tres qüestions totes estan molt relacionades, i tenen molt a veure amb la competitivitat de les nostres empreses. Segurament la competitivitat a dos nivells: la competitivitat a nivell intern, però també la competitivitat

a nivell extern; la competitivitat entre establir una empresa, establir una activitat en els diferents municipis de Catalunya o la competitivitat entre establir-los a Catalunya i a fora de Catalunya, que això també ha passat en els darrers anys i d'una forma molt intensa en algunes zones de Catalunya o en algunes zones properes i que en passar de la comunitat autònoma de Catalunya han tingut més facilitat per instal·lar-hi determinat tipus d'activitats.

Respecte de l'homogeneïtzació de tràmits. Hi ha un pas important, però jo diria que no és per actiu, és per passiu. És a dir, el pas important és que així mentre que la Llei del 98, la de la intervenció integral de l'Administració ambiental es preveia que les activitats en règim de comunicació podien ser regulades a nivell municipal, ara no es diu i, per tant, suposem –suposem– que això significarà que a nivell municipal no podran regular els règims d'aquestes activitats que ara nosaltres diem que han de ser per comunicació, que ja ho dèiem fa deu anys –ja ho dèiem fa deu anys–, però que els ajuntaments, a vegades també impulsats per les diputacions, per ordenances tipus que han anat circulant i que han anat aprovant els ajuntaments, els ajuntaments, de forma molt heterogènia anaven regulant, anaven adoptant ordenances respecte a aquesta qüestió. I, per tant, l'acció en aquesta llei es limita a això, a suprimir aquesta potestat, per passiva, a suprimir aquesta potestat reguladora dels municipis.

Segona qüestió, tramitació proporcionada a la incidència ambiental de les activitats. Constatar una qüestió. En la Llei 3/98 teníem quatre agrupacions d'activitats, ara ens trobem amb set agrupacions d'activitats. Pot semblar molt, però en realitat crec que és la mateixa solució, i en aquest sentit compartim allò que diu el projecte de llei, és la millor solució per tal d'intentar adaptar els tràmits a les incidències ambientals de cadascuna de les empreses, i no oblidem –no oblidem– que la llei afecta des d'una botigueta de betes i fils fins a una petroquímica, per posar un exemple, i, per tant, creiem que són necessàries aquestes agrupacions. No sé si set, vuit o sis, ja ho acabarem d'afinar més prim, però en aquest sentit veiem una bona sintonia i un bon avenç, no? També aquestes agrupacions permeten, d'alguna manera, permeten donar resposta a les crítiques que hi van haver des de la Llei de la intervenció integral, des de l'any 98-99, d'una forma més intensa el 2003-2004, fins al mateix període d'elaboració d'aquesta llei per part dels sectors turístics. Els sectors turístics s'havien considerat agreujats, i realment ho estaven, malauradament jo mateix he vist que s'han hagut de tancar establiments turístics no per qüestions ambientals –no per qüestions ambientals–, establiments turístics que tenien les corresponents llicències d'activitat, però que per motius, per exemple, de seguretat no podien complir els requisits de seguretat que amb l'adaptació a la LIIAA se'ls exigia i, per tant, han hagut de tancar les seves portes. I, per tant, al sector turístic han patit d'una forma molt intensa la Llei 3/98, i creiem que s'hi dona una bona sortida amb aquest projecte de llei, això sí, després de passar per diferents vicissituds i després d'haver presentat una quantitat d'allegacions important.

Veiem perills en aquesta nova llei, i permetin-me que, doncs, faci referència, per exemple, a les instal·lacions

eòliques i fotovoltaïques, entorn a les quals es donen tres circumstàncies. Primera circumstància, s'allarguen els terminis de tramitació que està preveient el Departament, la conselleria d'Economia, en l'àrea d'energia i mines respecte d'aquestes instal·lacions; s'allarguen els terminis però també apareixen dubtes amb una doble declaració d'impacte ambiental, per un costat la que preveuen des del Departament d'Economia, per una altra banda, la que es preveu per part del Departament de Medi Ambient, però, per una altra banda hi ha una situació encara més greu, abans es deia *dumping* empresarial. Bé, però, potser que ens mirem nosaltres mateixos. A Espanya les declaracions d'impacte ambiental per a les instal·lacions eòliques és a partir de cinquanta aerogeneradors, en aquesta llei nosaltres ho preveiem que sigui a partir de cinc aerogeneradors. Potser després trobarem on estan les explicacions perquè l'energia fotovoltaica o l'eòlica a Catalunya no avancin tan intensament com en altres indrets.

No creiem... –se m'acaba molt ràpidament el temps–, no veiem que en conjunt aquesta llei signifiqui una simplificació de tràmits i un abaratiment de costos, no és que només no ho veiem sinó que el Govern no ho justifica en la memòria del projecte incomplint els mateixos compromisos del Govern en les mesures i en els acords per tal de simplificar els tràmits burocràtics de les empreses. No està reflectit en la memòria i, per tant, això ho posem en evidència.

I, acabo, perquè no ens dona temps per més, però sí que dir que és una llei que des del nostre punt de vista destil·la un certa desconfiança cap als ciutadans i cap a l'actitud que volen tenir els ciutadans per tal d'obrir activitats econòmiques. I, en aquest sentit, home, un exemple: el fet que dediquem un article als projectes públics i els eximim de complir determinades premisses que no eximim en els privats posa en evidència aquesta desconfiança cap als ciutadans, aquesta desconfiança cap al sector privat que no es té cap al sector públic.

I, en aquest sentit, d'una forma mol breu per acabar, jo voldria llegir l'opinió expressada per un diputat d'aquesta cambra, i que compartim completament, llàstima que no es pugui dur a terme en una llei d'aquestes característiques...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo, senyor president. Diu: «Seria oportú canviar la modalitat del nostre sistema administratiu en el cas de les activitats reglades que parteixen del principi de desconfiança respecte a l'actuació dels ciutadans, per passar a un procediment d'avaluació o d'auditoria posterior.» Manifestem la nostra més absoluta coincidència amb aquesta opinió expressada i, d'alguna manera, és la que volem expressar respecte d'aquest projecte de llei. Esperem –esperem– poder, en el tràmit d'esmenes, poder millorar i molt aquest projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, secretari general del departament, tècnics i personal directiu de la Direcció General de la Qualitat Ambiental que han fet un treball magnífic per arribar al punt en què està la llei avui, juristes que els acompanyen. Jo vull començar la meua intervenció expressant la satisfacció pel fet que aquest projecte comenci la seva tramitació, i, a més a més, no vull amagar una satisfacció encara més gran pel fet que no hi hagi esmenes a la totalitat, és un bon senyal, vol dir que el conjunt de grups de la cambra consideren que el projecte és útil i necessari, que són les dues preguntes que es fan en el moment de fer un debat a la totalitat, com a punt de partida si cal, ja m'apresso a dir-ho, però, en tot cas útil i necessari, que aquesta llei, per tant, es tramitarà amb una sortida unànime per part de tots.

Què és i què no és l'avantprojecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats? A aquestes alçades del debat parlamentari, tots ja sabem que és una llei procedimental. O sigui, no diu quines són les exigències ambientals. Les exigències ambientals ja les tenim, i vénen definides, unes, per directiva europea –IPPC–; les altres, per normativa bàsica estatal –les activitats sotmeses a avaluació d'impacte ambiental–; d'altres, amb normativa sectorial pròpia, és clar que sí: la de seguretat industrial, la d'incendis o la normativa que regula les granges, només per dir-ne tres exemples.

Per tant, la llei parla de l'establiment d'uns processos de tramitació en la qual hem d'aconseguir un equilibri entre el compliment d'unes exigències ambientals que estan donades, i que no estan donades, no són determinades per aquesta llei, i facilitar al màxim la feina als que presenten una sol·licitud.

La majoria dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula posen de manifest l'existència d'una simplificació. Jo crec que si ens mirem el text sense apriorismes, ningú no la pot posar en dubte. Estem fent un canvi de distribució competencial. La Generalitat passarà només a intervenir només en determinades activitats molt concretes –les que tenen autorització substantiva, les que tenen avaluació d'impacte ambiental i les que estan IPPC–; la resta, les passem a l'Administració més propera. Això és simplificació.

Hi ha un seguit important d'activitats que necessiten llicència, que necessitaven autorització, i que les passem a règim de comunicació. I no hi ha cap mena de dubte, amb el text ja, amb el text actual, que no es podrà fer allò de, per ordenança, passar de comunicació a règim de llicència. I els ho diu una persona que quan era regidor d'activitats en un ajuntament va ser dels poquíssims ajuntaments que vam mantenir la comunicació sense passar absolutament res per ordenança de llicència. Bé, ara ja no hi haurà la temptació. Això simplement no es podrà fer. Això és simplificació.

I s'amplien els terminis de revisions i de controls periòdics. Això és, també, simplificació. Però que quedi clar: sense rebaixar ni un pèl les exigències ambientals, assegurant efectivament el seu compliment, i si convé facilitant-lo, perquè podem concentrar l'atenció en aquelles empreses que realment es justifiquen.

Jo no estic passant comptes amb la Llei 3/98, tot i que en algun moment la vaig considerar..., tot i que va molt «denostada» i en algun moment era una mica antipàtica. Però ens ha aportat coses, a aquest país: de deu mil empreses que havien d'haver fet una adequació en aquest moment nou mil empreses estan adequades i nou-centes estan en procés d'adequació. I això és positiu, perquè aquestes empreses, que són les que justifiquen l'atenció, que són les que realment tenen, poden tenir una conseqüència problemàtica sobre el medi ambient, presenten avui un grau de compliment més alt dels estàndards ambientals.

Exigència, la mateixa, i simplificació, la màxima que es pugui des del punt de vista legal. Potser perquè li hem donat aquest enfocament, les objeccions, per part de la llei, i ho agraeixo, han estat relativament menors: que arriba tard... Bé, no és una llei fàcil. Hi ha un seguit d'equilibris que calia assegurar-se –ajuntaments, Generalitat, tècnics, EQA, titulars–; les exigències... La meua àvia deia: «Abans de fer una cosa pren consell si és perillosa.» Jo crec que el Departament de Medi Ambient i Habitatge no té àvia però ha actuat com si en tingués, i ha fet bé. I en última instància la meua àvia també deia, i amb això acabo les cites de la meua àvia (*rialles*), que cada cosa al seu temps i les figures a l'agost.

El contingut, però, determina alguna de les coses que potser per pressa s'ha dit que no hi eren. Per exemple, sí que ens preocupa l'aspecte de les taxes locals. Però és una qüestió terriblement complicada a nivells competencials. Per això es determina a qui correspon i qui ha de fer aquesta feina. Disposició addicional sisena: «En exercici de les seves funcions, la Comissió de Govern Local està facultada per elaborar propostes de procediments administratius i d'ordenances fiscals tipus reguladores de les taxes amb la finalitat d'harmonitzar el règim jurídic i fiscal de les llicències ambientals.» Crec que és a qui li correspon.

També algú ha llançat una al·lusió malèvola que si el problema d'Interior ens obligava a obrir tres finestretes. No, no; nosaltres ens la mirem exactament amb els mateixos ulls, i amb els mateixos ulls amb què ens mirem aquesta llei ens estem mirant la llei del costat, perquè han d'anar íntimament relacionades. De fet, hi ha articles que es fan referència mútua. Per tant, i tant que ho veurem!

Ara, hem de tenir molt clara una cosa: aquesta és una llei que una de les conseqüències de la seva dificultat de funcionament és que hem culpabilitzat excessivament el medi ambient, el Departament de Medi Ambient i els departaments municipals de medi ambient. Jo penso que la clarificació que ens aporta que aquelles qüestions que són ambientals són ambientals i la responsabilitat correspon al Departament de Medi Ambient i als departaments, a les regidories de medi ambient, està molt bé, però que hi han altres coses que, que els traquem l'adjectiu d'«ambiental», ens fa un autèntic favor.

Per cert, desconfiança cap als privats, cap ni una. I la referència als projectes públics als quals ha alludit un portaveu queda exactament com fins ara, entre altres coses perquè seria realment curiós que un ajuntament s'autoritzi a si mateix una instal·lació. Per tant, la cosa, la regulació de les activitats municipals queda exactament com ara: es fa l'avaluació i aquesta avaluació s'incorpora a l'expedient i amb això es dona l'expedient per acabat.

Com que hi ha hagut algú que hi ha fet una al·lusió malèvola, deixi'm ara treure, només per un minut, una miqueta de malícia. Jo tinc la sensació que aquesta llei els trenca el tòpic. Les seves proclames habituals –«el Govern intervencionista», «aquells que aturen el país»–..., doncs, això no lliga amb aquesta llei. I vostès, en les seves intervencions, ho han hagut de reconèixer.

Encara dic més. Si agafem la Llei 3/98 –que es diu 98 per alguna cosa, no deu ser una llei tripartida, no?–, li esborrem la data, agafem aquesta –la Paca o la Cisque- ta– i la donem a un lector que ho desconegui absolutament i li diem: «Mira, una l'ha fet un govern conservador liberal, i l'altra, una coalició d'esquerrers», m'hi jugo un pèsol, que diu aquell, que s'equivoca i que ens canvia els papers. I ho proclamo amb orgull. I crec que és una cosa positiva.

Ja he dit, he insistit que manté l'exigència ambiental, però jo estic orgullós que el Govern del meu país simplifiqui les tramitacions administratives que han de fer els titulars, perquè vol dir que som, que actuem d'una manera desacomplexada.

Però encara li dic més. Com que aquesta llei ve del Departament de Medi Ambient i Habitatge, el titular del qual està a Iniciativa per Catalunya Verds, eh?, estic content perquè aquesta llei els trenca el tòpic aquell d'«els que aturen el país». Sap què diu què és, el diccionari, un tòpic? Una afirmació recurrent que no es correspon amb la realitat. Doncs, això, aquesta llei ho posa de manifest.

He dit que la malícia seria continguda. Per tant, retorno estrictament a la llei, i em vull referir a la seva rellevància. Jo una de les coses que he après i que no sabia, que he après fent de diputat, és que no necessàriament l'atenció mediàtica es correspon amb la importància real de les coses que debatem en aquest Parlament. Per tant, jo em temo que aquest debat que estem tenint sobre la futura llei d'activitats no passarà a la crònica dels fets polítics de la setmana, ja prou sobrecarregats, i possiblement totes les lleis que s'han debatut avui són importants, però dubto que destaquï especialment.

La llei que simplifica i que permet facilitar els tràmits de les empreses té una transcendència que jo no vull deixar de manifestar, encara que sàpiga que els titulars del dia aniran, segur, d'un altre pal.

I acabo –perquè està en taronja...– amb una invitació a tots els grups. En la tramitació que ara comença estic segur que sabrem trobar els consensos; ho hem fet amb altres lleis i no hi ha cap altre motiu perquè no sigui també en aquesta.

I mirin –i ara sí que és per acabar–, els que tenim una certa edat encara recordem que la data d'avui, l'1 d'abril, era, quan jo era molt petit, el «dia de la victòria»; alguna cosa devia haver passat fa setanta anys, no necessàriament bona, perquè es digués així. Afortunadament, ens n'hem oblidat. Jo crec que el fet que avui estiguem aquí, al Parlament de Catalunya, debatent amb normalitat democràtica una llei com aquesta, és indubtablement també una victòria, petita, si vostès volen, i col·lectiva, segur que sí, però jo ho faig, ho prenc i ho visc d'aquesta manera.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, bé, nosaltres, com a últim grup que intervé en aquest debat, des de Ciutadans, tampoc hem fet cap esmena a la totalitat. Jo crec que s'han dit prou arguments, però en tornarem a repetir alguns perquè quedi ben clara la nostra posició.

Ha estat, el nostre grup, moltes vegades, en ocasions, amb propostes de resolució, a la mateixa Comissió de Medi Ambient, i el nostre propi discurs qui ha demanat moltíssimes vegades la simplificació i el trencament d'aquesta dinàmica burocràtica que des d'aquest Govern i des de la mateixa Generalitat, doncs, s'ha anat fomentant i treballant dia a dia.

Ara deia el portaveu d'Iniciativa que segurament amb aquesta llei es trenca un tòpic. Amb això vol dir que normalment vostès fan complir el tòpic; vol dir que la immensa majoria de vegades, tret de l'excepció, són vostès els reis de la burocràcia i els reis de l'alentiment, de l'endarreriment, moltes vegades, d'aquestes tramitacions.

Per tant, jo els convido que trenquin el tòpic per sempre i deixin vostès de fer lleis que dificulten, als ciutadans, als empresaris, als autònoms, la seva feina. Tant de bo no hi hagin tòpics d'aquest tipus. Espero que avui sigui el començament; la victòria, aquesta petita victòria sigui que Iniciativa i el tripartit s'adonen que hem de començar a avançar cap a una dinàmica molt més àgil, amb una administració molt més eficaç i molt menys costosa per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Jo crec que hi han tres qüestions bàsiques a comentar d'aquesta llei. Una primera és que crec que tots estem d'acord, ho torno a dir, fins i tot Iniciativa, que hem de deixar de posar traves a les persones que creen riquesa a Catalunya, a les persones que treballen, siguin persones físiques, jurídiques, empreses. Jo crec que això ho hem de tenir tots ben clar. Hem de començar a deixar de ser la comunitat o una de les comunitats autònomes –que no és cap tòpic, sinó que és una realitat com aquesta mateixa llei demana i aquesta mateixa llei i aquest Parlament estan ratificant avui aquí–, hem de deixar de ser una comunitat autònoma que porti moltes empreses, molts ens, a anar-se'n a altres comunitats au-

tònoms, pensant que a Catalunya costa més instal·lar-se i que hi han més procediments, més burocràcia i més alentiment, i falta d'agilitat a les administracions.

Tant de bo, ho torno a dir, a partir d'avui això canviï; serà una bona notícia per a tothom. Però nosaltres ho venim dient des del primer dia que vam entrar en aquesta cambra i ho seguirem mantenint: una administració eficaç i àgil es correspon amb el que és la ciutadania i la societat civil catalana, una societat que ha de ser emprenedora, que ha de ser flexible, que ha de tenir llibertat per moure's i per crear riquesa. I, en aquest sentit, no podem estar més d'acord amb aquests principis.

Per tant, sí que volem agilitzar l'Administració; també, crec que també és una victòria –i en això estem d'acord– que tots els partits assumim d'una manera o d'una altra que la prevenció, que la prevenció i el treball sobre l'impacte ambiental siguin un paràmetre fonamental a l'hora de regir la política de la nostra comunitat. Jo crec que això és una bona notícia; és a dir que tots els partits, siguin d'un color o d'un altre, acceptin que és important aquesta prevenció ambiental. Ara bé, jo crec que els matisos vénen, ho torno a dir, en com apliquem aquesta prevenció i si per alguns és un paràmetre de política o per alguns és l'únic paràmetre de la política.

I nosaltres creiem que la prevenció mediambiental i el medi ambient és un paràmetre importantíssim de la política avui dia. Però com molts altres: com ho és l'agilitat, com dèiem; com ho és l'economia, com ho és la riquesa, com ho són les polítiques socials. Per tant, és un paràmetre més a tenir en compte per una administració, no l'únic paràmetre. I en aquest sentit volem deixar-ho palès, també, perquè moltes vegades, i ho hem criticat en altres lleis que sortien d'aquesta conselleria, doncs, semblava que l'últim paràmetre possible per mesurar la gestió d'una administració, els principis i, diguéssim, els objectius de l'Administració era el medi ambient. No és ni l'únic, ni tampoc pot ser un qualsevol, sinó que ha de ser un paràmetre fonamental.

Un altre punt important que nosaltres intentarem també corregir i esmenar durant el tràmit de la llei són els terminis, els terminis i sobretot la simplificació. Creiem que els terminis han de ser molt clars; els ciutadans han de tenir per part de l'Administració un compromís amb els terminis; i sobretot –qüestió que ja hem defensat amb altres lleis i tornem a defensar aquí– intentem treballar o intentem posar en marxa, d'una vegada per totes, i que no quedi només com una proposta electoral, el concepte de finestra única. Jo crec que és fonamental, de veritat. O sigui, qualsevol ciutadà que ens estigui veient es farà creus, moltíssimes vegades, de com es dificulta tenir..., i haver d'adreçar-se a dues, a tres administracions, a quatre administracions, fins i tot a cinc, perquè no oblidem que a Catalunya en tenim unes quantes, eh?, des dels municipis als consells comarcals, passant per les diputacions, la comunitat autònoma, l'Estat i la Unió Europea, eh? I som 7 milions, no som 300 milions, som 7 milions.

Per tant, no oblidem –i en això també faig un parèntesi– que des del nostre partit, des de Ciutadans, defensem una racionalització de l'Administració pública i de la seva eficàcia. Això vol dir que aprofitem tots els re-

ursos entre administracions, via col·laboració, per no haver de repetir i duplicar les actuacions i els recursos i la despesa pública destinats a això.

Això vol dir, per nosaltres, que l'Administració de la Generalitat, juntament amb els municipis o, en aquest cas no, però en altres casos també, amb l'Administració de l'Estat, l'Administració del consell comarcal, de província, han d'estar treballant conjuntament; són tots ells Administració pública, són tots ells servei al ciutadà. Per tant, aquestes picabaralles entre administracions, entre municipis i Generalitat, entre Diputació i consells comarcals a què tan habituats desgraciadament estem a Catalunya s'han d'acabar, i l'única forma d'acabar és col·laborant i fent finestra única i llocs on el ciutadà s'adreci i sàpiga que allà entrarà per la porta i sortirà amb la seva llicència, sortirà amb la seva autorització, o amb la seva denegació, no donarà més voltes. Per tant, simplificació és un dels nostres principis per fer les esmenes en aquesta llei.

Un altre punt també, en aquesta mateixa línia, que ja s'ha comentat també, seria la no-criminalització de les persones o dels ens que fan una activitat econòmica i que han de ser sotmesos en aquests paràmetres de medi ambient. Jo només cito un article, a títol d'exemple, però crec que és important, també, que l'Administració faci un esforç de no fer les coses tan fàcils per a l'Administració i tan complicades per als ciutadans, no? L'article 77 fa referència a la responsabilitat solidària, «responsabilitat solidària» per a aquells que no ho tinguin clar, jurídicament, representa que qualsevol de les persones dintre d'un col·lectiu que tenen responsabilitat, doncs, qualsevol d'ells paga responsablement per tot el dany o per tota la responsabilitat que pugui haver dut a terme una, dos, tres, quatre o cinc persones jurídiques. I vostès aquí estableixen un principi que jo crec que és certament abusiu, el principi que davant del dubte tots són responsables solidaris. O sigui, si jo no trobo la fórmula administrativament de veure qui és el responsable, no es preocupin vostès que enganxaré qualsevol de vosaltres –perdoni'm l'expressió–, i qualsevol de vostès pagarà. Bé, doncs, una mica seriosos, no?

L'Administració ha de tenir els recursos, ha de preveure administrativament com demostrar la responsabilitat d'una entitat jurídica o d'una empresa, no pot ser que agafi i digui: «Miri, si jo no m'aclareixo, en principi, paguen tots.» És un exemple, és un exemple d'un article d'una forma de fer, una forma d'entendre l'Administració i l'administrat, per tant, nosaltres no estem d'acord en aquesta línia. L'Administració ha de ser exquisida, procedimentalment ha de ser garantista i, per tant, els ciutadans han de tenir garanties procedimentals per defensar-se davant de l'Administració i, si pot ser, evitar fins i tot la pròpia responsabilitat per no haver d'anar a un procediment. Per tant, jo crec que més aviat hem de prevenir en la mateixa línia, hem de preveure quines actuacions s'han de fer, i, evidentment, nosaltres aquest tipus d'articles els esmenarem, perquè no creiem que sigui la via d'una administració garantista i que té en compte els ciutadans.

I, finalment, sí que volíem fer referència bàsicament també a una qüestió de personal i de despesa. Jo crec

que amb les últimes lleis que s'han posat en marxa, en algunes d'aquestes, moltes vegades sembla que cada departament –i ho deia abans un altre portaveu amb molt de sentit–, sembla que els departaments solucionen els seus problemes i, per tant, per solucionar els seus problemes, si han de crear una nova part de l'Administració o han de fer noves contractacions o han de fer una nova tramitació, ho fan. I jo els demanaria, com a Govern, que pensin que les lleis es fan per als ciutadans i que si hi han problemes, problemes vull dir... –que tampoc ningú es posi les mans al cap– problemes de gestió, problemes d'administració, problemes de personal se solucionin amb les mínimes despeses possibles, amb les mínimes contractacions possibles, amb l'eficiència, en definitiva, de la gestió pública.

Això vol dir..., poso l'exemple perquè l'hem tingut a Habitatge i estem ara precisament fent l'Agència de l'Habitatge, i és un dels temes que també està sobre la taula, és a dir, com ho fem per no tenir, com deia abans, tres finestretes i alhora tres xarxes de personal, tres xarxes d'Administració. Fem una única xarxa i aprofitem els treballadors, els funcionaris que tenim per treballar d'aquesta manera. Per tant, també en aquesta llei les nostres esmenes aniran enfocades a intentar racionalitzar, no només ja la qüestió de la finestra, sinó també de personal i despesa.

No cal dir que estem en crisi, tothom ho sap, però encara que no estiguéssim en crisi, també s'ha de racionalitzar l'Administració pública. Necessitem una profunda reforma d'aquest concepte d'Administració pública que, moltes vegades, fa la sensació al ciutadà –i jo crec que més que una sensació és una realitat– que està sobredimensionada i sobretot duplicada, en moltes ocasions, per les funcions que tenim al nostre territori.

Per tant, des del nostre punt de vista, és una llei necessària, una llei que s'ha d'esmenar i que s'ha de millorar. Espero que des dels grups que donen suport al Govern tinguin en compte les esmenes del nostre grup i dels altres grups de l'oposició per millorar-la, però sobretot que siguin capaços de treure una llei que sigui bona per als ciutadans a qui han d'aplicar.

Perquè no oblidem que al final, les lleis, quan després diem «Ui! No ha estat bona, el 98, ha tingut aquests problemes, no funcionava del tot...», doncs, és responsabilitat nostra, si posem aquesta llei en marxa, que sigui una molt bona llei, un bon instrument per facilitar les qüestions als nostres ciutadans.

Gràcies, senyors diputats i senyores diputades, conseller.

El president

Senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Per contestar alguna al·lusió directa en forma de malícia continguda del senyor Pi, si us plau, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Deia el senyor Pi, en un tram de la seva intervenció, aquesta continguda i malèvola, deia ell, al·lusió, diu: «Escolti, és que el Govern tripartit d'ara, el Govern progressista» –que tant els agrada autoanomenar-se– «el que està és trencant el tòpic desregulant.» Home! Jo li contestaré amb xifres. Compte, perquè passem d'una llei d'intervenció integral que tenia cinquanta-set articles, a una llei de prevenció i control que en té vuitanta-nou, al costat de la qual per a alguns sectors hi posem els seixanta-tres articles de la llei de prevenció i control contra incendis, i els seixanta-quatre de la llei d'espectacles: de cinquanta-set articles a dos-cents divuit. Per tant, permeti'm que posi, com a mínim, en quarantena aquestes velleïtats desreguladores que no les veiem per cap costat i que sí que seran objecte de les nostres esmenes.

Gràcies.

El president

Senyor Rodríguez. Té un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Bé, sobre el tema de la simplificació jo crec que no és només un dubte que hem expressat des del Partit Popular, és més, tampoc no és un dubte que hagin expressat exclusivament les entitats que han fet alegacions. Si em permet llegir un informe que consta a la memòria, n'hi ha un que diu: «El disseny de procediments a seguir per legalitzar una nova activitat té una implantació que considerem inviable, atesa la realitat del teixit econòmic i social del nostre país.» Ni més ni menys, aquesta alegació la presenta la Secretaria d'Indústria i Empresa del mateix Govern.

Però és que encara n'hi ha una altra que diu: «No es desprèn d'una manera clara que els nous tràmits siguin ni més senzills ni d'una durada menor, és més, dona la sensació que la voluntat de l'equip redactor ha estat més la d'incardinar la declaració d'impacte ambiental dins de la intervenció integral que la de simplificar la regulació de les activitats amb incidència ambiental a Catalunya.» Aquest és un informe, ni més ni menys, que de l'Agència de Residus de Catalunya, que depèn del mateix departament que ens porta aquest projecte de llei al Parlament.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Respecte dels terminis, donar-los la raó, s'escurcen, les llicències s'escurcen de quatre a sis mesos, i les autoritzacions s'escurcen de sis a vuit i deu mesos.

Gràcies.

El president

Senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

Jo no utilitzaria per mesurar el nombre d'articles, ens donarà una mica més de feina, haurem de llegir, però en tot cas, com queden regulades les activitats és el que em preocupa. I les activitats que avui han de passar per dues mans, passaran per una, la majoria només pels ajuntaments. I activitats que en aquest moment estaven a règim de llicència, passen a comunicació, i això és més simple. I els terminis reals de tramitació d'un expedient s'escurcen, i això penso que és un acte de simplificació. Però, en tot cas, senyors, temps tindrem a la comissió per parlar-ne i acabar trobant entre tots el millor redactat.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre l'adaptació del sistema universitari a l'espai europeu d'educació superior (tram. 300-00197/08) (retirada)

Es fa avinent que la interpellació al Govern sobre l'adaptació del sistema universitari a l'espai europeu d'educació superior, que consta com a punt número 6 de l'ordre del dia, ha estat retirada.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 7, que és la interpellació al Govern sobre seguretat pública, es faci a continuació del punt quart de l'ordre del dia.

Es pot aprovar per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)*

Si és així, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de començar la sessió de control, les preguntes al president, donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'espai europeu d'educació superior.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre l'espai europeu d'educació superior (tram. 401-00032/08)

«El Parlament de Catalunya manifesta que:

»a) L'espai europeu d'educació superior és una oportunitat per a construir un sistema universitari propi de més qualitat i al servei de la societat a què es deuen totes les institucions d'educació superior. El seu desplegament ha de reforçar la vocació de la universitat com a servei públic i la seva funció social, i també la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació superior.

»b) El diàleg i la concertació permanent són les úniques vies que permeten canalitzar les legítimes aspiracions de tots els membres de la comunitat universitària i de la resta de la societat.

»c) Dóna suport als rectors i a la resta de la comunitat universitària en llur voluntat de mantenir la normalitat acadèmica que ha de regir la vida universitària.

»d) Cal continuar i aprofundir l'explicació del desplegament de l'espai europeu d'educació superior a tota la comunitat universitària i a la societat en general per a aconseguir els majors consensos.

»e) Cal preservar l'espai públic i garantir l'expressió lliure de les idees de tots els membres de la comunitat, drets imprescindibles de tota societat democràtica.

»f) Cal un sistema de beques universitàries que garanteixi l'equitat en l'accés dels ciutadans a l'educació superior.

»g) L'assignació dels recursos suficients és imprescindible per a garantir el bon desplegament de l'espai europeu d'educació superior.

»Palau del Parlament, 1 d'abril del 2009.»

Agraïm als rectors de les diverses universitats, que avui ens han acompanyat en la lectura d'aquesta declaració, la seva presència aquí.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern (tram. 317-00240/08)

Comencem amb les preguntes al president. La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyor Montilla..., en los últimos días hemos vuelto a

conocer más información de la gestión de su Gobierno y concretamente ya no solo lo que conocemos hace dos semanas de su inversión de 1 millón de euros en otros países en lenguas indígenas, sino que ahora además sabemos aquello que quiso ocultar su vicepresidente, cuánto costaba el viaje del vicepresidente trotamundos, el señor Carod-Rovira, a Nueva York: 81.000 euros en aquel viaje. Ahora nos comunican que lo nuevo es que vamos a abrir otra delegación en el Alguer, fundamental para las relaciones comerciales de Cataluña y para la inversión extranjera en Cataluña.

Ustedes ayer aprobaron, el Gobierno, la Ley de consultas que según su propio Gobierno dice que «el Govern asegura que ya puede plantear referéndums soberanistas y de independencia».

Señor Montilla, ¿usted se da cuenta de la que está cayendo? ¿Usted es consciente como presidente de que las prioridades de los catalanes hoy no pueden ser estos viajes, no pueden ser leyes de consulta de independencia, no puede ser la política de gasto que usted lleva a cabo, sino que debe ser una política restrictiva con ese gasto, en las prioridades de los ciudadanos de Cataluña?

Yo le pregunto, señor Montilla: ¿Va usted a cambiar de aquí al final de la legislatura? Porque dijo, usted, el otro día que quería mantener el Gobierno hasta el final de la legislatura. Le deseo suerte, no va a ser fácil con sus compañeros de gobierno. ¿Usted cree que estas son las prioridades? ¿Las va a mantener usted como prioridades de gobierno o va a hacer un cambio rotundo adecuándose a la situación económica de los catalanes y a las prioridades de una vez por todas que necesitan los catalanes, que es inversión, que es riqueza, que es trabajo, que es la Ley de dependencia y no leyes de consultas de independencia?

Por lo tanto, le pregunto, señor Montilla: ¿va usted a cambiar la política y las prioridades de este Gobierno?

Gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, señor presidente. Señor diputat, sembla que el qui no s'ha adonat del país on viu és vostè. Entre altres coses penso que hauria de parlar amb més respecte dels càrrecs d'aquest Govern. «Viajecitos del vicepresidente trotamundos» em sembla una frase que, dita per un portaveu d'un grup parlamentari aquí al Parlament de Catalunya, no és de rebut.

Parli amb una mica més de consistència. I, escolti, lleis per a la independència..., jo no sé a quina llei fa vostè referència. Si vostè parla d'una llei de consultes que ha aprovat el Govern, que ha enviat al Parlament, d'acord amb el que preveuen la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya..., això és una altra cosa. Parli amb més propietat, si us plau!

Delegació a l'Alger, perdó, a l'Alguer, no hi ha cap previsió d'obrir cap delegació de la Generalitat de Catalunya a l'Alguer. D'on treu, vostè, aquestes coses? Deixi vostè d'inventar-se coses tot just per justificar, entre altres coses, després, les seves intervencions, que no tenen cap relació –cap relació– amb la realitat i, evidentment, amb els problemes de la gent, del país aquest que vostè diu que coneix i que pensa que aquest Govern no se n'ha adonat.

Parli amb més propietat i deixi de dir coses que no són veritat.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor Montilla, li ho torno a dir: «Ho ha dit un conseller seu, no ho he dit jo.» Per tant, el qui ha de parlar amb els seus consellers és vostè, i qui ha de conèixer el Govern que té és vostè. Que ja m'agradaria a mi que fos un altre govern, per cert.

Qui no coneix que hi han vacants a l'educació, que no seran cobertes perquè no hi ha pressupost, del 26 de març al 14 d'abril..., és el seu Govern qui no cobreix aquestes vacants. Què en pensa un pare que vostè es gastí 80.000 euros a fer un viatge i un discurs del senyor Carod...?, perdoni, *trotamundos* no, *que va per el mundo*, tant és. Què en pensa un pare que no pot cobrir la vacant del seu fill a l'escola? Que hi han 990 barracons a Catalunya, què pensa? Vostè ho coneix això? Vostè sap la que està caient? Li ho torno a dir.

Jo no sé si conec millor que vostè el país, del que sí que tinc consciència és que les prioritats de Catalunya són unes altres, i que el seu Govern, en comptes de generar il·lusió, genera depressió: depressió a Catalunya i depressió als ciutadans de Catalunya.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Per tant... –acabo, senyor president–, o canvien les prioritats del seu Govern o evidentment el que caldrà és que canviï el Govern.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, no canviarem el full de ruta del Govern. Vostè el coneix, el va aprovar, diguem-ne, aquest Govern, a començaments de la legislatura. Ho adaptarem en funció de l'evolució que s'ha produït, especialment de l'economia.

I, entre altres coses, prestant atenció, especial dedicació i també recursos, malgrat la caiguda dels nostres recursos, dels nostres ingressos, precisament alguna de les qüestions que vostè citava i de les quals, per cert, en tot aquest

període —que fa ja més de dos anys de la legislatura—, vostè no s'ha interessat mai en les preguntes al president, per exemple, pel que fa referència a les escoles.

Escolti, sí, vostè s'ha preocupat de la llengua a les escoles, però, de les escoles?, de l'escolarització?, de les inversions que hem fet a les escoles? (*Veus de fons.*) Una mitjana de dues escoles noves cada setmana? (*Veus de fons.*) Dels mestres?, dels milers de mestres que s'han contractat nous amb aquest Govern? A vostè, això, mai no l'ha preocupat i per això mai ho ha preguntat. Deixi de fer demagògia.

El president

Formula la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compromís amb el tercer sector social (tram. 317-00242/08)

...la il·lustre senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, nosaltres volem preguntar-li sobre prioritats i realitats també. En aquest cas, de les que es van donar a terme o es van dur a terme els dies 26 i 27 de març a l'Hospitalet, al II Congrés del Tercer Sector Social de Catalunya, on vostè va assistir, també altres portaveus d'aquest Parlament; de fet, tots els grups hi eren.

Un sector que a Catalunya agrupa més de set mil entitats, que ocupa més de cent mil treballadors i treballadores, que presta serveis i, de fet, acompanyament i suport a gairebé 1 milió de persones en el nostre país i que ja suposa un 3 per cent del PIB. Un sector, a més a més, que en els darrers anys s'ha demostrat com a generador d'ocupació i que ho demostra contínuament.

Aquestes xifres només ens permeten reconèixer, o ens serveixen per reconèixer el paper i la consolidació d'aquest sector, però també la importància estratègica d'aquestes entitats i organitzacions, fundacions, cooperatives, entitats, no només a l'atenció de les persones més vulnerables del nostre país, sinó, sobretot, en la importància estratègica que aquestes entitats tenen en la consolidació d'uns serveis públics universals i de qualitat al nostre país. Uns serveis públics que nosaltres només entenem des del compromís de la política i els recursos públics amb la iniciativa social.

I ha estat precisament en el marc d'aquest congrés que hem sentit que ens deien que la crisi actual afecta i castiga especialment els sectors més precaris i fràgils de la nostra societat, els més vulnerables. Ens deien que reconeixien que noten d'una manera particular la crisi: en primer lloc, perquè la demanda dels sectors més exclosos i d'aquells que arriben a l'exclusió creix dia a dia; i, en segon lloc, perquè els recursos públics i privats —i vostè ens ho deia ara— es veuen limitats.

I ens recordaven que avui la lluita contra la pobresa ha d'esdevenir novament una prioritat en les polítiques públiques i que el suport a aquestes entitats ha d'esdevenir, també, un compromís. Crisi, demandes que creixen i recursos limitats o fins i tot en davallada.

Avui, president, el compromís del Govern d'entesa amb la política social, amb la lluita contra la pobresa i contra l'exclusió ha de ser més clar que mai. I aquest compromís no és possible sense revisar les mateixes prioritats del Govern i, fins i tot, allò que el va fer possible: l'acord d'entesa signat en un moment de creixement econòmic i on aquestes demandes eren tan diferents.

Està clar, però, que tampoc serà possible fer front a aquestes noves demandes sense el finançament adequat. La negociació amb el Govern central, president, no pot obviar que...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...els ciutadans i ciutadanes també reclamem un finançament just.

Volem saber, senyor president, el seu compromís en aquest sentit.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, parla vostè de la celebració la setmana passada, no?, del II Congrés del Tercer Sector Social, congrés que va posar de manifest moltes qüestions, no? entre les quals m'agradaria destacar-ne dues: la consolidació del tercer sector social com un ens prestador de serveis i primer nivell d'atenció a situacions de fragilitat i de marginalitat també en la nostra societat, i també l'increment de les necessitats socials a causa, precisament, de la crisi econòmica.

Vostè sap que les polítiques socials són una prioritat d'aquest Govern, i només cal fer un repàs d'algunes de les actuacions que es porten a terme per veure-ho amb claredat. Tenim una cartera de serveis socials a la qual dedicarem més de 1.400 milions d'euros aquest any. Les ajudes per a les famílies del Departament d'Educació, és a dir, per a beques —beques menjador o de transport—, per al curs 2008-2009, són 122 milions d'euros, un 63 per cent més que el curs 2003-2004.

I, pel que fa a les polítiques d'habitatge, l'any passat es van construir 10.542 habitatges protegits; de fet, una mitjana de vint-i-vuit cada dia. I hem destinat 110 milions d'euros a ajuts a l'allotjament que han beneficiat més de 54.000 persones.

El Programa de renda mínima d'inserció demostra que torna a ser una eina necessària per a les persones amb més risc d'exclusió. En els darrers mesos estan creixent les sol·licituds, i s'ha de dir que el pressupost que hi ha

assignat de 86 milions d'euros, per desgràcia, segurament, s'haurà d'incrementar.

Però hi ha moltes altres polítiques d'inclusió social que cal també tenir presents, com el Pla de ciutadania i immigració, al qual hem passat de dedicar-hi 68 milions a 199 a l'any 2008, o els 147 milions d'euros per a la protecció i suport a la infància en risc. I també s'està invertint, com vostè sap, més de 1.000 milions d'euros en les diferents convocatòries de la Llei de barris; una inversió que, sens dubte, forma part, també, de la política social d'aquest Govern, i que hem de continuar i continuarem potenciant.

En definitiva, això és possible i és..., fer-ho per la voluntat d'aquest Govern, és possible que la crisi ens faci..., ens hagi de fer, a tots plegats, replantejar algunes qüestions, i, si és necessari, ho farem. I tampoc no dubti que el nou sistema de finançament, tal com vostè exposava, ens ajudarà, n'estic segur, a afrontar millor aquesta situació. Però, en tot cas...

El president

President...

El president de la Generalitat

...crec que el que ha de quedar clar –i amb això acaba– és l'aposta del Govern per les polítiques socials, que és una aposta innegable. Com ja he dit en moltes ocasions, farem el que calgui per assegurar que ningú quedi enrere.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la gestió del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 317-00241/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Senyor president de la Generalitat, quina valoració política fa del paper del senyor Saura com a conseller d'Interior?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, una valoració positiva, per això és conseller d'Interior.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, vostè considera que és positiu que s'hagi suspès o que se suspengués una cimera europea sobre habitatge a Barcelona perquè el senyor Saura no podia garantir-ne la seguretat? Creu que és positiu que grups violents i antisistema es passegin pels carrers de Barcelona malmetent el mobiliari urbà, provocant aldarulls sense que la policia actuï? Creu de debò que és positiu que els mossos d'esquadra uniformats estiguin obligats a anar a les conferències del conseller d'Interior? Creu de debò que és positiu que el senyor Saura assisteixi a una manifestació en la qual un encaputxat ensenya una pistola i no es produeixi cap detenció? De debò creu que tot això és positiu? Creu que és positiu que els mossos d'esquadra rebin ordres directes del senyor Saura de no actuar, de no fer res mentre reben cops, els llancen ous, ampolles de vidre, pedres i pintura? De debò creu, senyor Montilla, que tot això és positiu? Ho creu de debò?

Miri, que el senyor Saura no està capacitat per ser conseller d'Interior ho sap tothom, fins i tot vostè sap que no està capacitat per ser conseller. I el conseller ha dit que no dimiteix davant del que està passant amb els Mossos d'Esquadra, ha buscat, fins i tot, un cap de turc, el senyor Olmos, per tal d'eludir la seva responsabilitat i, per tant, senyor Montilla, ara, a qui li toca moure fitxa és a vostè.

El senyor Saura ja ens ha dit que pensa mantenir-se en el càrrec i, per tant, només a vostè li correspon tornar la dignitat institucional a la conselleria d'Interior. Vostè el va nomenar i és vostè qui el pot cessar. En unes condicions normals, en un país normal, el conseller Saura hauria dimitit, hauria plegat.

Però, sap quin és el problema, senyor Montilla? Que el senyor Saura té un contracte blindat amb vostè. Són dotze vots d'Iniciativa per Catalunya Verds a canvi de la seva cadira com a president de la Generalitat. I, clar, aquesta és la crua realitat del que està passant en aquests moments amb el Govern amb relació al senyor Saura.

I qui paga la festa? Doncs, la festa la paguem els ciutadans i els pobres Mossos d'Esquadra que veuen com la seva imatge es deteriora com a conseqüència de la irresponsabilitat del senyor Saura i de qui el manté en el seu càrrec.

Vostè, senyor president, no pot continuar mantenint la dignitat institucional del Govern a canvi de dotze vots.

El senyor Saura és qui va coordinar directament l'actuació dels Mossos el 18 i 19. És també el responsable...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...del que va passar davant del Palau, deixant que els mossos fossin apallissats. Senyor Montilla, faci alguna cosa...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...i faci que el senyor Saura dimiteixi.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, doncs, no, el senyor Saura no dimitirà ni el cessaré perquè té la meua confiança.

Miri, durant l'any 2008, s'han celebrat a Barcelona de l'ordre de mil tres-cents manifestacions, cinc amb incidents. Això parla molt de la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra i dels seus comandaments.

Escolti, la seguretat apareixia, fa no gaire temps, com a tercera preocupació dels ciutadans del nostre país. Ara, apareix en setè lloc. Alguna cosa deu tenir a veure, deu tenir alguna relació amb l'actuació i amb l'assumpció dels Mossos..., del desplegament dels Mossos i de la seva actuació com a policia integral, precisament.

Vostè, fins i tot, en aquesta llarga llista de fets que vostè intenta presentar per caricaturitzar la situació, fins i tot, se n'ha anat a alguns... Escolti, la cimera d'habitatge de... Escolti, això era a la legislatura anterior; ni jo era president ni el conseller Saura es dedicava a aquests temes d'Interior, eh? Fins i tot, vostè s'ha remuntat més enllà.

Escolti, el que vostè ha fet és un exercici de demagògia que, entre altres coses, no fa bé al país, no fa bé al reconeixement i al respecte que es mereixen els Mossos d'Esquadra, la nostra policia, precisament.

Vostès, amb els seus atacs, amb la caricatura que fan, precisament, pinten una situació que té molt poc a veure amb la realitat –amb la realitat–, ho repeteixo, de mil tres-cents manifestacions, exclusivament en cinc hi ha hagut problemes; la policia també està per quan hi ha problemes i, si hi ha problemes, si hi ha coses que no acaben de funcionar del tot, es produeixen després les accions pertinents, que és el que s'ha fet en aquest cas i, entre altres coses, per això ha estat cessat el màxim comandament operatiu dels Mossos. Escolti, el màxim responsable, si de cas, sóc jo, eh?, sóc jo. Presenti una moció de censura. No és el senyor Saura. L'últim...

(Forta remor de veus.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...si de cas, sóc jo, eh? Ho és el senyor Saura, però el màxim comandament operatiu és la persona... *(Persis-teix la remor de veus.)*

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que dirigia, la que té atribuïda, precisament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...entre altres coses, aquestes funcions, que és la que ha estat cessada.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta del nou model de gestió de l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00244/08)

...per formular la següent pregunta, l'honorable senyora Anna Simó, portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, president. President, dimecres de la setmana passada, va aparèixer una informació als mitjans sobre el nou model per a la gestió aeroportuària a l'Estat, on s'apuntava la creació d'un futura empresa gestora de titularitat al cent per cent estatal.

Nosaltres entenem que aquest model no significaria cap canvi en el model aeroportuari vigent, tot i els compromisos adquirits. El nostre grup al Congrés, per això, ja ha demanat informació oficial sobre aquesta qüestió perquè no podríem acceptar, quan arribi el moment, una entrada simbòlica a l'aeroport del Prat.

Sens dubte, el sistema aeroportuari és un exemple més del que significa el model radial de desenvolupament d'infraestructures que s'ha aplicat a l'Estat. Això tant va per a infraestructures de transport com de comunicació, que són vitals per a la supervivència econòmica i per a la competitivitat del nostre país.

Perquè, un territori amb infraestructures de transport terrestres, marítimes o aèries deficientes o, en tot cas, insuficients, s'aboca al seu aïllament comercial a causa de la indubtable repercussió que això té no només en el desenvolupament del turisme, sinó també en els negocis, el transport de mercaderies o en la generació d'oportunitats de present i de futur. I es fa especialment més necessari en el moment, en la situació econòmica que estem vivint.

Cada dia més, president, els aeroports són considerats agents econòmics capaços de generar i d'impulsar l'economia productiva del seu entorn. I és tanta la influència que exerceixen aquests aeroports en el territori respectiu que és imprescindible la seva intervenció, la

intervenció de les autoritats més pròximes en la seva gestió. Així s'ha fet a Europa.

Només el Govern espanyol, juntament amb el Govern grec, és refractari a la tendència que és generalitzada a Europa de reconèixer no només l'autonomia de gestió, sinó reconèixer també personalitat jurídica als aeroports. I això provocat especialment per aquesta atenció necessària al territori que li dèiem, però també per les directives europees.

El fet que un únic ens estatal gestioni un sistema també comporta que es prioritzi el paper predominant de Madrid-Barajas com a *hub* internacional, com ha estat fins al moment.

Per això és clau la gestió de proximitat i que tinguem l'última paraula en les decisions estratègiques. Així ho ha dit el Govern de la Generalitat, així ho va aprovar aquest Parlament el novembre de 2007, així ho va aprovar el Congrés dels Diputats amb el suport del PSOE el juny de 2008 i així ho ha reiterat la cambra de comerç. I tot indica que el més calent és a l'aigüera, atenent també al que ha dit i al que no ha dit el ministre Solbes aquest matí al Congrés dels Diputats.

President, quina opinió i quina actuació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Simó i Castelló

...té el Govern de la Generalitat al respecte?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyora diputada, l'aeroport del Prat, certament, és una infraestructura essencial per al futur del país, per al seu desenvolupament econòmic, ho és per a la nostra economia, òbviament, per al transport de passatgers i de mercaderies, per a les nostres empreses, per al turisme, per a la nostra posició en aquest món globalitzat, no? Un aeroport important per a nosaltres, també per als altres, també per al que en podríem dir «l'euroregió».

Ara, les obres d'ampliació de la T-Sud estan pràcticament enllestides i es preveu que la nova terminal pugui..., estigui en funcionament molt aviat. Per cert, una inversió que és la més important que l'Estat ha fet mai a Catalunya.

Bé, amb aquesta ampliació l'aeroport del Prat estarà en condicions de competir, perquè el que vol el Govern de Catalunya és que el Prat pugui competir de tu a tu amb l'aeroport de Barajas, però també amb altres aeroports europeus, perquè la competència sempre és bona també en aquest terreny.

Per això també hem donat suport a les empreses i institucions, per exemple, que han adquirit Spanair recentment, i per això estem treballant, i, per això no accepta-

rem cap model de gestió de l'aeroport del Prat en el qual la Generalitat no tingui un paper determinant. Perquè la participació de la Generalitat, juntament també amb el món local, amb el sector privat, és una garantia que l'Aeroport de Barcelona-Prat estarà al servei dels interessos del país.

La Generalitat té molt clar que el Prat ha d'esdevenir un aeroport amb més vols intercontinentals també. Avui, la Generalitat participa, com vostè sap, en el Comitè de Desenvolupament de Rutes Aèries, responsable, entre altres coses, de fomentar la creació de nous vols des de l'aeroport de Barcelona i, gràcies a la feina feta, els vols intercontinentals de l'aeroport de Barcelona han crescut un 23 per cent entre el 2005 i el 2007. I aquesta millora –aquesta millora– ha representat que el 2008 l'aeroport de Barcelona ha rebut un 20 per cent de passatgers intercontinentals.

Aquest és el camí que hem de seguir i serem fermes negociant, no ho dubti, perquè aquest és un tema essencial per al futur del país i, evidentment, si la proposta que finalment –perquè no se'n ha fet– és aquesta que vostè plantejava, no dubtarem a rebutjar-la i així ho sap el Govern central.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la signatura d'un conveni amb el Govern de l'Estat en matèria d'habitatge (tram. 317-00243/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Esteve Pujol.

El Sr. Pujol Badà

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, és indubtable la prioritat que ha establert el seu Govern en polítiques d'habitatge. No fa gaires dies, un mitjà de comunicació recollia que, per primer cop, el 2008, a Catalunya s'havien construït més de deu mil habitatges protegits en un any; dotze mil, si comptem els de règim concertat.

Aquesta és una xifra molt important, i més si tenim en compte la davallada de construcció de nous habitatges a causa del context de crisi que viu el sector. Ens situa, a Catalunya, com un dels territoris capdavaners en la producció d'habitatge protegit, quan només fa uns anys estàvem a la cua de l'Estat espanyol. Aquest fet, evidentment, no és fruit de l'atzar, sinó d'haver dotat de recursos i instruments les polítiques d'habitatge.

Als pressupostos de 2004, el Govern de progrés implementava, per primer cop amb recursos propis, els programes d'habitatge. Avui, cinc anys després, el pressupost d'habitatge suposa 220 milions d'euros, que és el mateix que dir cinc vegades més que el hi destinava CiU en el seu darrer any de govern.

Com deia, el seu Govern no solament ha dotat de recursos aquestes polítiques, sinó també d'instruments, com ara la Llei del dret a l'habitatge, el Decret d'urbanisme sobre les àrees residencials estratègiques, la signatura del Pacte nacional per a l'habitatge.

La suma de recursos més instruments fa possible l'assoliment dels reptes del pacte nacional: dotació de sòl per a habitatge protegit, foment i construcció d'aquest tipus d'habitatge, habitatges de lloguer, impuls de la rehabilitació i ajuts al lloguer.

Si importants són per ells mateixos aquests objectius, més rellevància prenen en un context de crisi com l'actual, on totes aquestes mesures poden ajudar a dinamitzar un dels sectors –la construcció– que més pateix aquesta aturada econòmica. Creiem que el recent conveni sobre habitatge que el Govern de Catalunya ha signat amb el de l'Estat pot ser important per a les polítiques d'habitatge del nostre país.

És per això, molt honorable president, que us demanem com valoreu la signatura d'aquest conveni, i com creieu que pot incidir en les mesures d'habitatge del nostre Govern.

Moltes gràcies.

El president

Il·lustre president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, el passat mes de desembre, el Govern de l'Estat va aprovar un decret que regula el nou Pla estatal d'habitatge i rehabilitació per al període de 2009-2012 i, en base a aquest nou pla, que aquesta setmana hem signat un conveni amb el Govern de l'Estat que estableix les condicions per desenvolupar-lo a Catalunya.

Crec, sincerament, que és una bona notícia, ja que, segons el conveni signat, el nombre d'actuacions que el Govern de l'Estat finançarà a Catalunya, per tant, que finançarà als pressupostos de la Generalitat i als ciutadans, durant els quatre anys serà de 101.000 actuacions, que suposaran un impacte global de l'ordre, per a aquest període, de 1.200 milions d'euros.

A més, dintre del pla, també hem de tenir en compte que existeix un fons no territorialitzat i un altre que s'anomena «d'eficiència». Doncs, bé, nosaltres som la comunitat que més diners ha rebut i rebrà en concepte d'aquests dos fons, no és per casualitat, és degut, principalment, a l'esforç que fa el Govern tant pel que fa als ajuts a l'allotjament com pel que fa a la rehabilitació, àmbits en els quals estem molt per sobre d'altres comunitats.

I, si deia abans que l'impacte serà d'uns 1.200 milions d'euros, no hem d'oblidar que, a més d'aquests, cal afegir la xifra obtinguda del Programa de renda bàsica d'emancipació, que no s'inclou dins del conveni signat i que es finança amb una partida pressupostària específica.

En definitiva, la quantitat d'actuacions signades suposa un augment del 28,2 per cent respecte de la quantitat d'actuacions signades l'any 2005, en relació amb el pla 2005-2008. Crec que aquest augment demostra la importància de l'acord.

I, finalment, no voldria acabar sense apuntar que, en relació amb el compliment dels compromisos del Pacte nacional per a l'habitatge per al període 2009-2012, la signatura del conveni amb el ministeri suposa assegurar el 30 per cent de les actuacions, entre les quals i molt especialment cal destacar les actuacions en matèria de protecció, d'habitatge protegit, en més del 80 per cent.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva responsabilitat en la gestió dels Mossos d'Esquadra (tram. 317-00245/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè en una resposta anterior, concretament al portaveu del Partit Popular, s'ha fet directament i màxim responsable de tota l'actuació del Govern en el tema dels Mossos d'Esquadra, de seguretat, d'interior, d'aquests darrers dies i setmanes. I, ja que se n'ha fet directament responsable, permeti'm que jo, doncs, apel·li a aquesta responsabilitat i, per tant, intentem parlar de la seva actuació com a president de la Generalitat en tot aquest afer.

Deixi'm dir-li que crec que vostè no ha fet una sèrie de coses que com a president hauria d'haver fet; és la nostra opinió. Primer, no ha posat ordre en el seu Govern, no ho ha fet. Fa dies que veiem un espectacle bastant esperpèntic, si m'ho permet, de declaracions, contradeclements, acusacions, dintre dels mateixos partits que donen suport al Govern, i vostè no ha dit res ni ha fet res. Si m'ho permet també, això recordava les pitjors èpoques del Dragon Khan, amb una diferència: que ara no hi ha el senyor Maragall i, per tant, no se li poden atribuir les culpes a ell.

I l'altra cosa que crec que no ha fet és exercir més com a cap del Govern que com a cap del tripartit; la meva sensació és aquesta: vostè ha fet més de cap de tripartit que de cap de govern. Si hagués fet de cap de govern, què hauria pogut fer? Doncs, una de dues: o exigir responsabilitats polítiques i no cessar el cap de policia –que només és un cap de turc en aquest cas–, o bé podia haver fet una altra cosa, que era no cessar ningú i defensar des del primer dia l'actuació del Govern, com avui ha fet. Si tan bé ho ha fet el Govern, com vostè diu, si tan

responsable vostè se'n fa, per què ha de pagar els plats trencats el cap de policia? Fer de president, crec jo, de cap de govern, hauria estat això, i em temo molt, senyor president, que vostè ha actuat de cap del tripartit.

I la pregunta és aquesta: creu vostè que ha comès algun error com a president de la Generalitat? I, en el cas que ho admeti, com pensa esmenar-lo?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, senyor president. Senyor diputat, suposo que no és cap novetat per a vostè ni cap descobriment que el màxim responsable també de la seguretat és el president del Govern de Catalunya; ho és ara, i ho era abans, i ho serà demà, de la seguretat i de tots els altres temes. Jo el que no vull és defugir les meves responsabilitats, tot just el contrari del que vostè diu.

Miri, a diferència d'altres temps, ara, quan passen aquestes coses, primer, el Govern demana comparèixer; dic que demana comparèixer, perquè en el passat quan van succeir fets semblants el Govern no compareixia i, a més a més, quan es demanava la compareixença, tenia la col·laboració d'un senyor diputat que està també assegut aquí, a l'altra banda, precisament perquè el Govern no comparegués. Aquesta és una diferència molt important. El Govern compareix, fa una exposició dels fets, explica les accions que s'han pres i després també manifesta de manera explícita el suport a la tasca dels Mossos. Això ho va fer el conseller Saura, això ho va fer el Govern, i jo faig meves les declaracions, les manifestacions que ahir va fer, no declaracions, les manifestacions que va fer el conseller a la comissió corresponent del Parlament. Les va fer com a conseller d'Interior i com a membre del Govern, representant el Govern, i també el president, cosa que, ho repeteixo, no es feia en altres moments.

Miri, vostè ja sap..., diu que es podia haver fet una cosa: cessar no sé qui o no cessar ningú. A qui s'ha cessat és el màxim comandament operatiu dels Mossos, com vostè sap, perquè hi ha coses que van passar..., bé, que vostè convindrà amb mi que si més no són discutibles, són opinables, per això estem parlant dues setmanes després d'aquest tema, en un fet en què no hi ha hagut ni ferits greus que estiguin a l'hospital ni desgraciadament altres coses (*remor de veus*), i n'estem parlant avui. Entre altres coses perquè van passar coses que no ens van agradar, és perquè hi ha, entre altres, unes càrregues de dubtosa proporcionalitat, el dia següent precisament..., no segurament una reacció pendular, eh?, i fer precisament tot el contrari...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...del que havien fet el dia anterior –acabo, senyor president. Entre altres coses, per això i per alguna altra raó és perquè s'ha cessat el màxim comandament operatiu dels

Mossos, com vostè sap, que és el director general de la Policia.

El president

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, no comparem tant amb el passat, perquè totes les comparacions són odioses, i si comparem amb el passat ho hauríem de comparar tot i potser vostè no en sortiria gaire ben parat. I li ho dic amb tota la modèstia. (*Rialles i aplaudiments.*)

I, dit això, només li demano una cosa: si realment vostès no s'han equivocat, estalviïn una altra vegada l'espectacle dantesco i esperpèntic que han organitzat aquestes darreres setmanes, perquè han fet pena al conjunt del país. I podien haver actuat d'una manera molt més contundent, que potser hauria estat...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...no fent plegar ningú –acabo, senyor president–, però des del primer moment amb l'autoritat d'un president, fent de president, i no fent cap de files d'un tripartit, protegint-se ell més que no pas el seu país.

(*Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.*)

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la planificació dels equipaments penitenciaris de Barcelona (tram. 310-00300/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Honorable consellera de Justícia, el passat dilluns, 30 de març, es va signar un conveni Generalitat - Ajuntament de Barcelona per fer possible el tancament definitiu de la presó Model i el trasllat de l'equipament centenari fora de la trama urbana de la ciutat.

La presó Model, després de més d'un segle d'existència, s'ha convertit en l'antimodel d'establiment penitenciari. Inaugurada l'estiu de 1904, ha degenerat cap a la sobreocupació, fins a sis reclusos per cella, i la impossibilitat de portar a terme una política rehabilitadora. Aquesta presó allotja una cinquena part de la població penitenciària de Catalunya, població reclusa que, com vostè sap ben bé, ha superat ja la barrera dels deu mil

interns, i segueix un ritme de creixement constant des de l'any 2000.

La Model està ubicada al districte barceloní de l'Eixample, el districte més poblat de la ciutat, amb 269.000 persones censades. La Model compta amb una extensió de dues illes de cases de l'Eixample, i, tenint en compte tant les característiques demogràfiques com urbanístiques del districte, resulta imprescindible comptar amb el sòl que ocupa aquest centre penitenciari per poder destinar-ho a altres usos públics.

La capital catalana, a més, també compta amb altres dos centres penitenciaris: la presó de dones de Wad-Ras, al districte de Sant Martí, i el centre obert de la Trinitat.

El primer dels acords que hi havia era per substituir Trinitat i Model en un sol equipament a la Zona Franca. Aquest acord s'ha modificat, i ara passa a ser dos equipaments a la Zona Franca, un per a preventius i un altre en règim obert. Per tant, la pregunta és si es tancarà la Model i Trinitat quan s'hagin construït aquests dos equipaments a la Zona Franca, o bé es tancarà abans la Model, sense esperar la construcció del segon equipament de règim obert de la Zona Franca. I també ens agradaria conèixer si la Generalitat es reserva algun dret d'urbanització a la peça de la Model o es cediran tots els terrenys a l'ajuntament.

Amb relació a Wad-Ras, ens agradaria que ens poguéssim confirmar si aquest és l'espai escollit per concentrar l'activitat del Departament de Justícia com a única seu corporativa, juntament amb l'equip penitenciari de règim obert.

I, per últim, ens agradaria també saber quines són les previsions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

...temporals per poder fer efectius tots aquests canvis anunciats i, alhora, molt esperats per la ciutat de Barcelona.

Gràcies.

El president

L'honorable consellera de Justícia, senyora Montserrat Tura, té la paraula.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, em sembla que no podré respondre-li tots els assumptes que vostè m'ha plantejat, però permeti'm fer dues consideracions prèvies.

Una, si avui podem plantejar una planificació clara i evident de què passa amb els centres penitenciaris i amb la política penitenciària enfocada a la rehabilitació i a la reinserció, és perquè un conjunt de municipis han estat generosos i han volgut ubicar-hi centres d'aquestes característiques: des de Sant Esteve Sesrovires a Sant

Joan de Vilatorrada, a la Roca del Vallès, a Tàrraga, Sant Llorenç d'Hortons, i ja no dic Figueras, Lleida o el Catllar, al costat de Tarragona.

Segona qüestió. La Model està vella, és veritat; però l'esforç que estan fent els treballadors que hi ha allà dintre per continuar fent tasques de rehabilitació i reinserció és indescriptible. Per tant, permeti'm que digui que, tot i que efectivament ratllen els dos mil, 1.783 en data d'avui, 1.783 interns en data d'avui, la feina que s'hi fa és lloable.

Dit això, fins fa poc més de dos anys tots els documents que parlaven que la Model, la presó, la funció de presó que té l'edifici de la Model desaparegués no concretaven com; més aviat volatilitzaven els presos i els interns. Fa dos anys i poc es va començar a signar el primer document, que és un acord entre la Generalitat i el Consorci de la Zona Franca per establir un dret real de superfície en una parcel·la –25.400 metres quadrats–, per poder-hi aixecar un equipament penitenciari. I el conveni del qual feia menció vostè, d'aquest mateix dilluns, amb l'ajuntament, és perquè hem canviat la volumetria i s'han pres acords perquè es pugui edificar més construcció tant en el centre de preventius, que és aquest que va entre els carrers 5, 6 i D, com en un altre espai, que encara se n'ha de fer un estudi de detall i que hi van els centres oberts que han de substituir el que està a la Model i el que estava a Trinitat, i que se n'ha de fer un estudi de detall. Però els centres oberts, com el seu nom indica, són centres de més fàcil construcció; per tant, està previst que finalment arribin més o menys, quant a calendari, simultàniament.

Em feia més preguntes, i em parlava dels Joves i Trinitat. Bé, Trinitat s'ha pogut començar a enderrocar perquè s'ha obert Joves a la Roca del Vallès...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...i a Wad-Ras hi farem un centre institucional per demostrar al conjunt de la ciutadania que els centres de compliment de condemna en règim obert...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...són compatibles amb altres usos ciutadans, com per exemple l'institucional.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre les demandes de la plataforma d'usuaris de la línia ferroviària entre Portbou, Girona i Barcelona (tram. 310-00299/08)

L'il·lustríssim senyor Lluís Postigo, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, president. Honorable conseller, senyor Nadal, fa un any i mig de les greus incidències en els serveis de rodalies i regionals de Renfe provocades per les obres d'accés del tren d'alta velocitat a la ciutat de Barcelona des del sud. Llavors ja feia uns quants anys que des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa reclamàvem la prioritització en la inversió i en la millora dels serveis de rodalies i de regionals, que és el servei de transport ferroviari de passatgers més bàsic, el que utilitza més gent, el que s'utilitza de forma diària per anar a la feina des de les rodalies de Barcelona, sí, però també des de la mitjana distància, com és el cas que ens ocupa avui i que afecta els usuaris de les comarques de Girona. Abans de fer arribar el tren d'alta velocitat calia garantir que rodalies i regionals poguessin arribar cada dia a la seva hora, amb puntualitat.

Per nosaltres no va suposar cap satisfacció, li ho ben asseguro, que el temps, millor dit, els fets ens acabessin donant la raó. Ans al contrari, la nostra preocupació va anar en augment, i això ens va portar a plantejar propostes encaminades a prevenir i evitar possibles incidències en el servei quan s'abordessin les obres del tren d'alta velocitat a la part nord del país.

Lamentablement, avui els fets ens tornen a donar la raó: les primeres mesures que s'han adoptat com a conseqüència d'aquestes obres a la línia de Barcelona-Girona-Portbou i que s'afegeixen a les ja habituals incidències han estat bàsicament, primer, un canvi d'horaris a pitjor, perquè no té en compte els horaris laborals dels usuaris; en segon lloc, una major durada dels desplaçaments, i en tercer lloc, un augment de les tarifes.

Davant d'això, és lògica i comprensible –m'imagino que coincidirà amb mi– la reacció dels usuaris d'aquests serveis, que, lluny de resignar-se, s'han organitzat per reclamar solucions a les seves demandes per protestar, per exigir a Renfe i al Ministerio de Fomento allò que haurien d'haver resolt fa molt temps.

Benvolgut conseller, em consten les gestions realitzades pel departament que vostè dirigeix per millorar el servei ferroviari de les comarques gironines, i em consta que vostè és conscient que el servei d'aquesta línia és més que millorable. Sé també que ha tingut l'oportunitat ja de trobar-se amb la plataforma d'usuaris afectats i que ja ha manifestat la seva predisposició a mitjançar a favor de les seves demandes. Pensem, però, que no seria de rebut una resposta diferida en el temps, una resposta que es limités a demanar la comprensió i la paciència d'aquests usuaris, mentre s'executen les obres del tren

d'alta velocitat. Pensem que cal intensificar les gestions amb el ministeri, per tal de donar una resposta immediata, una rectificació de les restriccions introduïdes en aquesta línia ferroviària, que, lluny d'estimular i promoure l'ús del ferrocarril entre la població, més aviat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Postigo i Garcia

...el desincentiven.

Senyor conseller, què s'està fent al respecte?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, com vostè diu, en el conjunt de les línies de mitjana distància d'aproximació a la ciutat de Barcelona, i sobretot les que vénen del nord i que estan afectades per les obres de l'alta velocitat entre Barcelona i la frontera francesa, hi ha un conjunt d'incidències, alguns dies greus. Aquestes incidències són seguides i avaluades diàriament, i conegudes pel Govern de la Generalitat de Catalunya directament i també a través de l'Autoritat del Transport Metropolità, que fa un seguiment permanent de tot el funcionament del sistema de rodalies i també dels trens de regionals que serveixen l'àmbit metropolità i més enllà de la ciutat de Barcelona. I hi ha qüestions de puntualitat, hi ha qüestions de material mòbil i d'obsolescència d'aquest material mòbil, hi ha qüestions de mal plantejament dels horaris i del recorregut o de les parades que puguin fer aquests trens, i fins i tot jo crec que hi ha una mala estratègia pel que fa a intentar organitzar aquest conjunt de serveis de regionals en funció d'una demanda que és creixent i que estableix l'existència d'una bona quantitat diària de *commuters* entre no només Figueres, Flaçà, Girona i Barcelona, sinó que –i l'Ajuntament de Portbou en això hi insisteix molt– convindria que parléssim del conjunt de la línia des de Portbou fins a Barcelona.

El Govern de la Generalitat s'ha vist amb la plataforma, ha tingut diversos contactes amb diversos dels afectats i sap que hi ha diferents grups organitzats, però, concretament, amb els representants directes de l'assemblea d'usuaris hem tingut una trobada que va ser extensa i que va servir per establir un calendari immediat de noves reunions, ja no només amb mi, sinó amb responsables directes al més alt nivell de la companyia Renfe, per tal d'intentar concretar respostes pel que fa a les compensacions a la manca de puntualitat, pel que fa als efectes perversos d'una pujada lineal de la tarifa que podria ser compensada amb rebaixes als usuaris habituals en els seus abonaments mensu-

als i pel que fa a un calendari precís i fiable i creïble amb relació a la substitució del material, tal com havia compromès algun dels representants de Renfe que ja havia parlat amb la plataforma, però sense comprometre ni la quantitat dels recanvis, ni el calendari en què es produïrien.

Nosaltres...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...havíem demanat a Renfe respostes concretes, i tindrem una trobada conjunta que permetrà avaluar aquestes respostes.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els expedients de regulació d'ocupació (tram. 310-00297/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable consellera de Treball, malauradament el paper de la conselleria que vostè dirigeix és un paper molt més transcendental que el d'altres consellers o vicepresidents que es dediquen, que tenen possibilitats de dedicar-se a voltar món, no? El seu paper és tan transcendental, és molt transcendental, malauradament, per al futur de molts treballadors i de moltes empreses de Catalunya en aquest moment. I un dels papers que li toca jugar a la seva conselleria és el de la resolució dels expedients de regulació d'ocupació.

Som coneixedors, pel manament legal, però també per allò que s'ha expressat reiteradament en aquest Parlament, que el paper del Departament de Treball és, en un primer lloc, intentar la conciliació entre empresa i treballadors, entre empresaris i sindicats; si aquesta conciliació no és possible, adoptant una resolució sobre els expedients de regulació d'ocupació.

I la nostra preocupació va una mica més enllà, en el sentit que un cop adoptada pel departament una resolució sobre un expedient es pot donar el cas i de fet es dona el cas que aquest expedient no és acceptat per una de les parts, ja sigui l'empresa, ja siguin els treballadors.

I, en aquest sentit, ens agradaria saber quina és la tasca del Departament de Treball en el cas que, un cop dictada una resolució respecte d'un expedient de regulació d'ocupació, una de les parts –i ens referim a un cas concret, podem explicar un cas concret, com és el de Mahle, a Vilanova i la Geltrú–..., aquesta resolució no és acceptada per una de les parts i, per tant, posa en dificultats la viabilitat de l'empresa, per un costat, però

també posa en dificultats el lloc de treball del conjunt de treballadors d'aquella mateixa empresa.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball, té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest Govern, com vostè ha dit, exerceix la seva responsabilitat fent un paper preventiu respecte als expedients de regulació d'ocupació i també exercint la seva com a autoritat laboral: resollem els expedients –els expedients–, ajudant les parts per arribar a acords, mitjançant, analitzant, objectivant i decidint quan no hi hagi acord. Si no hi ha acord, com és el cas de Mahle..., hem fet una resolució, una resolució objectivada en funció de l'informe de la inspecció; resolució que finalment l'empresa i una part dels treballadors van acceptar, uns altres no, que estaven en convocatòria de vaga. Doncs bé, vam mitjançant i aquesta vaga, des de dilluns, està desconvocada, i les parts estan treballant.

Aquesta és la garantia per mantenir la viabilitat de gairebé quatre-cents llocs de treball que té aquesta empresa, com amb altres empreses: actuant i fent front als problemes i a les situacions que deriven d'aquesta crisi econòmica, que no només afecta Catalunya sinó que, com vostè sap, senyor diputat, afecta Europa i afecta el món en general.

El president

El senyor diputat pot repreguntar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, certament, en el cas aquest de Mahle, un cop dictada la resolució i un cop vistes les desavinences, una part dels representants dels treballadors van acceptar la resolució; una part majoritària, per això, no van acceptar la resolució i, bé, van continuar una vaga indefinida.

Realment ens preocupa, evidentment, el cas particular, perquè ens preocupa, però ens preocupa la generalitat dels casos.

I en aquest sentit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...la pregunta més concreta és si el seu departament té previstes mesures d'actuació en aquells casos en què el conflicte laboral s'estengui més enllà de la resolució del seu departament.

Gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. El departament i el Govern tenen en marxa diferents mesures, mesures preventives davant de la situació econòmica que afecta majoritàriament el sector de l'automoció: treballem, treballem amb la Unió Patronal Metallúrgica i els sindicats, i fem front, dia a dia, cas a cas, als problemes que es presenten; segon, resollem; tercer, demanant mesures, mesures com és el decret que el seu grup parlamentari no ha volgut convalidar, la setmana passada, al Congrés dels Diputats, que ens permet treballar –treballar– amb suspensió de contractes, amb mesures temporals, i evitar l'impacte negatiu en les empreses i els treballadors davant d'aquests expedients.

Miri, tenim un sistema de relacions laborals prou madur –prou madur– que per la via del diàleg entre les parts, amb les organitzacions sindicals de les empreses i amb l'ajut del Departament de Treball arribem a acords i solucionem dia a dia molts conflictes. I, a més a més, en situacions concursals, en les quals, com vostè sap, el Govern no té competències, els jutges del mercantil ens demanen mediació. I resollem dia a dia molts expedients, molts conflictes que ajuden les empreses...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...i també els treballadors i treballadores d'aquest país.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la línia ferroviària entre Barcelona i Girona (tram. 310-00301/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí. Moltes gràcies, senyor president. El mal funcionament de la línia ferroviària entre Portbou i Barcelona el pateixen des de fa temps uns soferts usuaris gironins que reivindiquen respostes i mesures immediates pel que fa a trajectes, preus i compensacions.

Les principals demandes –algunes han sortir aquí– tenen a veure amb la reducció en el temps del trajecte, amb horaris adaptats a les hores d'entrada a la feina, que com a mínim tots els combois surtin o arribin a l'estació de Figueres, la reducció d'un 35 per cent de l'import del bitllet fins a l'arribada del TAV i compensacions per endarreriments.

El que volen aquests usuaris, Convergència i Unió ho comparteix. Per les declaracions que acaba de fer vostè en l'anterior pregunta, entenc que vostè també les comparteix.

Per tant, honorable conseller, més enllà de les paraules, el que li demanem són fets: faci d'intermediari, però d'un intermediari eficaç i diligent, i defensi davant de Renfe i el ministeri les justes demandes dels usuaris.

No es tractava d'esperar que li demanessin entrevista per posar-se en marxa, conseller; la seva va ser una intervenció desafortunada. Jo crec que amb aquella intervenció, honorable conseller, esperant que li vinguessin a demanar la seva intervenció, demostrava una certa prepotència.

Conseller, li demano: actuarà amb diligència i eficàcia? Gràcies.

El president

L'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, president. Sí, senyor diputat, amb la màxima diligència, amb tota la diligència, amb la que sempre he demostrat en aquest i en altres temes, i amb la mateixa diligència amb què abans i després d'haver quedat amb la plataforma he tractat aquest tema, com ja he explicat al diputat senyor Postigo.

El president

El senyor diputat pot repreguntar.

El Sr. Casadesús i Barceló

Moltes gràcies. Honorable conseller, l'experiència fins avui ens demostra més aviat poca diligència i poca eficàcia. Li posaré un parell d'exemples. El Parlament va aprovar ara just fa un any una proposta de resolució en la qual el que es feia era instar el Govern que instés alhora el Govern perquè aquelles mateixes compensacions que s'aplicaven als usuaris de rodalies també s'apliquessin als de mitjana distància. Un any després la veritat és que hem sigut incapaços de veure cap mena de resultat de les gestions que el juny van dir que vostès estaven fent, i em temo que els soferts usuaris tampoc n'han vist.

Un altre exemple. Sap que un 52 per cent dels trens de mitjana distància que presten servei a Catalunya tenen més de trenta-quatre anys i en canvi del nou model S-449, adquirit el 2008, no n'hi ha ni una sola unitat, no ja en aquesta línia sinó a tot Catalunya?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Casadesús i Barceló

Només n'hi ha a Madrid.

I acabo. Fa tota la sensació, però, conseller, que el Govern de Catalunya fins avui en aquesta línia ha actuat com un autèntic convidat de pedra. Canviï la seva actitud.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Sap que sense cap necessitat que el Govern de Catalunya hagi demanat cap explicació Renfe ha desmentit rotundament les informacions sobre l'edat dels trens que vostè i altres diputats del seu grup han intentat esgrimir com un argument en contra de l'actual flota de Renfe a Catalunya?

I queda clar que, en fi, segurament, no són els millors trens ni els més moderns trens que podria haver-hi a Catalunya, però no són els més vells de la xarxa ferroviària espanyola, i, evidentment, són més nous que els que d'alguna altra xarxa ferroviària de mitjana distància i de regionals que vostès han esventat com un exemple a seguir.

I li puc dir una altra cosa. Miri, pel que fa a diligència, pel que fa a eficiència, pel que fa a resposta als usuaris, pel que fa a posar-se d'una forma no oportunista al seu costat, aquest Govern ha estat sempre al costat dels usuaris del servei ferroviari de Catalunya, sigui el de rodalies o el de mitjana distància; ha proveït solucions, les ha aconseguit, les ha concretat; ha fet operatius alternatius que s'han saldat amb èxit.

I hi puc afegir una última cosa: en aquest tema, més que en cap altre –en aquest tema, més que en cap altre–, rodalies, regionals, sistema ferroviari català, li puc assegurar que, si en altres temes el Govern que ara jo represento en aquesta resposta s'ha trobat un buit clamorós, en el tema ferroviari i en la seva capacitat d'interlocució s'ha trobat, senyor Casadesús, un autèntic desert, un desastre total.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la contractació d'estudis i informes a persones externes a la Generalitat (tram. 310-00302/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull, per formular la següent pregunta.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller, per què la fiscalia té des del 6 de febrer les auditories dels informes i estudis externs del Govern i en canvi el nostre grup

parlamentari encara no en disposa tot i les reiterades peticions? Fins a quin nivell pensa portar el Govern la seva desconsideració vers aquest Parlament?

El president

L'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

El senyor diputat m'havia formulat una pregunta que era: quines són les previsions d'actuació del Govern amb relació a la contractació d'estudis i informes a persones externes a la Generalitat?

Naturalment, vol dir que té molta confiança en la pregunta que m'acaba de formular, que no ha volgut donar-la d'una manera explícita perquè el Govern pogués explicar les coses preparant-les adequadament, cosa que farà igualment, perquè el senyor diputat sembla que no coneix els mecanismes de funcionament d'un estat de dret, no els coneix.

El Govern rendeix comptes al Parlament, ho fa i ho farà; proporcionarà l'informe de fiscalització al qual es va comprometre i hi adjuntarà les auditories que va demanar per poder fer adequadament el treball de camp. No tindria per què fer-ho, però ho farà; proporcionarà les auditories íntegrament. Però el Govern, com totes les administracions i tots els ciutadans, quan són requerits per la fiscalia han de proporcionar aquella informació que la fiscalia requereix, que és el que va succeir. De manera que en el seu moment la fiscalia va demanar al Govern un determinat material, una determinada documentació. I el Govern, com que no pot fer d'altra manera, va ser escrupolosament complidor del que preveu la normativa, i va entregar a la fiscalia la documentació que li requeria.

Oi que és molt senzill d'entendre això, senyor diputat? Si el que vostè no vol fer és empastifar, oi que es pot entendre? Doncs jo li demano que no barregi les coses. El Govern és perfectament complidor amb el Parlament, transparent, com no ho ha estat cap altre. I a la vegada, ha de complir amb el poder judicial.

(Veus de: «Molt bé!»)

El president

Senyor diputat, pot repreguntar. *(Remor de veus.)*

El Sr. Turull i Negre

Conseller..., conseller, vostè es va responsabilitzar d'encarregar l'auditoria sobre els informes, i li vam fer un vot de confiança i li vam donar temps. Ara, però, constatem que la consigna del Govern d'opacitat respecte als informes també està contaminant aquesta qüestió de les auditories. Després de dir-nos, el 4 de febrer, en seu parlamentària, que això de l'auditoria trigaria setmanes a acabar-se i, per tant, a entregar-se, no van passar ni trenta-sis hores que vostès van anunciar que havien enviat aquestes auditories a la fiscalia.

I dos mesos després, a nosaltres encara no se'ns han entregat. I llavors, la reflexió és la següent: per què

una consideració tan diferent al Parlament respecte a la fiscalia, tant pel que fa al contingut de la informació com pel que fa a seva la demora en el temps? De què s'amaguen o què amaguen? I, per altra banda, on s'és vist que el Govern, el fiscalitzat, digui al Parlament i al seu president com i de quina manera s'ha de fiscalitzar? Però sota quin règim polític es pensen que governen vostès? (*Veus de fons.*) Tota aquesta dinàmica del Govern, a banda de ser l'expressió d'un gran menyspreu a aquest Parlament, sàpiguen que té l'efecte contrari al que vostès pretenen, ja que tot plegat encara fa créixer més la sospita de més pràctiques irregulars.

I, si us plau, no m'insisteixin en aquest argument tan pretèrit de la denúncia política, de pràctiques irregulars, perquè embruta la imatge de les institucions. Ara resultarà que es poden cometre irregularitats però no es podrà denunciar que es cometien irregularitats, malgrat que es demostrí i es constati de manera clara. Això sí que embruta la imatge de les institucions, veure que un govern, més que reaccionar contra qui fa o tolera aquestes irregularitats, reacciona contra qui ho demostra i ho denuncia políticament. I és això, justament, i pel prestigi d'aquest Parlament, que no renunciarem al nostre deure de control i fiscalització de l'acció del Govern per més difícil i per més pegues que ens hi posi el propi Govern.

Al contrari, utilitzarem tots els mecanismes i totes les vies per fer-ho efectiu. Totes, sense renunciar a cap, inclús aquelles que no hauríem desitjat, però que a marxes forçades, el Govern ens hi està empenyent. Per això li demanem, conseller, una cosa –no sé si costa tant d'entendre, com li hem demanat moltes vegades–: pot fer arribar a aquest Parlament la mateixa informació que ha fet arribar a fiscalia? Tant li costa, entendre això? Tan difícil és que li hem de demanat per tres vegades? És que li mereix més respecte fiscalia que aquest Parlament, que és la representació del poble de Catalunya?

(*Alguns aplaudiments i veus de «Molt bé, molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Home, però no jugui, senyor diputat, amb el respecte del Parlament... (*rialles*), del Govern al Parlament de Catalunya. Escolti'm, el Govern va fer una cosa, que la va fer per iniciativa pròpia, que no havien fet governs anteriors, que és comprometre's... (*persisteix la remor de veus*), que és comprometre's a fer un informe fiscalitzant els estudis de l'any 2007. Aquest informe l'entregarà al Parlament, acompanyant-lo dels annexos corresponents. I allò altre és barrejar les coses, tot és barrejar les coses.

Vostè fa unes intervencions en les quals hi ha unes dosis que no sabria precisar si d'ignorància o de voluntat d'empastifar. Voldria creure que hi ha més del primer que del segon, voldria creure-ho, però no n'estic del tot segur.

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir la qualitat de l'ensenyament en el context de crisi econòmica (tram. 310-00298/08)

...en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Señor Nadal, *conseller* de Política Territorial, no va para usted la pregunta, pero sí mi felicitación porque, con total normalidad, usted ha respondido hoy a las preguntas de nuestros diputados, volviéndose hacia ellos, mirándolos a la cara, y respondiendo, como suelen hablar las personas, mirándose a los ojos. (*Remor de veus.*) Le felicito por ello.

La pregunta..., la pregunta va para el señor, el honorable *conseller* de Educación, señor Maragall. Señor Maragall, con todo el respeto... (*Pausa.*) Usted..., parece una broma, parece una broma, la última decisión unilateral que ha tomado usted en no dotar a los colegios y a los institutos con profesores sustitutos de las fechas 26 de marzo al 14 de abril. La justificación que ha dado su departamento es que son reajustes presupuestarios. Realmente lo vamos a tomar como una broma, porque entre otras cosas hay un pacto con Comisiones Obreras, que impide que tal cosa se haga, pero es que, aunque no hubiera tal pacto, parece una barbaridad dejar a miles de alumnos, a miles de alumnas, sin clases, sin profesores, porque usted no les va a facilitar esa labor, y tiene la obligación de ello.

Señor *conseller*, está incumpliendo, está incumpliendo de forma unilateral muchas de sus responsabilidades. Dígame una sola razón, una sola, para dejar a padres, alumnos, y profesores sin aquellos profesores sustitutos que pueden garantizarle la educación a nuestros hijos, una sola razón, por favor.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, president. Sí, senyor diputat, miri, jo respecto molt el seu grup, i tenim aquí discrepàncies continuades sobre diverses matèries, però li asseguro que vull atendre'l mirant-lo als ulls, també, en aquesta qüestió que vostè acaba de plantejar i en totes. De manera que començo per oferir-li, efectivament, una relació estable amb relació a aquesta informació que vostè demana i amb relació al conjunt de les matèries d'educació. També pel que fa a la Llei d'educació de Catalunya. Jo vull que vostès formin part d'aquest consens màxim entorn de la llei. Faré tot el que estigui a les nostres mans per aconseguir-ho, des d'avui mateix, des d'aquesta tarda mateix.

Miri, el que hem fet és gestionar els recursos que estan a la nostra disposició en aquesta matèria que vostè planteja, amb el màxim de responsabilitat i de racionalitat. No hi ha ni un sol alumne, ni un sol centre, ni un sol pare, ni un sol alumne, ho repeteixo, que es quedi sense classe en aquests dies. Els nostres centres, els centres de Catalunya són els centres entre els millors dotats, en termes de plantilla docent, del nostre país, Espanya, i del nostre continent, Europa, dels millors dotats. No hi ha ni un sol centre que no tingui capacitat plena per organitzar-se adequadament quan per un, dos o tres dies cal, com és ara, procedir a gestionar una determinada situació d'excepcionalitat.

De manera que no hi ha cap altra raó que la millor utilització d'aquests recursos al servei de la qualitat dels centres, per fer possibles un conjunt de mesures de qualitat que sí que estem obligats a fer, i encara les hi desgranaré amb més detall si convé en la segona intervenció.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gràcies, senyor Maragall. De todas maneras, le pedía una sola razón por la cual se van a quedar sin clases, porque eso es lo que dice su circular, la circular de su departamento. ¿Sabe lo que pasa cuando no hay un profesor sustituto en un colegio? Esa responsabilidad, esas clases las tienen que asumir otros profesores, pero esos profesores tienen otras clases, y una de dos, o están en dos sitios como el Espíritu Santo, o los tienen que juntar a los dos, y si junta a los dos ya es bastante difícil actualmente dar clases para instruir, imagínese juntar dos o más clases. Eso implica que simplemente están de recreo. Y eso es una irresponsabilidad de su departamento.

De todas maneras, a nosotros nos parece, en fin, una tomadura de pelo, con todos los respetos, que se tenga que recurrir a este tipo de...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...de desgaste de presupuestos, cuando se está gastando muchísimo dinero en cuestiones absolutamente ineficaces e identitarias.

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Educació

Sí, jo repeteixo... —gràcies, senyor president—, repeteixo la qüestió de fons, que ens importa a tots. Ningú es quedarà sense classe ni sense professor. Els centres tenen dotació, més que suficient, per fer front a aquestes situacions, de sobres, i l'autoritza i la poden utilitzar, i així ho faran, cada un d'aquests dies.

Necessitem recursos, per què? Per a més aules d'acollida? Sí. Per crear milers de noves places de llars d'infants? També. Per augmentar els recursos directes de despesa corrent d'aquests centres que vostè defensa i jo també? Encara més. Per, per exemple, fer possible que aquesta setmana els centres estiguin decidint per valor de 23 milions d'euros sobre quins equipaments informàtics necessiten els seus centres? Igualment. I això són dotacions a la qualitat educativa del nostre sistema. I això és gestionar bé els recursos, crec. En qualsevol cas, li garanteixo plenament que els nostres alumnes seran atesos en totes les hores del seu horari docent, plenament, efectivament i amb màxima qualitat.

Gràcies.

El president

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de Llei de creació d'una línia extraordinària de finançament per a l'activitat d'autònoms i microempreses.

Proposició de Llei

de creació d'una línia extraordinària de finançament per a l'activitat d'autònoms i microempreses (debat de totalitat) (tram. 202-00058/08)

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora Meritxell Borràs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el fet d'estar en contacte constant amb la realitat, el grup de Convergència i Unió ho fem, suposo que la resta de diputats també, però el Grup de Convergència i Unió ho fem i ho fem arreu del territori, et dona una imatge de la realitat que toca viure a casa nostra. No calen grans enquestes ni tampoc ser un economista de primera fila per adonar-nos que hi ha una realitat crua, difícil, i que deixa el país en una situació de dificultat com és la crisi actual que vivim, que posa, hi insisteixo, en una línia, doncs, difícil les persones, els col·lectius i el conjunt del país. Això genera inquietud, una inquietud que es palpa, que es palpa quan parles amb les persones, que es palpa en els carrers, i, per tant, vol dir inquietud entre el sector empresarial, ja siguin grans empresaris o petits, les persones que treballen per a tercers, i també, lògicament, els aturats. Vivim, com els deia, un moment de dificultat important, de complexitat, i que és evident que no hi han solucions miraculoses, però és evident que entre tots hem de mirar de posar-hi solucions.

I això és el que avui Convergència i Unió vol fer amb aquesta proposta que els farem. És fer una aportació, en positiu, una aportació per millorar la situació que es viu, i, per tant, per mirar de sortir de la crisi, com abans millor, en la millor situació, i millor del que hi vàrem entrar. La iniciativa d'avui, doncs, és una aportació més a les moltes que Convergència i Unió ha fet. I nosaltres voldríem que fos escoltada i que els convidem a millo-

rar-la, a canviar-la, si convé en allò que creguin convenient, però com a mínim a tenir-la en consideració.

Avui s'han vist tres projectes de llei, aquest matí, i Convergència i Unió, evidentment, no estàvem d'acord, fil per randa, del que posaven aquest projectes de llei, però en canvi, hem deixat que tiressin endavant, per poder-ho discutir, per poder-ho esmenar, i per poder-la fer, des del nostre punt de vista, més adequat, doncs, al que la resposta que el país necessita.

Això és el que avui també li demanem a aquesta proposta que nosaltres presentem. Segur que no és, doncs, per a molts de vostès, la més idònia, la ideal, la perfecta, la que ens salvarà de tot. Però sí que és una proposta positiva, que creiem que ha de merèixer l'oportunitat de debatre-la, de veure-la, i, per tant, de millorar-la en la situació que ens trobem.

Vivim una situació de crisi, com els deia, important. És internacional, és cert, la crisi financera, però no exclusivament. Hi ha també una crisi que vivim a Catalunya i a l'Estat, una crisi econòmica, vinculada al model de creixement dels darrers anys, i cal donar-hi resposta, evidentment, també des de casa nostra, també donar-ne des de Catalunya, i per tant, cal donar respostes i solucions a aquesta situació que ens toca viure.

I davant d'aquesta crisi, els deia que són moltes les persones que ho pateixen, que són diferents els col·lectius, i avui en volem fer referència a un específicament. Concretament, el col·lectiu dels autònoms i de les microempreses, que estan en una clara situació de dificultat, però que també hem pogut identificar en els darrers dies la seva situació.

A més a més, els autònoms, les microempreses representen un gruix important, un pes molt rellevant en l'economia de casa nostra. A l'inici del 2008 hi havia 626.020 empreses actives a Catalunya, de les quals el 52,4 per cent eren autònoms, 327.904, i el 36,6 per cent, 229.116 persones eren, doncs, persones que treballaven en microempreses, i, per tant, el conjunt dels autònoms i de les microempreses representen, a Catalunya, el 89 per cent de les empreses actives a casa nostra. Per tant, no és menystenible, no podem menystenir aquest 89 per cent d'empreses a Catalunya.

Tots sabem la dificultat habitual en què els autònoms es troben, que les microempreses es troben, habitualment. Però ara és evident que hi ha un problema afegit, un problema rellevant, que és precisament el del seu finançament, en molts casos pel funcionament habitual, no per una cosa extraordinària, sinó pel finançament habitual que tenien fins al dia d'avui. Un problema afegit a la dificultat, a la impossibilitat en alguns casos, d'obtenir un crèdit; un crèdit a empreses que són viables, empreses que poden tirar endavant, però que, a l'hora de la veritat, no se'ls dona una resposta per part de les entitats financeres com ells voldrien, o com fins al dia d'avui se'ls donaven. Empreses, hi insisteixo, que són viables, que tenen dificultats..., però el gros és que se'ls talla, en moltes ocasions, el crèdit habitual de funcionament. Per tant..., dificultats?, les de sempre, les que hi havia també abans de la crisi; una crisi, hi insisteixo, que agreuja aquesta situació, però moltes empreses són..., serien

viables si poguessin tenir aquest finançament adequat i poguessin comptar, com hi han comptat sempre, amb aquest finançament. A dia d'avui, moltes d'elles, això, i vostès ho saben..., i palpant, i coneixent, i parlant amb la gent que s'hi troben, saben que no és així.

Hi han, doncs, dificultats afegides a les habituals, al que és el retardament del pagament de les administracions públiques; tots sabem que les empreses pateixen aquest retard del que és el pagament de les administracions públiques, o també la morositat entre privats. Aquest és un element també de dificultat, i que vostès saben, per exemple, que es demana, doncs, en aquest sentit, un canvi, i el Grup de Convergència i Unió, a Madrid, hem presentat una modificació d'aquesta llei.

Per tant, el microempresari, l'autònom fa en moltes ocasions unes despeses, no cobra el producte en moltes ocasions, com els citava, o el cobren amb molt de retard –tres, quatre, cinc mesos–, i, mentre, han de fer front a les seves despeses, a la hipoteca, a Hisenda, a l'IVA facturat –en molts casos un IVA facturat, però que no han cobrat–, i, a més a més, doncs, els insisteixo, amb aquesta morositat del sector públic, del privat també, que castiga, doncs, durament.

Per tant, cal fer front a aquesta situació i fer front al que és, també, aquesta situació de crisi financera, que agreuja, hi insisteixo, la situació. Una situació que molts titllen d'excepcional, i, per tant, d'excepcionals també han de ser les respostes que des del Govern es puguin donar. Una crisi que, fins ara, doncs, hi insisteixo, vèiem que sempre el sector dels autònoms era precisament un àmbit de refugi de les persones que es quedaven a l'atur, i en aquesta crisi això no està sent així. En aquesta crisi ens adonem que, en comptes de créixer, el nivell dels autònoms, el que està fent és disminuir: disminueix el nombre d'autònoms, i, per exemple, del gener del 2008 al febrer del 2009 hem perdut de la ratlla de trenta mil autònoms. I és que a Catalunya cada dia es donen de baixa d'aquest sistema, del règim d'autònoms, cent seixanta persones. Situació, doncs, excepcional, en què calen mesures excepcionals.

Tots sabem les condicions del funcionament normal dels mercats financers, i els autònoms i les microempreses tenen dificultats habitualment, però ara més, i, per tant, cal donar respostes a aquesta situació. No negarem que sabem que les administracions públiques han pogut fer algunes coses: mesures de caràcter financer per a determinats sectors de l'economia, però que, a l'hora de la veritat, també sabem que no han acabat arribant allà on es pretenia o se'ns deia que es pretenia que arribessin, que era, precisament, al sector productiu. Els objectius del fet de recolzar l'oferta de crèdit a l'activitat productiva d'empresaris als particulars; objectiu, hi insisteixo, no acomplert. I han estat poques, per no dir que del tot insuficients, les iniciatives públiques específicament adreçades a facilitar el finançament dels autònoms, de les activitats empresarials, impulsades per autònoms o per microempreses fomentant l'esperit emprenedor i recolzant directament aquest col·lectiu en la difícil conjuntura actual.

Estic segura que vostès saben –no han perdut l'ocasió per saber-ho, i avui segur que també, doncs, ens en

podran fer explicacions— de les mesures que des del Govern central s'han pres, de les mesures que des del Govern de la Generalitat es duen a terme; però han d'estar d'acord amb nosaltres que aquestes han estat insuficients, insuficients en la seva quantia, insuficients també amb la manca d'agilitat a l'hora que aquestes es duguin a terme.

Aquest és un tema que es troba al carrer, que està palès, hi ha un malestar expressat pels petits empresaris, pels autònoms, sobre l'eficàcia de les mesures que els governs han adoptat. Escolti'm, el 10 de març hi havia a Barcelona, doncs, una manifestació, podríem dir, d'uns tres-cents autònoms on venien a expressar tot així. I el 26 de març era..., i ho titulaven els diaris de forma..., és clar, com es mereixia: «La gestió a la crisi causa la primera protesta empresarial de la història.» Ho deien així: «La primera protesta empresarial de la història.» Sobtava molt veure, i així es veia, totes les persones, doncs, encorbatades, podríem dir-ne, manifestant-se o concentrant-se com ells deien, doncs, davant del Congrés dels Diputats: «Pimes i autònoms exhibeixen la seva frustració davant del Congrés.» Això és el que en quedava l'endemà.

Per tant, nosaltres presentem la nostra proposta, perquè creiem que cal donar-hi solucions. Solucions, per una banda, al tema de la morositat, que saben —i els ho hem dit— que hem presentat una iniciativa a nivell del Congrés dels Diputats; però també de millorar la situació de liquiditat a través dels crèdits ICO, per què no?, que no arriben. I aquí també vull fer referència al que ells han dit: «Els autònoms critiquen que les ajudes de l'ICO arriben només al 0,06 per cent de les pimes.» Nou de cada deu pimes asseguruen tenir problemes de finançament. Aquesta és una realitat que és una evidència a dia d'avui. Ens ho van dir, ens ho diuen contínuament, però també ho van dir en aquella concentració.

La nostra proposició de llei pretén, doncs, crear una línia extraordinària de finançament per a l'activitat d'autònoms i microempreses, amb l'objectiu de facilitar, lògicament, l'accés al finançament inicial als projectes d'autoocupació, promoguts per autònoms—engegar, doncs, una iniciativa empresarial—; afavorir, però, també, l'accés de l'autònom i la microempresa al crèdit per inversió en el circulat. Crec que aquest és un tema molt rellevant, parlar també del circulat, del dia a dia, de l'expansió, també, de l'activitat; afavorir la gestió gerencial de les microempreses promogudes per autònoms, tot ajudant la seva consolidació, el creixement i la creació d'ocupació.

Demanam que el Govern autoritzi a concedir l'aval a la Generalitat en les operacions de crèdit formalitzades a l'empara de la línia extraordinària de finançament de l'activitat d'autònoms i microempreses, fins a un import de 1.000 milions d'euros. Per què? Per aconseguir això, per facilitar que puguin iniciar empreses noves, autònoms i microempreses; facilitar el que és, precisament, el circulat en aquests autònoms i a les microempreses, i facilitar, també, l'expansió d'aquelles empreses que ho puguin dur a terme. Aquest és un tema que, per nosaltres, és del tot necessari.

Marquem com a molt important el fet, doncs, que hi hagi un màxim de finançable, en el sentit que pugui haver-hi, doncs, un topall com a màxim, en el qual nosaltres diem que la part finançada no hauria de superar el 90 per cent. Hi ha d'haver una part que, lògicament, l'emprenedor ha d'aportar. I nosaltres diem que, com a mínim, aquesta sigui del 10 per cent. I, com diem que això es dugui a terme? Doncs, a través d'un aval, d'un aval que hauria de fer la Generalitat i que mai no hauria de ser inferior al 60 per cent del total del crèdit concedit.

Què aconseguiríem amb tot això, no? Doncs, aconseguiríem, en primer lloc, facilitar el préstec a les persones que estan tirant endavant empreses, i, per tant, ocupació en el nostre país. Aquest és un tema fonamental. I aconseguiríem, també, aquests préstecs, podríem dir, que arribin als autònoms, a les microempreses; però, a més a més, amb un baix cost per part de la Generalitat de Catalunya. Perquè no seria crèdit directe de la Generalitat, sinó que seria a través de l'aval que faria la Generalitat.

Miri, vostès han presentat una esmena a la totalitat en aquesta proposta que nosaltres els presentem, i és una llàstima, i els demano —els ho demano—, de debò, que vostès avui s'ho rumiïn i retirin aquesta esmena a la totalitat. Perquè és una proposta que segur que és millorable. I ara segur que ens sortiran aquí i ens diran tot el que estan fent i com n'és de millorable, la nostra iniciativa! No ho dubtem, facin-ho, doncs —facin-ho, doncs—, millorin aquesta iniciativa! Però el que és segur és que, a dia d'avui —i així ens ho manifestaven, doncs, les persones que varen anar a Madrid i també les que es van trobar aquí a Barcelona—, no troben la resposta adequada, per part d'aquest Govern, ni tampoc per part del Govern central.

I, per tant, davant d'una crisi tan important... I de fet vostès ens han demanat, en més d'una ocasió, que tinguem iniciatives, que posem sobre la taula, doncs, mesures per tirar endavant tot això. Nosaltres avui en fem una més, i els demanem que no facin allò a què ens tenen habituats: que ens diuen que ens estenen la mà, que ens diuen que els ajudem, que treballem conjuntament per sortir d'aquesta situació de crisi, però a l'hora de la veritat això és un *pour parler*, perquè a l'hora la veritat vostès tanquen la porta i no permeten que nosaltres puguem tenir una iniciativa que la poden millorar —per què no?, evidentment—, però que poden donar resposta a una necessitat real que hi ha a dia d'avui en el carrer, com és la necessitat del finançament dels autònoms i dels microempresaris.

Aquesta és una necessitat que existeix, que és sobre la taula, que ens l'han dita per activa i per passiva, manifestant-nos..., manifestant-se o simplement en els despatxos, anant a parlar amb ells, trobant-nos tots plegats, però el que necessitem és donar resposta

Creiem que la nostra iniciativa, hi insistim, pot ser esmenable; però posar sobre la taula 1.000 milions d'euros en avals..., facilitem el crèdit, un crèdit que alliberem, per dir-ho d'alguna manera, el sector financer d'una por que hi ha en aquests moments a la morositat, però també deixem amb menys risc a la Generalitat. Perquè és evident que molts d'aquests avals, no hauran de ser re-

tornats. Perquè nosaltres creiem que majoritàriament moltes d'aquestes empreses podran tirar endavant, i val la pena que des del Govern de la Generalitat se'ls doni una resposta perquè ho puguin dur a terme.

Aquesta creiem que és una forma viable de dur-ho a terme...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...acabo de seguida, senyor president-, una forma viable de dur-ho a terme, però, a més a més, sense posar en risc, hi insisteixo, doncs, una quantitat important per part de la Generalitat de Catalunya.

Demostrin..., els ho demano, demostrin que aquesta mà estesa hi és, que no és només un parlar, que no són només unes paraules que ens diu el president a l'hora que li fem preguntes parlamentàries, sinó que és la voluntat del Govern poder donar resposta a la realitat que existeix, i que, per tant, escolten no només el que pensen vostès, sinó el que pensen els altres. Millorin la nostra proposta...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...retirin la seva esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom dels tres grups que donem suport al Govern, presentaré l'esmena a la totalitat d'aquesta proposició de llei, que no retirarem, perquè és conegut l'esforç que el Govern de la Generalitat està fent en aquest sentit.

Ens demana el Grup Parlamentari de Convergència i Unió la creació d'una línia extraordinària de finançament a l'activitat d'autònoms i microempreses, quan ja fa mesos que els diferents departaments del Govern català estan actuant al respecte, i prenent mesures per tal de fer front a un dels problemes més greus que patim actualment: la falta de liquiditat de les empreses i les dificultats, sobretot, de les més menudes, de les microempreses i els autònoms per tirar endavant.

Som conscients d'aquesta realitat, i per això fa mesos, com deia, que el Govern està prenent mesures respecte a això. A través dels seus instruments financers, la Generalitat, com poden ser l'Institut Català de Finances i

Avalis de Catalunya, ja ha posat en marxa actuacions precises per a subvenir a les necessitats conjunturals que l'actual teixit empresarial català ha posat de manifest, ateses les circumstàncies que imperen actualment.

Per tant, entenem que l'objectiu principal que es planteja en aquesta proposició de llei ja està atès amb les mesures que detallaré en uns segons. A banda, el text que Convergència i Unió ens presenta, en el seu article 9.4, fa referència a un eventual crèdit extraordinari en els pressupostos d'enguany, de l'any 2009, per poder implementar les mesures proposades, però el mateix text estableix, al mateix temps, que qualsevol implicació pressupostària tindrà efectes en el pressupost de l'any vinent, és a dir, de l'any 2010. I, per tant, aquestes mesures no serien efectives fins a l'any vinent, mentre que les accions que ja ha emprès el Govern són ja efectives a data d'avui i estan tenint els primers resultats.

Com deia, la Generalitat ja té en marxa actuacions per millorar la liquiditat d'empreses i famílies. I tal com vostè també reconeixia no hi ha solucions miraculoses, però a poc a poc anem fent camí.

Pel que fa al finançament de circulat, l'Institut Català de Finances ha obert una línia d'avalis per finançar crèdit destinats a capital circulat -un tema vital- amb un pressupost de 500 milions d'euros. Amb aquesta mesura es vol garantir l'activitat ordinària dels projectes empresarials viables, en termes de producte i de mercat, i que actualment tenen problemes conjunturals de tresoreria derivats de la manca de liquiditat en els mercats financers. Les empreses poden disposar d'aquest nou instrument en qualsevol de les oficines dels bancs i les caixes que s'han adherit al conveni amb la Generalitat.

Aquesta actuació, que forma part del paquet de mesures que ha iniciat el Govern per dinamitzar l'economia catalana, complementa l'oferta de finançament que l'ICF té en marxa per tal de donar suport a les empreses catalanes. Entre aquestes, en destaquem una altra, que és la línia d'avalis dirigida a pimes i autònoms per finançar capital circulat, que es va activar ja al mes de gener a través d'Avalis. I en aquest darrer cas els destinataris són empreses amb domicili i centre de treball a Catalunya que acreditin de manera suficient la seva viabilitat econòmica i financera per tal de dur a terme l'activitat ordinària, i disposen també de garanties suficients per fer front als seus compromisos.

Els avalis poden cobrir entre el 50 per cent i el 70 per cent de l'import del préstec o del crèdit. Així, doncs, en funció de la finalitat del finançament s'avaluarà fins al 50 per cent en el cas de circulat o d'inversions fins al 60 quan es tracta de crèdit per avançament d'efectes comercials, i fins al 70 en el cas de crèdit per *confirming* a proveïdors. L'import de l'aval es redueix a raó d'un terç per any, amb independència del risc viu del préstec o del crèdit. I aquests avalis poden cobrir operacions de finançament de més de 500.000 euros i fins a 2 milions d'euros. Les entitats financeres poden instrumentar també les operacions en les modalitats de pòlissa de crèdit o de préstec a tres anys i amb una amortització total al venciment. Això pel que respecta al finançament de circulat.

Pel que fa al finançament de les inversions, les mesures que s'han aplicat fins avui o que es posaran en marxa en breu, en les properes setmanes, en els propers mesos, són també nombroses. En repassaré només algunes, impulsades pel Govern de la Generalitat, a les quals hauríem de sumar les del Govern central, a les quals vostè també feia referència anteriorment: la línia ICF Crèdit, destinada exclusivament a petites i mitjanes empreses i treballadors autònoms, que permet finançar actius fixos materials i immaterials, la línia està dotada en la seva darrera convocatòria, de juliol de l'any passat, 2008, amb 300 milions d'euros, i fins ara s'han disposat ja 191 milions d'euros; la línia ICF Cidem, dotada amb 50 milions d'euros, que dona suport a projectes individuals o col·laboratius de recerca, desenvolupament tecnològic, modernització i industrialització de projectes de recerca; la línia ICF Copca, destinada al finançament d'inversions a l'exterior, que permet finançar fins al 80 per cent de projectes d'internacionalització, amb ajut del Copca, que s'amplia del 2 al 4 per cent, i la línia que es posarà en marxa aquest primer semestre de 2009, de 57 milions d'euros, per al finançament de projectes d'R+D+I, en col·laboració amb les entitats financeres.

N'he fet esment només de quatre, però n'hi ha altres que afecten directament també les microempreses i els autònoms, com la línia Creix Comerç, que ofereix finançament de fins al 80 per cent per a inversions en actius fixos materials o immaterials, per fomentar el creixement de la xarxa comercial. O la línia Creixement Empresarial, amb imports entre 1 i 15 milions d'euros: des de l'obertura d'aquesta línia de finançament, ara fa un any, s'han concedit ja crèdits per valor de quasi 20 milions d'euros i hi ha diversos projectes, processos de negociació oberts en aquest mateix moment.

Precisament fa poques setmanes que el Govern ha autoritzat l'Institut Català de Finances a flexibilitzar les condicions de la línia de préstec ICF Creixement Empresarial, amb una novetat principal: aquesta modificació és per tal de rebaixar el límit de facturació per tal de facilitar que un major nombre d'empreses s'hi puguin acollir. Això per no parlar dels avals a fons de titulització de crèdits per a pimes de les entitats financeres, per valor de 1.200 milions d'euros, atorgats el 2008, i 1.500 que s'atorgaran aquest any 2009. D'esta manera les entitats poden aconseguir nous recursos per a invertir o reinvertir en nous préstecs també a les petites i mitjanes empreses.

Per parlar de xifres globals, en total es mobilitzaran uns 4.100 milions d'euros per dotar de finançament les empreses. D'aquests 4.100 milions d'euros, entorn de 1.400 milions seran a través de l'Institut Català de Finances, repartits entre el passat 2008 i enguany, i entorn de 2.700 milions d'euros són en avals per a fons de titulització de crèdits per a pimes de les entitats financeres.

Alhora, la Generalitat ha posat també damunt la taula tot un seguit de mesures per a fomentar l'autoocupació, l'economia cooperativa, o també el treball per a fomentar l'autoocupació, com comentàvem fa pocs dies amb la publicació de les subvencions per a la promoció de l'ocupació autònoma, per exemple, a càrrec

del Departament de Treball. Tota una sèrie de mesures aprovades que van en la direcció d'afavorir la creació d'empreses, reservant un especial paper a les entitats locals, per la seva proximitat als emprenedors de tot el territori català.

Finalment, tornant al text de la proposició de llei, respecte a la petició d'ampliar el límit d'endeutament de l'ICF, en primer lloc hem de recordar que no cal canviar la llei per a fer-ho, però es que a més aquest límit ja es va ampliar de 3.000 milions d'euros a 5.000 milions d'euros amb el Decret llei de mesures urgents en matèria fiscal i financera, de data 1 de juliol de 2008, fa menys d'un any. L'objectiu principal era precisament permetre l'increment de la seva activitat de finançament a les empreses. De moment sembla que el límit és suficient i encara no s'ha esgotat, però si arribat el cas s'esgotés es valoraria la possibilitat de tornar-lo a incrementar. De totes maneres, cal ser prudents en aquest sentit, de la mateixa manera que cal ser prudents i s'ha d'actuar també amb cautela abans d'augmentar els límits d'endeutament de l'Institut Català del Crèdit Agrari, per tal de no comprometre la seva estabilitat financera.

Tal com he posat de manifest, el Govern de la Generalitat, conscient dels problemes de liquiditat que pateixen les pimes, les microempreses i els autònoms, fruit de la situació de crisi financera internacional, està prenent mesures al respecte des de fa molts mesos, mesures que estan ja començant a donar els seus fruits. És per això que els tres grups que donem suport al Govern presentem esmena a la totalitat i, per tant, rebutjarem aquesta proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora Borràs, vol fer ús del torn en contra a l'esmena a la totalitat? *(Pausa.)* Té la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan vàrem presentar aquesta iniciativa, el gener del 2009, vostès no havien fet res d'extraordinari –i dic «res d'extraordinari» perquè de l'habitual, sí– en aquest àmbit específic; no hi pensaven. Quan parlem d'autònoms i microempresaris, doncs, vostès no hi pensaven. I de fet ara, sentint la seva exposició, m'ha semblat, amb tota sinceritat, que no estàvem parlant del mateix. Vostè estava parlant de crèdits, per exemple, per R+D, i jo estic parlant d'autònoms i microempreses, per a la seva liquiditat, per tirar endavant. No parlem del mateix, senyora diputada. Vostè m'està parlant d'una altra dimensió, d'una altra cosa, que no dic que no s'hagi de fer, però estem parlant, en aquest cas concret, d'una proposta específica per donar oxigen perquè tirin endavant les microempreses i els autònoms. Com em pot sortir dir aquí dient que hi ha una línia específica per a desenvolupament? És que, sincerament..., investigació i desenvolupament; sincerament, o no s'ha llegit la nostra proposta, o li han donat el que ha de dir i ja

està. Però es que no parlem d'això, senyora diputada, no parlem d'això.

Tant és així, que les ajudes que es destinen a la promoció dels autònoms aquest any 2009, segons el reial decret que vostès han publicat, han disminuït en un 60 per cent. L'any 2008, van posar sobre la taula 5,5 milions d'euros, i aquest any... Després va haver-hi l'ampliació, lògicament, que a través de les transferències de l'Estat, doncs, va quedar d'una forma més ampliada que els 5,5 milions d'euros. Però aquest any el Govern de Catalunya no es que hagi ampliat la xifra, és que l'ha retallat; hi ha posat només els 2,5 milions d'euros, menys d'un 60 per cent que l'any anterior.

I ens deia: «Poc a poc anem fent camí.» I tant, a poc a poc, senyora diputada. Sap quantes ajudes es van donar l'any 2008 a autònoms a la ciutat de Barcelona?, sap quantes? Divuit—divuit! Si amb això, doncs, estem contents, endavant—i això és una resposta parlamentària que nosaltres varem dur a terme—, si amb divuit ajudes que es varen donar als autònoms a la ciutat de Barcelona es creu que s'ha donat resposta a les necessitats reals, doncs, vagin fent a poquet a poquet camí, i veurem el panorama que ens trobarem, no?

És lamentable, la veritat, veure, doncs, que no volen prendre en consideració una iniciativa com aquesta, presentada des de la voluntat de tirar endavant les empreses d'aquest país. I és cert, vostès han fet un producte específic per facilitar l'accés al crèdit, l'han fet per als autònoms i les microempreses *a posteriori*, eh?, el mes de març, però només agafa 37,5 milions. Nosaltres estem demanant... I, a més a més, es preveu que només afectarà 1.200 autònoms; ho posen vostès mateixos. Quan parlem només de 1.200 autònoms, quan estem parlant que n'hi ha a la ratlla..., que n'hi ha més de 500.000, és clar, és posar una gota d'aigua enmig d'un oceà. Això no és pràcticament fer res, no?

Per tant, escoltin, ja li aviso que nosaltres el que farem serà una iniciativa parlamentària, una altra, una proposta de resolució, per tal d'incrementar els ajuts per a la promoció i l'ocupació autònoma entre les persones aturades, perquè no pot ser que en un any com aquest el Govern retalli en més del 60 per cent..., pràcticament—perdonin— el 60 per cent les ajudes que s'han de donar als autònoms. En un any com aquest, vostès no incrementen, sinó que retallen les ajudes que directament dona l'Institut Català de Finances. O, per exemple, ja li he parlat del pla «Qualifica't», que ha sortit publicat i que posa específicament que beneficiarà al voltant de 1.200 persones. Sincerament, queda bastant curt.

I vostès—i ho han fet— intenten desprestigiar, no? —és una pràctica legítima, perfectament—, doncs, el que són les nostres propostes. Però els afectats, els autònoms, les microempreses, no tenen una resposta, i ho han manifestat; ho han manifestat i ho manifesten. I observo que les seves propostes, tècnicament perfectes, no arriben als interessats; vaja, no, a divuit, han arribat a divuit, no?

Mirem de donar una resposta positiva. Això és el que hem intentat fer des de Convergència i Unió. I si vostès veuen que la nostra iniciativa té algunes errades,

té algunes fallades, té algunes coses que creuen que són millorables, si us plau, presentin esmenes, però no deixem sense aquesta possibilitat els autònoms i els microempresaris del país. Com pot ser que se'n rentin les mans, d'això?

Agrairíem sincerament que vostès fessin aquest paper, no? Vostès són conscients que no arriben els crèdits? En són conscients, de la realitat del carrer, o viuen tancats entre aquestes quatre parets? La realitat del carrer... No, no, és que, escoltin, perdonin, m'ha parlat..., quan estem parlant d'autònoms, m'ha parlat de desenvolupament i d'investigació; però, escolti'm, estem parlant d'autònoms, de crèdits pels autònoms i les microempreses. I vostè m'ha barrejat aquí una sèrie de crèdits..., que està molt bé, que no dic que no s'hagi de fer des del Govern, però que no és del que estem parlant. I per això van sortir i van prendre's la molèstia—no és poca— d'anar fins a Madrid, doncs, a manifestar-se, no?, a concentrar-se i a dir què és allò que trobaven a faltar per part del Govern central, i també per part del Govern de Catalunya.

La proposta treu risc, la nostra proposta treu risc a les entitats financeres. I, a més a més, fer-ho a través d'un aval afecta, doncs, d'una forma mínima el que són també les mateixes finances de la Generalitat. Ho hem rumiat, a l'hora de presentar la iniciativa; però, si vostès creuen que seria millor d'una altra manera, facin, hi insisteixo, les esmenes que creguin convenients. És legítim i és necessari.

D'alguna manera, cal finançar, i nosaltres hem cregut que aquesta és una bona manera, amb menys risc per a tothom, per a l'autònom, per a les entitats financeres i també per al Govern de Catalunya. Cal donar-hi resposta, i l'aval és un bon sistema perquè les empreses, els autònoms, puguin tenir aquest finançament necessari per tirar endavant.

Miri, escolti'm, ens diuen contínuament el tema de la mà estesa, que col·laborem, que remem en el mateix sentit. No serà per manca de voluntat d'aquest grup parlamentari. Ho hem fet al Congrés dels Diputats, i ho fem també en el Parlament de Catalunya. Darrerament, en el Congrés dels Diputats amb més èxit, perquè la seva majoria minoritària els fa, els obliga a arribar a acords amb nosaltres, i han hagut d'arribar a un acord, per exemple, amb el que ha sigut el pla de xoc dels autònoms. Sort que hi ha aquesta majoria minoritària en el Congrés dels Diputats; si no, els autònoms s'haurien trobat amb una iniciativa que no hauria tirat endavant.

Però la iniciativa que presentem avui també és positiva. O, per exemple..., i diu així també: «CiU arranca el apoyo del Congreso para que los autónomos no paguen los impuestos pertinentes hasta haber cobrado la factura.» Bé, aquesta és una altra iniciativa que vam dur a terme en el Congrés dels Diputats, i esperem que pugui ser una realitat, perquè el Govern ho dugui a terme.

Hem demanat també en el Congrés dels Diputats que es creï una subcomissió per a la reforma fiscal dels autònoms; hem demanat també l'increment de la capitalització de l'atur per a l'inici d'activitats com a treballadors autònoms, i vam passar, gràcies a la nostra iniciativa,

del 40 al 60 per cent, i, gràcies al pla de xoc que es va aprovar l'altre dia en el Congrés dels Diputats, el 60 podrà ser un 80 per cent.

Per tant, han sigut moltes, moltíssimes, les iniciatives, i aquí tinc, doncs, el conjunt que vam fer arribar al president de Catalunya, perquè ens va demanar quines eren les nostres iniciatives. Moltes, totes aquestes, algunes d'elles de caràcter general, altres per millorar el finançament públic, i nosaltres ja parlàvem de fer un esforç específic a través dels avals quan parlàvem dels pressupostos. En aquell moment, també ens ho varen rebutjar; avui també ens ho rebutgen. Amb tota sinceritat, considerem que és una llàstima. Segur que la nostra iniciativa és millorable, no en tenim cap dubte, però segur que la podríem millorar si no la rebutgessin. Segurament és molt fàcil rebutjar-ho, però segurament deu ser molt dur veure des del cantó –que en tenim tots ben a prop– gent, autònoms, microempresaris que es troben en una situació de dificultat, no perquè l'empresa no sigui viable, sinó perquè se'ls ha tancat en moltes ocasions l'aixeta del finançament i veure que el Govern és incapaç de fer aquest pas, de fer una iniciativa per donar aval i, per tant, resposta a les necessitats de tirar endavant les empreses i, al cap i a la fi, els llocs de feina del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament avui estem davant d'aquesta Proposició de llei de creació d'una línia extraordinària de finançament per a les activitats d'autònoms i microempreses. I, com bé ha dit a la intervenció anterior des del Grup Parlamentari Socialista, hem presentat conjuntament, també amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, una esmena a la totalitat, que de fet anteriorment ja s'han desgranat tota una sèrie de motius, de motius pels quals s'ha presentat aquesta esmena a la totalitat a la seva proposta.

En primer lloc, hi ha un gran motiu, que ja s'ha dit, que és que tota aquesta sèrie de mesures les instrumentitzen a través d'una llei, perquè no deixa de ser una proposta de llei. I entenem que fer-ho a través d'aquest instrument és lent –és lent–, perquè de fet si ara comencéssim tot el tràmit parlamentari de la llei, amb ponència, s'aprova i, a més a més, pel mateix contingut de la seva llei –abans s'hi ha fet referència, al seu article 9.4, quant a un eventual crèdit extraordinari en el pressupost d'enguany per poder implementar mesures proposades– tindria efecte sempre en el pressupost de l'any següent. Per tant, fins que no tinguéssim el pressupost del 2010 tot aquest conjunt de mesures no es podria implementar. I això ho fa lent. Estem al mes d'abril –avui, dia 1 d'abril–; estaríem parlant de començar-les a implementar a partir de l'1 de gener. Per tant, entenem que l'instrument a través d'una llei és ineficient, és lent.

I aquest ja és un gran motiu, aquest és un gran motiu pel qual avui presentem aquesta esmena a la totalitat.

De fet, el Govern de Catalunya ja aplica i en alguns casos està a punt d'aplicar tota una sèrie de mesures que aporten liquiditat a l'economia real, a les empreses, eh? I aquí, en aquesta definició d'empreses m'agradaria ser..., doncs, en el sentit ampli, des de la gran empresa fins a la microempresa i en el món dels autònoms. Perquè, senyora Borràs, a Madrid dijous de la setmana passada també hi havien empresaris que exporten, en aquella manifestació; hi havien autònoms –hi havien autònoms–, hi havien microempreses, però també hi havien moltes mitjanes empreses, algunes d'elles petites, molt especialitzades, que exporten, per exemple. I moltes d'aquestes línies a les quals abans ens feien referència també arriben a totes aquestes empreses.

L'ICF ha obert una línia d'aval per finançar crèdits destinats a capital circulant –500 milions d'euros–; Avalis també obrirà una línia que permetrà avalar fins a 500.000 euros per operació; ICF Crèdit; ICF Copca; ICF Cidem; la línia d'ICF Creixement Empresarial. En definitiva, en total s'estan mobilitzant 4.100 milions d'euros per dotar de finançament les empreses, el conjunt de les empreses, totes elles.

Però cal fer una reflexió. L'ICF pot substituir el conjunt del sistema financer? Impossible –absolutament impossible. I el que tampoc podem pretendre és que, malgrat que, com es diria popularment, l'ICF està posant tota la carn a la graella –tota la carn a la graella– i, per tant, tots els seus recursos disponibles estan a disposició, l'ICF no pot substituir el conjunt del sistema financer. I això és una realitat. I si diguéssim el contrari, que l'ICF pot substituir el conjunt del sistema financer, que és el que no està permetent l'arribada de liquiditat a les empreses i també a les famílies, estaríem enganyant.

I una segona consideració, i és que he dit que està posant tota la carn a la graella, amb els recursos que actualment té la Generalitat de Catalunya. I aquí em porta, que suposo que ho deu compartir amb mi, que l'endarreriment en la negociació i a arribar a un acord de finançament afecta molt i molt, entre altres coses, els recursos que pot utilitzar l'ICF per fer tot aquest seguit d'operacions. I, per tant, aquí una vegada més l'incompliment del Govern espanyol està impedit que Catalunya pugui tenir els recursos suficients per sortir amb dignitat de la crisi, si més no intentar-ho, de la mateixa manera que ho fan altres països.

Entrant en concret en la problemàtica dels autònoms. Efectivament vostè ha donat unes xifres; aquest cap de setmana un setmanari econòmic del nostre país feia un reportatge crec que molt interessant en aquesta línia. I algunes organitzacions d'autònoms, doncs, preveien que al final d'aquest any 2009 hi haurà una pèrdua pràcticament d'un 10 per cent dels autònoms de Catalunya. Estem parlant, doncs, d'unes xifres preocupants. A Catalunya el perfil majoritari d'aquests autònoms..., són persones d'entre quaranta-cinc i cinquanta-quatre anys; ben bé, meitat per meitat, uns en el sector de la construcció i altres en el sector del comerç, que és qui està patint en aquests moments la caiguda en picat del consum, una de les conseqüències d'aquesta greu cri-

si econòmica. Però hauríem de veure també els antecedents i, de fet, no hem d'oblidar que l'Estatut del treballador autònom, aprovat a Madrid, perquè és qui té competències per fer-ho, ho va ser fins al 2007. I és precisament aquest Estatut del treballador autònom qui dotava de garanties tot aquest col·lectiu.

De fet, des de l'Administració de Catalunya, des de la Generalitat de Catalunya ja s'estan a punt de prendre una sèrie de mesures. Hem parlat del conjunt de mesures que aporten liquiditat des de l'ICF, amb les limitacions que té l'ICF, no només per manca de recursos, com tota la Generalitat de Catalunya, sinó perquè no pot substituir, ni aquest ni qualsevol institut de crèdit oficial en qualsevol país de la Unió Europea, la globalitat del sistema financer, sí que amb aquest programa Avalis, que estarà disponible a partir del mes de maig, facilitarà l'accés a crèdit per a nous projectes d'emprenedoria i un ordre d'ajuts directes per a autònoms amb una xifra pràcticament equivalent a 12 milions d'euros. Però en aquest àmbit tampoc podem oblidar aquesta negociació empresa amb el Govern de l'Estat i aquesta taula d'autònoms, bàsicament per aconseguir tota una sèrie de millores en ajornament d'impostos i cotitzacions socials, que realment, aquí, aquesta mesura sí que aniria directament a afavorir aquesta situació difícil que estan travessant tots aquests col·lectius.

Vaig acabant. No només aquestes mesures que he dit; n'hi ha moltes d'altres. Per exemple, tots els instruments d'aquesta societat denominada Instruments Financers per a les Empreses, Innovadora, vinculada a l'ICF, que es va crear al desembre del 2008... Vostè deia que aquesta proposició l'havia entrat al gener del 2009. Doncs bé, aquesta empresa vinculada a l'ICF, creada al desembre del 2008, proporcionarà a pimes garanties i avals i microcrèdits i fons capital risc. O Avalis Emprenedoria, com deia, que es preveu posar en marxa a finals d'aquest trimestre, com deia abans, producte que va dirigit a empreses de menys de tres anys, amb una aportació del 4 per cent de la mutualitat requerida a Avalis i l'import màxim per operació de cent mil euros i es podrà finançar circulant fins al 40 per cent; per tant, una línia d'ajuts que ja comença d'immediat, que va especialment dirigida a aquesta tipologia d'empreses, microempreses, d'autònoms, que, com li recordava abans, moltes d'elles exporten. I moltes d'aquestes accions que se fan des de l'Institut Català de Finances, com per exemple la línia ICF Copca que abans li parlava, els afecta directament, els afecta absolutament, directament, a aquestes petites i mitjanes empreses catalanes exportadores, que s'espavilen, que cada vegada estan mirant més el mercat europeu i mundial per no dependre només del mercat econòmic de l'Estat espanyol.

Bé, per tota aquesta sèrie d'arguments és pel que –i complementant en certa manera els donats pel Grup Parlamentari Socialistes– votarem a favor de l'esmena a la totalitat que hem presentat aquests tres grups parlamentaris i, per tant, aquests són els arguments, els criteris i els motius pels quals ho farem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller... Senyores i senyors diputats, el plantejament del Grup Popular serà de suport a la proposició de llei de creació d'aquesta línia extraordinària de finançament dirigida a l'activitat d'autònoms i microempreses i, per tant, no donem recolzament a l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern. Bàsicament per un argument que sembla que no és discutible, i és que els ciutadans de Catalunya, les petites i mitjanes empreses, doncs, han sortit al carrer i han sortit al carrer perquè des del Govern de Catalunya, doncs, no es posen les eines necessàries a disposició d'aquestes per afrontar la situació de crisi. Des dels grups que donen suport al Govern se'ns ha posat en coneixement, doncs, el requitzell de mesures, però mesures no idònies, mesures moltes d'elles extemporànies i mesures que quan no se'n surten, doncs, miren d'una forma paternalista cap a l'Estat i en altres moments, doncs, tot el contrari, no?, aleshores ens parlen d'autogovern de Catalunya.

Hi ha diferents mesures que ha emprès el Govern de l'Estat que de cap manera s'han criticat pels grups que donen suport al Govern i que sí que el Grup Popular en vol fer esment en aquests moments. Podíem parlar, per exemple, dels famosos quatre-cents euros que anaven dirigits, doncs, a donar en teoria més liquiditat a les butxaques dels ciutadans de Catalunya, però que exclusivament han contribuït a una situació d'endeutament de l'Estat en una situació de crisi econòmica i en la qual, del que es va dir a la realitat que ha arribat als ciutadans, doncs, no hi ha punt de trobada. Per tant, aquests quatre-cents euros, aquesta mesura econòmica presa pel Govern, totalment ineficaç.

Després, es va prendre la mesura de donar suport a les entitats financeres. I jo els vull recordar que va ser el Grup Popular qui va introduir una esmena per la qual almenys vam aconseguir el compromís del Govern de l'Estat perquè el 25 per cent d'aquest fons anés destinat a les petites i mitjanes empreses i, per tant, tingués una relació directa amb els ciutadans de Catalunya, amb els ciutadans d'Espanya i sobretot amb la liquiditat que aquest fons aportava. Perquè el Govern ho pensava fer exclusivament dirigit a la banca i a les entitats bancàries, oblidant-se que en concret a Espanya suposa un 80 per cent..., i a Catalunya un 89 per cent del teixit econòmic a casa nostra està constituït per petites i mitjanes empreses.

Però encara més problemàtic i sorprenent és que totes aquestes mesures que ha anunciat el Govern, quan un empresari truca a una entitat bancària i li pregunta, doncs, per aquell projecte que el dia anterior ha vist al telenotícies, escampant allà en roda de premsa, amb bombo i platerets, resulta que li diu que sí, que és veritat, que el representant de l'entitat bancària ha signat el conveni, però encara no li ha arribat el protocol, per la qual cosa no sap ni amb quin tipus d'imprès, ni quins

mecanismes han de demanar a l'empresari per donar-li aquest crèdit. Aquesta és la realitat a casa nostra.

S'ha parlat molt d'ICO, s'ha parlat molt d'ICF, però nosaltres considerem que la proposta que avui ens fa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ataca una de les qüestions nuclears del problema de liquiditat de les nostres empreses. Aquí no es tracta que es financin interessos com fan els ICO, no, no; aquí es tracta que l'Administració es nulli i l'Administració, per tant, doni aquest pas endavant i avaluï les empreses que siguin viables. El Grup Popular no vol que es donin diners per a empreses que no tenen viabilitat, però a aquelles que sí que són viables, a aquelles sí que se'ls ha de donar recolzament.

La nostra manera d'entendre l'economia és que només en situacions de llibertat és quan s'ha creat prosperitat. I, per tant, nosaltres considerem que el proteccionisme i l'increment de la intervenció pública, al mínim –al mínim. I en aquest cas considerem que la mesura proposada per Convergència i Unió no va en aquesta línia. En el que sí que va és en la línia de reconèixer el problema que tenen en aquest moment les petites i mitjanes empreses amb l'Administració pública.

Si féssim números, al voltant de 6.000 milions d'euros és el que en aquests moments tenen..., el deute que tenen les entitats locals amb les petites i mitjanes empreses a Espanya. Són dades donades pel Banc d'Espanya i pel mateix Ministeri d'Economia, no són pas manufacturades pel Grup Popular.

Per tant, aquesta xifra posa en evidència que la manera de gastar en el nostre país, doncs, no ha tingut en compte els criteris econòmics i sobretot la base en la qual es sustentava l'economia catalana. Ho volem recordar: el 89 per cent de les empreses actives a Catalunya són autònoms i microempreses. I precisament perquè aquest percentatge és tan important, el nostre grup precisament ahir, dia 31 de març, va votar una proposta al Congrés dels Diputats, de tal manera que el que es feia era presentar una moció perquè les entitats locals puguin pagar els petits i mitjans empresaris.

En concret el que es feia és que el reconeixement de deute per part de les entitats locals s'aportava amb la factura del deute, i això suposava un aval perquè l'empresa pogués descomptar aquest crèdit, perquè el que està clar és que moltes vegades el pagaré o el xec dels ajuntaments no són descomptats a les entitats bancàries catalanes.

Per tant, necessitàvem donar un pas endavant i això es va aconseguir ahir, com deia, a la votació de la moció presentada pel Grup Popular i que va tenir el recolzament d'altres forces polítiques, de totes excepte el Grup Socialista, per la qual es concedia aquest pas endavant, i, per tant, la manera de finançar i que poguessin descomptar aquest deute de l'entitat local a la petita i mitjana empresa era mitjançant aquest aval que després es finançava per la línia ICO.

Per tant, primer l'aval, el compromís de l'Administració de donar garantia que aquell paper és bo, que es pot utilitzar i introduir en el mecanisme de liquiditat dels recursos, i després s'afegia la via ICO, perquè els inte-

ressos de finançament d'aquest deute, doncs, poguessin ser una realitat.

Ho tornem a dir, això es va aprovar ahir al Congrés dels Diputats, i el Grup Popular considera que són aquestes aportacions les que són cabdals perquè des de la política puguem aportar solucions realitzables de manera immediata. Avui mateix el president de la Federació de Municipis ha fet declaracions dient que aquesta és la via per la qual els ajuntaments, les entitats locals podran pagar els deutes als empresaris.

Per tant, nosaltres donem recolzament a aquesta proposta. Ho ha dit la ponent, hi ha coses que serien discutibles, però considerem que l'important és el rerefons, és a dir, l'objectiu propi de la proposta que vol crear aquesta línia extraordinària per tal d'escometre, doncs, el que seria una necessitat imperant que és recolzar la petita i mitjana empresa. Es fa amb uns màxims finançables que voregen el 90 per cent i s'estableixen una sèrie de condicions que el nostre grup considera que són oportunes.

L'única cosa que no ens agrada –però que, naturalment, doncs, estem en el moment en què estem– és que s'hagi de recórrer a l'increment que suposa aquest préstec. Ho diem perquè nosaltres considerem que l'Estat en aquests moments no té marge d'endeutament. I aquest missatge el vull tornar a reiterar. El Grup Popular considera que l'Estat no té marge d'endeutament en aquest moment. Per tant, les ajudes llançades des del Govern, que sempre van dirigides a augmentar l'endeutament, això no suposa res més que contribuir que el forat cada vegada es faci més gran. I això conjuntament..., el senyor Sergi de los Ríos ha fet referència a les empreses catalanes que exporten.

I jo vull acabar la meua intervenció fent referència, precisament, que recordin debats de pressupostos anteriors en els quals els dèiem que la situació econòmica no era la que es venia i que, sobretot, el problema econòmic el teníem amb el diferencial en compte corrent, en el diferencial entre el que veníem i el que importàvem.

Aquí està on va començar el tema, i tota la resta, la crisi internacional, això ha servit una mica de *capote* per justificar certa lleugeresa en la despesa i amb altres mesures, que políticament, doncs, alguns en seran responsables o almenys esperem que així sigui.

Per tant, ho tornem, a dir, no donarem suport a l'esmena a la totalitat i sí que donaríem suport a la proposta de llei presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, i en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida entenem que aquesta proposició de llei, doncs, respon a

una preocupació que manifesten avui els treballadors i treballadores autònoms; una preocupació que compartim, i crec que és unànime en aquest hemicicle.

Cert, la crisi internacional que estem patint està tenint un impacte profund a l'economia catalana i està afectant molts ciutadans, famílies, també els ingressos de les administracions, els ajuntaments, la Generalitat, però també petites i mitjanes empreses i particularment els autònoms. Es preveu –d'aquestes dades dramàtiques que estem sentint aquests dies– que abans que acabi el 2009 el règim especial de treballadors autònoms haurà perdut més de cinquanta mil treballadors per compte propi, aquest any.

Certament, la restricció de crèdit ha agreujat les dificultats d'un sector molt ampli i molt present a Catalunya i ha agreujat la vulnerabilitat que ha caracteritzat aquest sector tradicionalment davant els canvis de cicle econòmic. Un altre exemple: un 14 per cents dels nous receptors de la renda mínima d'inserció eren autònoms.

Si trobem una constant, per tant, en aquesta crisi que ens afecta, és que la restricció del crèdit és el culpable que sigui més difícil que mai trobar instruments eficaços per reactivar l'economia. Perquè ara mateix hi ha petites empreses i autònoms que no tenen problemes d'estructura, no en tenen, ni de caiguda greu de la seva demanda, però en canvi necessiten crèdit, com vostè deia –són empreses viables–, crèdit, com sempre ho han fet, i sempre n'havien trobat, per finançar el seu circulat o per fer noves inversions. I ara no sempre hi poden accedir; majoritàriament, no hi accedeixen.

Compartim la preocupació, senyora Borràs, la preocupació del col·lectiu, també des de l'altre vessant, perquè en moments com l'actual entenem que necessitem que aquelles persones creatives, emprenedores, puguin invertir en nous projectes, perquè fomentar l'autoocupació entenem que és fonamental per lluitar contra les dades devastadores de l'atur i per l'efecte multiplicador que té l'emprenedoria en la creació de nous llocs de treball que en depenen.

A més a més, hem de tenir en compte que la majoria d'autònoms i microempreses pertanyen al sector serveis, i és important tenir-ho en compte a l'hora d'establir prioritats i establir mesures.

Crec que no podem negar que, per tant, la situació dels autònoms i les petites empreses ens preocupa a tots els grups. És un diagnòstic compartit. Però vostès ens porten a cada ple un degoteig de propostes, per separat, en compartiments estancs, que afecten els pressupostos de la Generalitat quan els acabem de discutir no fa tant.

I ens ho fan avui en format proposició de llei, que em sumo al que deia el representant d'Esquerra Republicana que segurament no és la manera més eficaç i per abordar amb més celeritat aquest problema. Però, a més, sense diferenciar on ens trobem, si al Congrés o aquí, i quina capacitat té el Govern de la Generalitat o l'Institut Català de Finances de, diguéssim, resoldre els problemes de liquiditat.

Per tant, ja l'avisó que des del nostre grup no donarem suport a aquesta proposició de llei, no perquè no en

compartim l'objectiu ni l'objecte que ens proposa en la primera part, sinó per les dues qüestions fonamentals.

Primer, perquè en aquest proposició de llei ens diu que el Govern no té mesures –i ens ho diu en la seva intervenció–, que no s'ha fet res, que és la retòrica que sentim en totes les intervencions i en totes les proposicions de llei; que no té mesures contra la crisi. I això ens ho diuen constantment.

I, clar, partint d'aquest punt, així és difícil també posar-se d'acord, perquè no hi ha pitjor manera d'abordar problemes que quan es neguen realitats. El Govern de Catalunya no ha negat realitats, sinó que des del mes d'abril va començar a posar mesures damunt la taula i ho continua fent, revisant també les mesures i posant-ne de noves.

I això ens passa també avui, amb aquest repte de donar suport als autònoms i microempreses, en el seu dia a dia, amb els problemes de funcionament ordinari, però també en els problemes que ens trobem per fer noves inversions.

El repte de fomentar l'emprenedoria i l'autoocupació, aquest Govern fa temps que l'afronta amb mesures. Ja sé que li han dit en intervencions anteriors, i per tant tampoc m'hi estendré, quines són les mesures que ha fet aquest Govern, perquè també ho ha fet el conseller Castells en diferents ocasions; ha vingut al Parlament i ha explicat totes les mesures per donar liquiditat, per donar avals, etcètera. Però li hauré de fer una altra vegada el breu repàs que li hem fet avui.

El Govern respon als objectius. Com ho ha fet? –als objectius de la seva proposició. Primer, finançant circulat, i es fa per dues vies: en primer lloc, mitjançant l'ICF amb el volum de recursos que ja s'ha dit, 500 milions d'euros, i també a través d'Avalis.

Però també es respon als objectius finançant noves inversions i ajudant aquelles persones –autònoms, microempreses– que volen enfortir, innovar, reforçar o ampliar el seu negoci –no parlem de recerca i desenvolupament, diguéssim, amb grans objectius de multinacionals, però sí que està reorientada a aquests avals–; aquelles que volen invertir per diferenciar-se, i també –això pertoca als autònoms– aquells disposats a millorar la seva competitivitat, perquè està clar que cal canviar el model actual.

Aquests objectius de finançament amb condicions existeixen ja en les mesures del Govern. I des del nostre grup entenem que cal donar ajudes, cal donar suport a reactivar l'economia, però s'ha de fer de manera ordenada i condicionada, perquè estem parlant de recursos públics, de generar deute a la Generalitat, perquè generar deute, i a més proposen augmentar l'aval i les capacitats..., també són hipoteques futures.

I estem d'acord amb els pressupostos extensius. Nosaltes som els que més hi estem d'acord, segurament, de tot aquest Parlament. Però en aquests anys de creixement també s'han fet coses malament i s'ha arriscat molt. I aquí, des d'aquests grups, sembla que la manca de crèdit que hi ha ara mateix en el sistema financer els serveix només per desgastar el Govern de la Generalitat, com si

en fos el màxim responsable. Perquè ni des de Convergència i Unió ni des del Partit Popular s'ha sentit en cap moment acusar o fer responsables les entitats financeres o els bancs de la irresponsabilitat o de què estan fent amb els recursos públics i amb la injecció que se'ls ha fet aquests dies. No ho hem sentit en cap moment, no els han assenyalat en cap moment, com si el gran problema del crèdit fos només del Govern de la Generalitat, amb la dimensió que té l'Institut Català de Finances.

Per tant, entenem que també s'ha de mirar i també s'han de buscar responsabilitats en el sector privat. Perquè, clar, això que el mercat és el que ho regula tot i que volen la mínima intervenció... D'on ve el problema de crèdit? O s'ha injectat el crèdit, i quins controls s'han fet? No els hem sentit demanar aquests controls. Perquè des del nostre grup a Madrid sí que hem demanat des del primer dia que la injecció de liquiditat es fes amb controls i amb condicions, als bancs, precisament per garantir que això arribés als autònoms a les petites i mitjanes empreses i també a les famílies.

No vull tornar a entrar en els 4.100 milions d'euros que s'han mobilitzat per finançar les empreses. Però, bé, vostès... Jo entenc que en la situació de dificultats que es viu sempre es necessita més i res sembli suficient. I ho entenem. I entenem també que no és per manca de voluntat. Des d'Iniciativa - Esquerra Unida ens agradaria que aquesta disponibilitat de recursos il·limitada sobre la qual vostès treballen fos real, és a dir, que tinguéssim recursos il·limitats. Però, miri, l'Institut Català de Finances no és l'ICO, i també... -ja ens agradaria! Volen ampliar-ne la capacitat. Miri, el Govern ja ho va fer; ho va fer amb 2.000 milions d'euros, sobre 5.000, és a dir, va ampliar la capacitat de l'Institut Català de Finances quasi en un 70 per cent, i ho va fer ja el mes de juliol, perquè sabíem les irregularitats del sistema financer i les restriccions existents. Per tant, entenem que aquí cadascú ha de reconèixer la seva responsabilitat.

Des d'Iniciativa hem defensat i defensem un programa, des d'Iniciativa - Esquerra Unida defensem un programa específic i ambiciós mitjançant l'Institut de Crèdit Oficial, una línia d'aval creditici de 3.000 milions d'euros anuals per als treballadors i treballadores autònoms, així com la necessitat de desenvolupar la llei de l'estatut del treballador autònom.

Per tant, entenem que no podem donar suport a la seva proposició de llei, perquè, malgrat que entenem que la situació és difícil i complicada i que les mesures no semblen suficients, hem de tenir en compte que el Govern fa temps que ha endegat mesures. Creiem que cal ajudar el sector amb finançament i reclamant a l'Estat nous instruments financers, però també hem de tenir en compte altres qüestions que afecten la vessant de protecció social dels autònoms. Entenem que aquí cal reclamar també a l'Estat com fa front a la situació de més de dos milions de persones, a l'Estat, com es pot reforçar la protecció social davant la greu destrucció de llocs de treball, perquè una cosa és la liquiditat i l'altra és la situació de vulnerabilitat de molts treballadors i treballadores autònoms o que ho estan deixant de ser i que no tenen els instruments per afrontar perquè no tenen ni la prestació.

Per tant, per acabar, repetir que no hi votarem a favor ni per la forma, perquè entenem que no és la manera, però també perquè equivoquen el tret. Sabem..., i hem arribat a acords en el Congrés, però és allà on entenem que hi ha la dimensió i els recursos per fer front a la crisi. Aquí s'han d'assenyalar les responsabilitats tant del sector públic com també del sector financer.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, público que hoy ha acudido a escuchar esta interesante intervención que se ha producido por parte de los distintos grupos parlamentarios, creo que el campo lo ha definido bien la diputada Borràs: es una aportación más, es una aportación más que no debe ser desechada, y de ahí que nuestro grupo ya anuncia que votará en contra de la enmienda a la totalidad.

¿Es una aportación imprescindible? Pues quizá no. Desde luego, puede que no tenga la solución del problema de los trabajadores autónomos y de las microempresas, pero que es una aportación que sin duda contribuirá a la posible mejora de la solución del problema de la liquidez de las microempresas y los trabajadores autónomos. Un problema que afecta a muchas empresas y a muchas personas en Cataluña. Aquí se han cifrado y se han dado algunos datos. Más, casi el 90 por ciento, según otras estadísticas que yo contabilizaba, el Idescat lo fija en el 93,2, no en el 89 por ciento como aquí se ha venido diciendo, es decir, de 635.445 empresas solo 2.494 empresas en Cataluña tienen más de doscientos asalariados. Estamos viendo la importancia de la microempresa, del trabajador autónomo.

Hay un dato que también he tenido ocasión de ver hoy, para que veamos la trascendencia de cómo afecta el problema de los autónomos, que es el concurso. Es un tema menor; recurre muy poca gente al concurso, pero desde el año 2007 al 2008 se ha incrementado un 200 por ciento el número de concursos. De 202 concursos que se presentaron en el 2007, en el año 2008, según datos de Idescat, han sido 603. ¿Saben ustedes cuántos de estos concursos han afectado a más de cincuenta trabajadores, a empresas con más de cincuenta trabajadores? Treinta y cuatro.

También se ha dado aquí una cifra interesante: más de cincuenta mil trabajadores autónomos se quedarán sin su empresa, sin su negocio este año. Es decir, la magnitud del problema es enorme y, de hecho, desaparecen empresas, no se crean y, de hecho, en el año 2008 se crearon en Cataluña 19.696 empresas, mientras que en el 2007 se crearon 26.000 empresas, es decir, un 24 por ciento, más de un 24 por ciento menos de empresas constituidas el año 2008, y veremos lo que pasa en el 2009.

La magnitud del problema es, por decirlo claramente, por lo tanto, enorme, y buena prueba de ello ha sido que, como aquí se ha hecho referencia por algunos grupos parlamentarios, los trabajadores autónomos se han manifestado recientemente ante el Congreso de los Diputados pidiendo ayuda, denunciando de una manera muy expresiva la asfixia financiera –en algún momento se llegó a hablar de «agobio» por parte de algún empresario de los que se manifestaron delante del Congreso.

Es, por tanto, el problema de la liquidez quizá el mayor problema que tienen en este momento los trabajadores autónomos y las microempresas. Y, de hecho, el otro día me comentaba un pequeño empresario, me decía: «Estoy harto de escuchar “créditos ICO”, “créditos ICF”, “Avalis”», dice: «¿Conoces a algún empresario que haya sido ayudado, avalado, que haya tenido un préstamo, es decir, en tu entorno?» Y yo he de reconocer que en mi entorno no conozco a ninguno. Estoy ansioso por saber cuántos empresarios son beneficiados por el crédito ICO, el crédito ICF, por los créditos Avalis. De hecho, lo vamos a preguntar al Gobierno para que me diga: «Mire, este año, gracias a nuestros préstamos Avalis, toda la panoplia de medidas que se han relacionado aquí...», efectivamente, si le escucha el Gobierno, existen cuatro líneas de crédito ICF, la sociedad de garantías recíprocas Avalis tiene también unas cuantas líneas, pero, bueno, miras al final y en el año 2007 –son los datos con los que cuento– resulta que toda la sociedad de garantías recíprocas Avalis tuvo 980 operaciones con un volumen total de 94 millones –980 operaciones. Pero es que estas 980 operaciones resulta que de avales financieros... –pues ya saben que la sociedad de garantías recíprocas también hace avales técnicos, es decir, avala para concursos en la Administración–, eran la mayoría de avales técnicos y no de avales financieros, con lo cual a la hora de la verdad resulta que todas estas cantidades de préstamos, cantidades de avales, cantidades de millones destinados a estas medidas, se materializan en una ayuda a muy poca gente.

De ahí que nosotros entendamos que es oportuno abordar la proposición de ley que plantea Convergència i Unió. Pero no insistimos porque creamos que sea realmente la solución, puesto que quizá, a lo mejor, la vía realmente no era una ley –quizá a lo mejor no es necesaria una ley, un proyecto de ley para ello–, pero no está de más debatir el tema. Porque también creemos que, efectivamente, tiene carencias. Aquí se ha planteado por parte de algún grupo parlamentario del Gobierno, que da apoyo al Gobierno, que cuando tuviera lugar la materialización de lo que se contiene en la ley ya no sería eficaz porque el procedimiento es lento; bueno, se ha olvidado ese grupo que también en el Reglamento de la cámara se permite el procedimiento de urgencia, es decir, si hay prisa, nos damos prisa y en poco tiempo estarían puestas en marcha las medidas convenientes. Pero, bueno, en todo caso, como ha bien manifestado la diputada Borràs, entendemos que es una aportación más, y con tal fin lo apoyaremos.

Ahora bien, sí que quisiéramos realmente plantear la dimensión del problema. Y el problema no es tanto de préstamos como del mercado financiero. Aquí se ha

hecho referencia por parte de un grupo parlamentario a ese tema. El crédito no llega a las pymes. La ayuda pública que se ha destinado por parte del Gobierno del Estado, entendemos en la dimensión del problema, y, evidentemente, la ayuda que ha previsto el Fondo de Adquisición de Activos Financieros no está llegando a las pymes. Se está produciendo una restricción de créditos a empresas y familias, y responsable, sin duda, es el modelo financiero que tenemos en estos momentos en España. La banca, por las razones que sean –quizá, a lo mejor, porque ella misma no tiene la solvencia suficiente–, no está dispuesta a prestar dinero, y no lo está haciendo, y podemos crear todas las líneas y todos los convenios que se aprueben y que se inventen por parte de los distintos gobiernos, que lo que es real y lo tangencial, lo que se puede apreciar por parte de los distintos trabajadores autónomos y las microempresas es que las ayudas no están llegando al tejido empresarial. Los bancos no prestan dinero ni a las empresas ni antes ni después de la inyección de liquidez que vienen recibiendo por parte del Gobierno. Y los planes de financiación para pymes en colaboración con el ICO, con ICF, tampoco están dando resultado.

De ahí que, desde luego, no se da el modelo de financiación autonómica, al que demagógicamente hacía referencia el señor Sergi de los Ríos, como la posible solución a los problemas de financiación de las empresas en Cataluña porque, realmente, seamos serios: no sé si van a ser 1.500 millones o 2.000 millones o 3.000 millones o 4.000 –el señor Castells sabrá la cifra, no la ha hecho pública; bueno, la hace pública el señor Saura de vez en cuando–, pero, en todo caso, lo que es evidente es que con esas cifras no vamos a solucionar ni la financiación de las empresas ni la salud ni la educación ni la acción exterior de la Generalitat ni todo. Es decir, plantearse en esos términos, como se plantean en estos momentos por parte de algún grupo parlamentario, solamente puede ser motivo de una palabra que aquí el Gobierno utiliza con cierta frecuencia, los grupos de la oposición con menos..., pero permítaseme hoy a mí, sin que sirva de precedente, que lo haga de una manera clara: «demagogia».

Acabemos con esa demagogia y abordemos realmente el problema de la financiación y de la liquidez de los empresarios autónomos como debe ser, que es presionando por quien corresponde –y lamentablemente parece ser que no es el Gobierno catalán, sino el Gobierno central– a las entidades financieras para que hagan llegar de verdad, y por una vez, las líneas de crédito a quien lo necesita, sin duda, a los trabajadores autónomos más que a nadie.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Es crida a la votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat és de 70 vots a favor i 63 en contra.

I, atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre la seguretat pública (tram. 300-00198/08)

El setè punt de l'ordre del dia, d'acord amb el canvi de l'ordre del dia que hem fet, és la interpellació presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre la seguretat pública, i té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera per a la seva exposició.

(Pausa.)

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, gràcies, senyor president. És que m'han dit que comenci, perquè així... Sí, començo?

El president

Sí, senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, em sap greu, perquè per un moment he cregut que fins i tot amb aquesta compareixença, amb aquesta interpellació, es quedarien el president Montilla, ja que li dóna tant de recolzament, i el senyor Carod-Rovira. Bé, veig que el recolzament hi ha estat, però que no arriba a tant. (*Remor de veus.*)

Aquesta interpellació el que vol és aclarir errors. No els errors que s'han comès des del departament en tota aquesta temporada, dels dos anys que vostè porta, perquè aquests errors ja estan allí i són inesmenables en aquest moment. El que passa és que ahir es va produir una compareixença que havia generat moltes expectatives després d'un silenci tan prolongat, de tantes qüestions per resoldre, va generar moltes expectatives; van venir moltíssims periodistes a seguir les manifestacions del senyor Saura ahir, pensàvem que ens trobàvem en un altre lloc.

Bé, les expectatives eren molt altes, però el senyor conseller no ens va donar resposta, però no només a les preguntes que vam formular des de l'oposició: sembla que no va convèncer tampoc els sindicats. El sindicat majoritari de policies de Catalunya, a la sortida de la compareixença del conseller interrogat, diu el seu portaveu: «Respectem però no compartim l'avaluació del conseller Saura. aquella càrrega va ser una càrrega proporcional.» I va dir, també avalant això: «Així es demostra pel fet que dels centenars de ferits que va haver-hi, d'aquests, quaranta-cinc eren mossos d'esquadra. Inclús un d'ells tenia les vèrtebres del coll enfonsades, pel cop d'una barra de ferro dels manifestants violents, que va convertir en inservible el casc que portava.» Són

paraules del president del sindicat, del portaveu de policies de Catalunya.

Aquest grup polític, Convergència i Unió, aquesta diputada que els parla, que volem fer bé l'oposició, que sabem que la nostra feina és controlar i impulsar l'acció de Govern, demanem... El senyor Saura ens va dir: «D'ara endavant..., no mirem cap endarrere, mirem cap endavant. Ens donaran suport per fer del Cos de Policia un cos de policia com tots volem?» Nosaltres segur que sí, perquè hem estat sempre amb això. Però per fer això, senyor Saura, necessitem informació, necessitem un conseller valent que vulgui fer-se les preguntes i vulgui trobar respostes i després vulgui compartir aquesta informació. I d'això es va tractar la compareixença d'ahir, pensàvem; l'havia demanat vostè per això, no?, perquè estava disposat a fer-se interrogants i a respondre'ls. Els interrogants que tenia el poble de Catalunya, els interrogants que tenien els Mossos d'Esquadra, els interrogants que tenien els grups de l'oposició, no només Convergència i Unió, els interrogants que tenien els seus socis, també el senyor Nadal; potser li està explicant en aquest moment quins eren els interrogants. (*Remor de veus i rialles.*) Em sembla que el senyor Nadal tampoc va tenir resposta, i per això ara també s'hi adreça.

Bé, què ens queda, doncs, avui? Avui, que ja l'ha recolzat el senyor Montilla, pensem que no serà tan opac; pensàvem que vostè era transparent, ens agradava pensar que era transparent. Avui potser ho serà, avui que ja se sent segur podrà ser transparent. Faci el pas –faci el pas.

De les preguntes d'ahir, comencem, senyor Saura, per les mateixes que vostè es formulava. Ens ve a donar respostes i comença fent-se preguntes; i ens diu «Tinc uns dubtes raonables.» Caram!, molt bé! Sobre la conveniència del dia que s'havia triat per fer el desallotjament al rectorat? Sobre si era convenient que es quedés la unitat mòbil? Això són els seus dubtes raonables, que converteixen en dubtes no raonables, més que justificats, els de l'oposició, perquè si vostè no ho sap, doncs, nosaltres, que estem esperant les seves explicacions, ens vam quedar igual, perquè no ens va respondre. I això és el que li va demanar el nostre portaveu, les primeres preguntes que li va fer. Com és possible que es cometés un error estratègic així? Vostè no ho va qualificar ni d'error estratègic, per no qualificar-ho. No va donar informes, no va donar fets, però tampoc ho va qualificar. Va donar menys informació que la de l'informe filtrat a *La Vanguardia*, que ja és greu. Doncs, no va contestar.

El dia 19 hi havia una vaga i una manifestació, la demanda del rector es fa els dies 16 i 17, cosa que ja sabíem, després de quatre mesos d'ocupació... Però no sabem què va passar allí entre els comandaments que deien que no era un dia oportú, els comandaments operatius policials, i els comandaments polítics. Hem de deduir que va ser el senyor Olmos el que ho va decidir? Avui sembla que sí, que té la culpa del *mundo mundial*. Sembla que no hi fossin ni el senyor Delort, ni el senyor Boda, ni vostè mateix! Sembla que allí, a Interior, només el responsable era el senyor Olmos, l'únic responsable.

Sí que era un senyor responsable, el responsable polític més feble, que va ser l'únic que va sortir a donar explicacions.

I ara què passarà, que no tenim el senyor Olmos? Qui sortirà a donar explicacions? Qui s'atrevirà? O haurà d'anar el senyor Montilla a donar explicacions de les coses que passen, ara que el recolza? (*Rialles.*) Doncs, això també ens agradarà que ens ho contesti avui. Aquest dubte no el teníem ahir, però avui sí –avui sí. És que actuava per lliure, el senyor Olmos? Actua algú per lliure, en el Departament d'Interior? Vostè té alguna funció allí de marcar en el departament, de donar directrius i ordres?

Anem als fets cronològicament, i agafem les preguntes que li fa el seu soci en el Govern, algunes de les preguntes. Els estudiants tenen intenció de tornar a entrar a la seu del rectorat, i la policia, la Brimo, intervén, la Brimo com a unitat especialitzada. I li demanen des d'Esquerra Republicana: «Cal utilitzar sempre aquesta brigada mòbil? O seria millor comptar amb altres grups especialitzats?» No va contestar. Quina és la cadena de comandaments que existeix i que decideix la càrrega policial? No contesta. Davant d'aquesta operació deu haver-hi una planificació prèvia, una conseqüència de possibilitats. Quin era el briefing? Què van tenir en compte? No ens va contestar a nosaltres, però al seu soci tampoc. Doncs, al Govern també necessiten informació, no només el senyor Nadal. El senyor Puigcercós, que no està en el Govern, també necessita tenir aquesta informació. Tots necessitem aquesta informació! I avui és un bon moment, perquè estem tots aquí.

«També ens agradaria saber per què cal una segona càrrega policial», li diuen. Per què creu que els estudiants, una vegada dispersats, es tornen a replegar i és necessària una càrrega policial de nou? Li demanen que aclareixi si això va ser un excés de zel o va ser una violència desmesurada, un excés de zel dels Mossos o una violència desmesurada d'un petit grup? No hi va haver contesta.

Bé, així anem avançant i li demana què pensar fer per millorar respecte dels ferits..., respecte dels periodistes sí que ho va aclarir, caram! Menys mal, ja tenim un col·lectiu salvat. Però i respecte dels altres transeünts? Que pensa adoptar algun sistema per identificar totes les persones que passen pel carrer tranquil·lament i que es troben amb una manifestació? Com ho farà? Per què va diferenciar ahir entre ciutadans i periodistes?, per què els diferencia? Que no són ciutadans, els periodistes? Doncs, els altres ciutadans també mereixen protecció, i els Mossos d'Esquadra també mereixen protecció. Ens ho explicarà avui, senyor Saura? La propera vegada, senyor Saura, ho tindrà un mica difícil, perquè no hi serà el senyor Olmos.

El dia 19. Passem a un canvi completament diferent, una cosa que vostès han qualificat avui de moviment pendular, que vostès deuen entendre el que vol dir, però jo m'imagino que els senyors que estan a casa seva, els transeünts, que han de saber com han d'actuar quan hi ha una manifestació, perquè encara no els han dit què han de fer, voldran saber què és això del moviment pen-

dular del Govern. Avui sí, demà no... Bé, avui és un bon moment perquè ens ho expliqui. Estarà bé.

Les ordres del dia 19 no sabem qui les va donar. Vostè no hi va participar, sembla, perquè vostè el 18 i el 19 estava aquí al Parlament. Sembla també que quan està en el Parlament –i això també m'agradaria que ens ho expliqués– deixa de ser conseller d'Interior; no sé si és president d'Iniciativa, si està com a titular de Relacions Institucionals i aleshores dóna xifres de finançament... Ja ens explicarà si, quan hi ha una manifestació greu al carrer i vostè està en el Parlament, vostè té alguna cosa a dir del que està passant al carrer. Perquè sembla que aquest dia..., li ho vam demanar també ahir i li ho tornem a demanar: què feia?, quines instruccions donava? No li correspon al conseller? Avui he sentit que hi han unes instruccions i que no toca, que el conseller no ha de dir això. Doncs, no sé, el conseller d'Interior, quines coses ha de dir.

Bé, els Mossos d'Esquadra s'han sentit poc recolzats. No ens estranya. Durant tots aquests dies que estava en parador desconegut vostè i que no feia declaracions, no se'ls va defensar; es van defensar els periodistes, però els Mossos no. L'únic que es va defensar va ser el senyor Olmos, que va dir: «Aquí hi ha hagut algun error», i, pim, ja no hi és. I ara resulta que els envia una carta a última hora, de pressa i corrents, abans de la compareixença, intenta forçar un acord sindical de millores sindicals, amb molts diners, amb molts alliberats, per al dia 31, abans de la compareixença, i UGT se li desmarca i li diu: «No, per aquí no passarem, ens estan intentant tapar la boca», i li ho diuen clarament. I aleshores vostès han de fer una marxa endarrerida i diuen: «No, per al dia 6.» Home, doncs, no queda molt maco, això. I si no és veritat, senyor Saura, ha sigut una decisió molt inoportuna.

Bé...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Garijo

...queden moltes preguntes, com és evident, perquè no les va respondre ahir i portem moltes preguntes endarrerides, perquè no ens donen resposta, perquè no sabem ni si s'atreveix vostè a formular-se aquestes preguntes i a tenir una resposta clara que li permeti continuar.

Com podrem continuar després, ho deixem aquí demanant-li que, si us plau, ens contesti alguna cosa.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, la veritat és que les seves intervencions ens fan riure; és un bon exemple. (*Veus de fons.*)

No, però la senyora Ribera em guanya, a mi, en capacitat de comicitat, jo crec, em guanya.

Miri, prèviament, dues qüestions prèvies. El tema del senyor Carod-Rovira i del senyor Montilla, que han marxat. Algú em deia: «És que potser pensen que no es dirà res interessant en aquesta interpellació.» Jo crec que no, que no han marxat per això, segurament no esperaven que vostè aportés res. (*Remor de veus.*)

I el tema de si la càrrega era desproporcionada o no. Mirin, el senyor Artur Mas, a *Els matins*, de TV3, va titllar de desproporcionada l'actuació dels Mossos d'Esquadra. En què quedem? Sí o no? Era desproporcionada o no era desproporcionada? És a dir, d'una banda, el líder de l'oposició diu a TV3 que és desproporcionada, i els diputats surten i diuen que no és desproporcionada.

Miri, jo faré, intentaré, en set o vuit minuts, fer un resum de la posició nostra, de la posició del departament amb relació al que ha passat. Per dir, en primer lloc, una qüestió: de càrregues amb excessos se n'han produït amb tots els governs, amb tots, però només hi ha hagut un govern i un conseller d'Interior que, quan s'ha produït una càrrega, ha sortit a fer una roda de premsa a donar la cara. No va passar mai abans, mai! –mai! I ahir vaig explicar i puc tornar a explicar, amb documents gràfics, una càrrega a la plaça Sant Jaume, dos mil estudiants de quinze a disset anys, amb dimissions, demandes de dimissions del senyor Pomés, on no només no va comparèixer, sinó que van votar en contra de la petició de compareixença amb els vots inestimables del senyor Sirera. Mai.

I vaig fer una roda de premsa dient el següent. Primera, condemna dels violents. Segona, disculpes –tampoc vaig sentir massa disculpes en els anteriors governs–, disculpes a la gent que havia estat afectada per lesions i que no participaven en la manifestació i que no tenien comportaments violents. Vaig dir que encarregava un informe; vostès recorden haver encarregat algun informe policial anteriorment?, en recorden algun? Quarta, la signatura d'un conveni que estava treballat des de feia dos mesos amb el Col·legi de Periodistes. I cinquena, la compareixença.

I ahir es va fer una compareixença de gairebé més de tres hores, on vaig explicar els fets. Els fets no els repetiré per no allargar-me. El 16 i el 17 el rector de la universitat ens demana el desallotjament, i l'origen de la crisi està, en definitiva, en l'actitud violenta d'un sector minoritari. El dia 19 hi ha una nova concentració, on els Mossos no han de fer mai més el que van fer, que és permetre, en definitiva, el que va passar el dia 19 a la plaça de Sant Jaume.

Valoracions que fem políticament de què va passar. Els les tornaré a llegir, tres valoracions. Primera: dubtes raonables de si el dia 17 al vespre, era el dia per fer això. Aquestes no són paraules meves, senyora Ribera, són paraules de l'informe policial. Era millor o era pitjor? Doncs, hi ha gent que diu que era millor i gent que diu que era pitjor. (*Remor de veus.*) Gent que diu..., no, no, no. I, per tant, el cost operatiu... –el cost operatiu– (*veus de fons*), miri, després m'hi referiré: les decisions operatives no les pren el conseller. Eh, que no s'imaginin

la consellera de Sanitat dient com s'ha de fer una operació de cirurgia? O al conseller de Política Territorial dient com s'ha de fer un pont? El conseller d'Interior no ha de dir com es carrega ni com no es carrega. Simplement, si no es carrega bé, ha de, en definitiva, cridar l'atenció. (*Remor de veus.*) Primera: dubtes raonables –dubtes raonables– sobre el dia.

Segona conclusió, la llegiré literalment..., la segona i la tercera perquè són importantíssimes. Vostè diu que no vaig dir res. Si això que els llegiré no és dir res, és que estan sords. Miri: «Podem afirmar també que es va actuar amb criteris homogenis davant d'una manifestació heterogènia, sense aplicar procediments selectius contra una minoria violenta que formava part d'una manifestació pacífica reivindicativa, on van confluïr, també, un elevat nombre de vianants i espectadors.»

I tercera conclusió: «Durant les intervencions de la brigada mòbil, especialment les que van tenir lloc al carrer Jaume I i a la plaça de l'Àngel, podem concloure que, en alguns moments, l'acció duta a terme no va ajustar-se al principi de proporcionalitat a l'ús de la força.»

I vostè diu que això no és dir res? Vostè s'atreveix a dir que això no és dir res? Alguna vegada ho han dit vostès, la meitat d'això? Alguna vegada ho han dit? (*Veus de fons.*) És a dir, les valoracions del departament són valoracions que posen en dubte el dia del desallotjament i que fan dues conclusions, si m'ho permet, contundents; però, a més a més, fem propostes, no només fem valoracions, fem propostes. Clar, és curiós que vostè digui que no diem res del que va passar. No sé si es pot dir alguna cosa més del que va passar.

Amb relació al futur. Miri, vaig fer ahir quatre propostes. Primera, encarregar als Mossos d'Esquadra les possibilitats dels recursos humans i materials d'ampliació, i ho vaig dir, per escrit, i dic, avui, que amb la nova incorporació de les dues promocions dels propers dos anys, cal reforçar de forma important el nombre de membres de la brigada mòbil. I vaig dir una altra cosa importantíssima, que era que cal revisar els protocols d'intervenció i, especialment, allò que fa referència a l'advertiment de les persones abans de qualsevol càrrega. Això no és dir res? –Això no és dir res? (*Veus de fons.*) No és dir res, això?

I vaig dir una altra qüestió, vaig dir que signaríem avui un acord amb els periodistes, i l'hem signat. I vaig dir una altra qüestió: que crearíem una feina que estem fent, que no es feia abans, de mediació, amb una unitat de mediació i d'interlocució.

I, a continuació, vaig dir que cessava el senyor Rafael Olmos. Per què? Mirin, en el decret d'estructuració del departament, diu, l'article 132: «Direcció General de la Policia. Correspon a la persona titular de la Direcció General de la Policia el comandament directe del Cos de Mossos d'Esquadra i la direcció, coordinació operativa i inspecció dels seus serveis.» I en les funcions, la primera funció que li encomana és «el comandament directe de les unitats policials i administratives que en depenen».

Dit d'una altra manera, senyora diputada, el màxim comandament operatiu és el director general de la Policia.

(*Veus de fons.*) I el director general de la Policia té, segons el decret, l'obligació d'estructurar... Senyor Sirera, si vol fer una interpellació, la podia haver fet, eh? (*Rialles. Veus de fons.*) Doncs, tingui més diputats i en tindrà més. (*Remor de veus.*) I el director general de la policia té l'obligació de manar el cos operatiu. Aquesta és la raó, fins al punt que el senyor director general de la Policia va dir, en la roda de premsa del vespre, que ell assumia les responsabilitats, perquè les operacions operatives depenen d'ell.

Vull, en definitiva, dir una altra qüestió important, no?, que va estar en el centre del debat d'ahir i en el centre, d'alguna manera... –tot i que ha tingut el senyor Mas pocs minuts, perquè les preguntes són dos minuts i mig–, en el centre del debat que vam tenir ahir, no?, i que aquests dies es té: la incompatibilitat que Iniciativa porti Interior. Segons el senyor Pujol, una incompatibilitat intrínseca: Iniciativa no pot portar Interior. Jo li vaig demanar ahir al senyor Pujol i li ho demano avui a la senyora Ribera, que rectifiquin públicament això –que rectifiquin públicament això–, que rectifiqui la impugnació que un partit democràtic que té vots i parlamentaris tingui qualsevol tipus de conselleria. Això és impropï d'un partit democràtic, i li ho demano a vostè, li ho vaig demanar al senyor Pujol i li ho demano també al senyor Mas, que no pot ser que el principal partit de l'oposició intenti impugnar per ideologia el que un determinat partit, en aquest cas, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, tingui Interior.

I li demano que contesti també això, perquè, si no, el que s'intenta... (*Remor de veus.*) Sí, ho puc demanar..., sí, sí, sí; la senyora diputada pot no contestar, però jo li puc dir que contesti, perquè no estem davant d'un tema petit –no estem davant d'un tema petit–, estem davant de..., que vostès, que s'han passat vint-i-tres anys repartint carnets, intentant repartir carnets de qui és bon català o català dolent, ara intenten repartir carnets de qui pot ser conseller d'Interior i qui no pot ser conseller d'Interior.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

I, miri, els acudits que vostè fa, la perdigonada que acostuma a fer en les seves intervencions o les incompatibilitats porten a un problema de fons que, després, m'hi referiré: vostès no volen debatre a fons la política de seguretat. (*Remor de veus.*) No la volen debatre a fons! I, després, en la rèplica, els faré esment de les deu o dotze iniciatives que hem pres i que em diguin amb quines no estan d'acord: estan d'acord amb les càmeres?, estan d'acord amb el Consell de Seguretat?, estan d'acord amb el Comitè d'Ètica?, estan d'acord amb la segona activitat?

La majoria de totes aquestes iniciatives, saben, senyores i senyors diputats, des de quan estan pendents? De 1994..., ni el 95, ni el 96, ni el 97, ni el 98, ni el 99, ni el 2000, ha estat en aquests dos anys –en aquests dos anys–, quan hem donat compliment a obligacions que emana la Llei del 94 i que vostès, amb disset anys, no van fer mai.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Honorable conseller...

Senyora Ribera, té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Gràcies, senyor Saura, per voler accedir a pujar al faristol i parlar amb mi, encara que no m'hagi contestat.

No hem acabat les preguntes perquè no ens ha donat temps, però és que podria tornar a començar per les primeres, perquè com que no ha contestat ni les més essencials, no les de més detall, sinó qui hi havia donant ordres? Només hi havia el senyor Olmos? El senyor Olmos, que és el primer que assumeix responsabilitat amb un acte de responsabilitat política que el legitima? Li donen el premi per ser el més honorable? El fan dimitir d'aquesta manera que dura deu dies? Que està dimitit i no està dimitit formalment, però que se n'ha anat de vacances com a les pel·lícules americanes: «Cójase dos días»? Si us plau, no és seriós!, i ens fa mal, com a oposició també ens fa mal, perquè denigren un cap de la Policia, un cap polític també.

I vostè, avui, surt aquí, quan ja l'ha recolzat el president, i continua carregant les tintes sobre el senyor Olmos. Bé. No ho qualificaré, no ho vull qualificar perquè tenim un problema molt greu, i volem ajudar i no ens deixa, perquè l'anem interrogant i no vol interrogants –no vol interrogants–, no està per interrogants. Em fan pensar en el mite de la caverna de Plató. Pensava que només hi era vostè, però avui també hi hem posat el president, i el poble de Catalunya està fora de la caverna i estan dient al Govern: «Obrin els ulls, que estem en un moment de crisi, que necessitem un govern fort i no un govern feble, un govern valent, que assumeixi responsabilitats, que estigui per al servei, que defensi els Mossos!» Això és el que li demanem des de l'oposició, i això no és un model de seguretat? Doncs, si això no és un model de seguretat, òbviament, el que sí que és, és el que vostè no aplica.

Reorganització del departament. Preguntes que han quedat pendents. Tenien una organització tan fantàstica..., i, ara, resulta que els sobra una peça. I, ara, ho assentem tot sobre dos pilars fonamentals: el senyor Boada i el senyor Delort, que ens diuen, i li ho preguntem, perquè no són una «tonteria» les relacions personals entre ells, a nivell privat, òbviament, no ens interessen, però sí a nivell de coordinació, i li ho tornem a preguntar: «Vostè creu que un departament es pot assentar sobre dos pilars que divergeixen? Que un mira cap a Iniciativa, perquè és d'Iniciativa, i l'altre mira... (*Veus de fons.*) Cap a on...? (*Veus de fons.*) Exacte. Cap als socialistes? (*Remor de veus.*) Però, cap a on no miren és cap a Catalunya. O sí? –O sí? Miren cap a Catalunya, i, per això, es coordinen tan bé, i, per això, hi ha hagut tants ball de bastons per la dimissió del senyor Olmos i «a qui colloquem i a qui no colloquem». Ens ho explicarà això com ha anat? Perquè els diaris ho explicaven. Serà valent i ens ho dirà aquí? Ho assumirà? No. No ho assumirà, perquè no ho pot assumir. I això nosaltres ho entenem. Però el que no entenem és que vostè no sigui

capaç de contestar uns interrogants de fets, de purs fets, de valoració del que va passar el 18 i el 19 i de veure on van fallar. Que li ho han demanat, també, els seus socis de Govern! Almenys..., algú que té la capacitat de preguntar-s'ho! No tapin a qui pregunta, perquè, potser, els cau també la temptació com al mite de la caverna i se'l mengen. Doncs, no! Hi ha algú lúcid que encara té capacitat de pregunta en aquest Govern! Contestin per aquí.

El que hem vist és que, avui, el president ha primat el dret a la felicitat sobre el dret a la responsabilitat. I ara això ens preocupa –això ens preocupa. No sé si vostè estarà més feliç o no. No el veiem gaire preocupat, que també no té per què estar-ho, realment, perquè el que volem són respostes. Però aquesta indiferència sí que ens genera molts interrogants i no solament a nosaltres. Doncs, això és el que crec que és important, l'autosatisfacció no ajuda, senyor conseller. Dir: «Jo sóc el primer que he demanat disculpes.» És que és el menys que podia fer, demanar disculpes! –el menys que podia fer.

Els informes. Ja que no ens contesta, ens els enviarà? Li ho demano aquí públicament, des del Parlament: ens enviarà aquests informes per veure si, a través dels informes, sabem trobar les respostes que encara no ens ha donat? Doncs, li ho agrairem molt. Ja que els ha fet, i ja que és el primer conseller de la història de Catalunya que fa un informe, doncs, envï'ns-el, si us plau!; potser, també serem el primer grup de l'oposició de la història que el demana. (*Veus de fons.*) Doncs, moltes gràcies.

Esperem que tirin per un camí de crítica bona, que es coordinin entre vostès, que s'ajudin entre vostès com a membres que són del Govern, i esperem aquesta unitat i aquesta cohesió de vostès també. L'oposició seguirà controlant i impulsant en la mesura que vostès ho permetin.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Bé, senyora diputada... Senyora diputada, veig que el tema, des del punt de vista democràtic, que més em preocupa, que és la impugnació que un partit tingui una conselleria, no el respon. Continua sense respondre. Els ho preguntaré absolutament sempre, perquè penso que és gravíssim, i, per tant, els ho penso preguntar sempre, perquè mai –mai– en la història d'aquest Parlament, des de la recuperació de l'autogovern, cap partit polític havia negat a cap altre partit polític la possibilitat de dirigir una conselleria. No havia passat mai –mai. (*Veus de fons.*) I, darrere d'això –i darrere d'això–, hi ha l'intent de pintar un país imaginari d'inseguretat.

Primer, li contestaré dues preguntes, però, miri, no ha fet ni una sola valoració de les tres valoracions que he fet, ni una sola proposta; no sé què en diuen vostès. No sé si consideren que és proporcionat o desproporcionat, no ho sé. No sé quines propostes de millora fan. No sé ni la seva opinió sobre les que faig jo. No ha tingut opinió

absolutament de res, ni de la valoració, ni de les propostes. I, si vostès pensen –que segur que no ho pensen– que les conclusions de valoracions i les propostes de futur que he fet són poca cosa, s'equivoquen moltíssim. I darrere d'això hi ha no només l'informe policial, sinó entrevistes amb el Col·legi d'Advocats, amb el Col·legi de Periodistes, amb el Sindicat de Periodistes, amb fotògrafs i ciutadans, amb propostes claríssimes i valentes, dient que els Mossos d'Esquadra...

Em preguntava ella: «És necessari que sempre actui la Brimo?» Home, si la resposta l'he donada. Si a Barcelona hi ha mil tres-centes manifestacions, només hi actuen en cinc-centes, i només n'hi ha cinc amb aldarulls, la resposta està donada. Clar que no cal, evidentment que no cal, perquè si calgués, si jo pensés que calgués de les mil tres-centes manifestacions haurien assistit a les mil tres-centes.

Segona, el tema de qui decideix carregar. Segons les instruccions internes, cal tenir el permís del director general de la Policia i només, llevat de casos d'emergència o que els mossos tinguin problemes, el cap de l'operatiu. I això són instruccions. I, com li he dit abans, ni el secretari de Seguretat, ni el secretari general, ni el conseller, menys, donen instruccions polítiques de com s'ha de fer l'operació.

Però, miri, el problema de fons és quin balanç de seguretat tenim a Catalunya? En aquests moments hi ha una percepció d'inseguretat? Sí o no? Algunes dades: febrer del 2009, l'enquesta del CEO: Inseguretat, sap quin número té de preocupació?, el tretze –el tretze. Atur, funcionament de l'economia, insatisfacció amb la política, sistema de finançament, immigració, relacions Catalunya-Espanya, millora de la política social, educació, manca d'infraestructures, sanitat, crisi d'identitat catalana, inseguretat... De cada cent persones diu que n'hi ha 1,6 que creu que la inseguretat és el principal problema. M'imagino que aquesta una deu ser vostè, i que el 0,6 no sé qui és, perquè és 1,6 –és 1,6–; i u és vostè, que li devien fer l'enquesta, i el 0,6 que no sé qui és. (*Remor de veus.*)

Molt bé. Una altra dada, la valoració dels Mossos en les enquestes, el 67,4..., les mil tres-centes manifestacions celebrades amb ordre pacífic. Però les iniciatives. Primer, vostè creu que en aquests moments Catalunya no és un país raonablement segur, sí o no? I si diu que no ho ha d'argumentar, però si ho amaga, intenta induir que no és segur, està instrumentalitzant el paper dels Mossos. I mirin, els diré una cosa forta: vostès estan intentant instrumentalitzar la política de seguretat i fent mal als Mossos en benefici propi... (*Forta remor de veus.*) No, no, apa, ja sé que no... Ho estan fent en benefici propi, perquè no hi ha ni una sola dada d'avui que demostrï que la situació de seguretat a Catalunya està malament, ni una sola dada. I una manifestació amb aldarulls no es pot convertir en una generalització de la situació de seguretat que viu Catalunya, i quan vostès intenten dir que no hi ha seguretat estan fent mal als Mossos i estan creant inseguretat.

Però, a més, de les iniciatives que hem fet, què me'n diu? Escolti, hem aconseguit l'homologació salarial. Tinc manifestacions de mossos, deu manifestacions en

el seu període reclamant homologació salarial, dient –dient–, en definitiva, dient que a més vostès no els cuidaven. Estan en contra de la segona activitat? Per què no la van fer en disset anys? Per què no la van fer? Estan en contra del Consell de Seguretat? Per què no el van fer en disset anys? Estan en contra de les càmeres? No ho sé tampoc, algú va dir que sí i algú va dir que no. Quin ha estat el resultat que en els llocs on s'han instal·lat càmeres? No hi ha hagut cap denúncia més, zero, i això és positiu, i s'aplica al País Basc i a la majoria de països europeus.

Estan en contra que hi hagi un programa de violència masclista? Estan en contra del Comitè d'Ètica? De què estan en contra? De què? Saben de què? Que hi hagi un Govern d'esquerres i que jo en sigui el conseller. (*Forta remor de veus.*) I això, mentre tinguem vots, no els ho permetrem.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms (tram. 300-00196/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de les petites i mitjanes empreses i dels autònoms, que presenta el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el senyor Josep Enric Millo. (*Remor de veus.*)

Si us plau. Té la paraula, senyor Millo. Si us plau.

(*Pausa.*)

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller: «Esperem que el Govern prengui consciència que té els empresaris decebuts i dolguts.» Li sona, aquesta frase? No és meva, eh, senyor conseller, no és meva. Aquesta frase és de fa dos dies d'una entrevista feta en un mitjà de comunicació català al president de la Patronal de la Petita i Mitjana Empresa de Catalunya. Aquesta és la seva frase. I a mi personalment, i al nostre grup parlamentari, no ens sorprèn gens aquesta frase. I el que li diré ara no és opinió del senyor González, òbviament, sinó que és la meua d'opinió, no? I sap per què no em sorprèn aquest titular, aquesta frase? Perquè resulta que el Govern del senyor Zapatero, i també el del senyor Montilla, del nostre president, ha batut un rècord històric i alhora insòlit, ja que per primera vegada a la història de la democràcia espanyola els empresaris han sortit al carrer per manifestar-se contra la passivitat del Govern i contra la seva incapacitat per afrontar, amb mesures eficients, la crisi econòmica i financera que patim. Aquest és un rècord històric i insòlit.

Ja no són només els treballadors, els estudiants, les dones maltractades, la policia, els ecologistes, els pagesos, etcètera, fins i tot els petits i els mitjans empresaris catalans i els autònoms catalans es manifesten al carrer contra un govern que ha fracassat en tots els àmbits i que està desbordat per la crisi, que s'ha quedat sense idees, ni solucions, i que posa de manifest la seva incapacitat per liderar el futur d'aquest país.

Lluitar contra la crisi, senyor conseller, és la nostra prioritat en aquests moments, ja fa mesos que els ho diem. Vostès ho van negar durant tot l'any 2007, malgrat que els indicis eren evidents, i ho van començar a assumir a partir del mes d'abril del 2008, curiosament un mes després de les eleccions generals. A partir d'aquell moment van prendre un seguit de mesures, però avui estem com estem.

El debat sobre les causes de la crisi ja no interessa a ningú perquè ja l'hem fet molt, no?, i ja sabem quines són les causes, i n'hi ha de tota mena, algunes vénen d'aquí mateix, altres vénen de fora, però algunes vénen d'aquí mateix. Les conseqüències sí que les coneixem, les tenim molt clares: ja som líders, a Catalunya ja som líders. Som líders en tancament d'empreses, som líders en morositat, som líders en autònoms que pleguen, som líders en destrucció massiva d'ocupació –rècord històric també. Demà coneixerem les xifres del tancament del primer trimestre del 2009 i suposo que no cal ser molt intel·ligent per entendre que seran novament de clara emergència social i que superarem per primera vegada a Catalunya el més de mig milió d'aturats.

En dos mesos, com vostè sap, senyor conseller, només entre gener i febrer, no compto el març, que demà tindrem les xifres del mes de març, en dos mesos hem superat tota la previsió que el Govern de Catalunya feia en matèria de destrucció d'ocupació per a l'any 2009. En el quadre macroeconòmic del pressupost del 2009, el Govern ens deia que preveia una destrucció de 55.000 llocs de treball durant tot el 2009, i només en els mesos de gener i febrer se'n varen perdre 56.000 a Catalunya, i demà coneixerem la xifra dels que s'han perdut durant el mes de març. Aquesta és la realitat que vivim: destrucció massiva d'ocupació, famílies senceres a l'atur, drames personals, drames familiars..., i, com dic, demà coneixerem la realitat del primer trimestre.

I què fa el Govern mentrestant? Què ha fet? El Govern ens va donar a conèixer el mes d'abril, com dic, del 2008, que prenia mesures, i el gener d'aquest any, fa dos mesos, el conseller –el conseller d'Economia i Finances– ens va fer una presentació de com estaven funcionant aquestes mesures –vostè ho deu recordar–, i ens deia que les mesures funcionaven correctament, adequadament. Nosaltres hem presentat interpellacions, hem presentat propostes de resolució, hem presentat mesures concretes per ajudar el Govern a prendre mesures per combatre aquesta situació de crisi, però el Govern no ens ha fet cas, perquè el Govern considera que tot sol ja se'n sortirà, que les mesures que pren ja són les adequades, ja són les correctes, que les va desenvolupant i que, per tant, no cal escoltar ningú més –no

cal escoltar ningú més—, el Govern s'ha quedat sord, no cal escoltar ningú més.

Ara bé, com he dit, les previsions de destrucció d'ocupació que feia el mateix Govern han quedat absolutament destrossades —destrossades. Què farà el Govern a partir d'ara? Ens ho pot explicar, o és que això no l'afecta?

Les previsions pressupostàries que va fer el Govern en el seu moment en fer el pressupost del 2009 han quedat absolutament fulminades —absolutament fulminades. Ahir, sense anar més lluny, vam conèixer quina és la liquidació del pressupost en matèria d'ingressos de l'any 2008, suposo que vostès han tingut ocasió de mirar-s'ho això, i jo vaig quedar sorprès amb mi mateix perquè fa un mes vaig preveure, vaig anunciar, que probablement aquella previsió de dèficit del 2008 que havia fet el Govern de la Generalitat quan ens deia que hi hauria un dèficit de 500 milions d'euros, jo vaig anunciar que superaria cinc vegades això i que situaríem el dèficit de Catalunya el 2008 sobre els 2.500. Doncs, em vaig quedar curt, ahir llegint quina és la liquidació de la recaptació d'impostos de la Generalitat veiem que no seran 2.500, no, seran 3.500 milions d'euros el dèficit pressupostari del 2008, només tenint en compte la baixada d'ingressos; però compte, que encara no hem vist la liquidació de les despeses. Per poc que hi hagi una petita desviació de la despesa, el dèficit de Catalunya el 2008 es pot situar fàcilment a la ratlla dels 4.000 milions d'euros. És aviat dit, però són molts i molts diners. I estic parlant del 2008, no estic parlant del 2009, on vostès han previst un dèficit de 2.500 milions d'euros. A algú se li acut pensar per quan es multiplicarà això, tenint en compte quin és el quadre macroeconòmic? Ho multipliquem per cinc, per quatre, per tres? Com vulguin, però jo vaticino ja en aquests moments que, tal com estan les coses, entre el 2008 i el 2009 acumulem més de 10.000 milions d'euros a Catalunya, de dèficit.

Aquesta és la realitat. I aquí podem anar enredant el país i anant-li fent creure que la solució al problema de Catalunya són els 1.200 o els 2.000 que ens vindran del nou model, no?, però estic parlant d'una acumulació de dèficit de més de 10.000 milions d'euros en dos anys. Aquesta és la situació: Govern sobrepassat, desbordat, sense iniciativa, col·lapsat per la situació.

El que ens preocupa, senyor conseller, és que el Govern no lideri la sortida de la crisi, no prengui iniciativa, sobretot que no escolti, i que no estigui al capdavant de la societat liderant la sortida de la crisi, representant a tothom, no representant-se només a si mateix, perquè el Govern en aquests moments a Catalunya es representa només a si mateix, no representa el total de la societat catalana. I aquest és un problema molt greu que tenim, perquè la situació és d'extrema gravetat, és d'emergència social. I la seva obligació com a Govern és fer això, és liderar, és prendre la iniciativa, és posar-se al capdavant, i no quedar-se resignat mirant com les coses van passant, mirant com el país es va enfonsant, i mirant com les famílies es van empobrint, i com les empreses van tancant, i com la gent es queda a l'atur. Això és el que no ha de fer un govern.

I, en canvi, la societat civil ha pres la iniciativa, i com deia al començament, els empresaris, els petits i mitjans empresaris catalans i els autònoms s'han anat a manifestar a Madrid. Un fet insòlit que tenia lloc la setmana passada, el dijous dia 26 de març del 2009, al meu entendre un fet històric, repeteixo. I qui va anar allà a manifestar-se? Escolti, hi van anar els representants d'allò que és la gran majoria del teixit empresarial català, les petites i les mitjanes empreses, que són més del 95 per cent de les empreses catalanes —de més de 546.000 empreses que hi ha només n'hi ha mil que siguin de més de 250 treballadors—, que representen els dos terços del PIB català. I tots aquests, que ja no confien en el Govern català, que ja no és un interlocutor per a ells perquè no se senten representats pel Govern català, se n'han hagut d'anar a Madrid a dir: «Escolti, algú ens escoltarà, algú ens farà cas, algú ens ajudarà?»

Les dades són aquestes: més de cinquanta mil autònoms es preveu que perdran la feina durant aquest any i les pimes en aquests moments representen més del 75 per cent de tots els treballadors ocupats. Per tant, si davant d'això el Govern no hi fa res, o hi fa poc, doncs, entenem que està assumint una greu irresponsabilitat. El que demanen, a més a més, ho demanen ells.

Jo, senyor conseller, a vostè que representa avui el Govern en aquesta interpellació, li demano que ja no ens miri com el Partit Popular, ja no ens miri com el Partit Popular, escolti, no..., perquè jo sé que si a vostè li demano coses en nom del Partit Popular, com que això li provoca una certa al·lèrgia cutània, doncs, automàticament dirà que no. Escolti, escolti la veu de la societat civil, escolti els empresaris petits i mitjans i els autònoms, que són treballadors dels quals depenen un gran nombre de persones en aquest país. Vostè comparteix les demandes que ells fan? A mi em consta que en una gran part sí, i el seu partit, Esquerra Republicana, em consta que sí. Està disposat a donar-los suport, a ells, ja no doni suport al Partit Popular, ja no li ho demano això, eh?, evidentment, però a ells. No seria un motiu suficient per anar junts? No és un motiu suficient d'unitat? No ens podríem aplegar al voltant de les iniciatives, de les demandes que fa la societat civil? No podria, el Govern català, fer ni tan sols això?

Li formulo tres preguntes en aquesta interpellació, senyor conseller. Primera, ens pot explicar si el Govern ha decidit fer alguna cosa més per combatre la crisi i frenar la destrucció d'ocupació que patim? Alguna cosa més, no m'expliqui el que ja ha fet perquè no ha servit gairebé per a res, expliqui'm si farà alguna cosa més, perquè si em puja a explicar el que ja ha fet estarem igual.

Segona pregunta, què en pensa el Govern de les propostes de la petita i mitjana empresa manifestades la setmana passada a Madrid? Està disposat a fer-les seves i defensar-les amb el suport d'aquesta cambra? I, tercera, està disposat, el Govern de Catalunya, a liderar Catalunya davant de Madrid, davant de l'Estat espanyol, per aconseguir millores substancials en l'economia catalana, atès que hi han matèries...

El vicepresident primer

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...que no són competències exclusives de la Generalitat?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, el senyor Josep Huguet, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Millo, primer de tot, hauríem de no confondre la Carrera de San Jerónimo amb la plaça de Sant Jaume, perquè la manifestació es va fer a la Carrera de San Jerónimo, i la proposta és aquesta, senyor Millo –la porto, la «txuleta» la tinc, eh?, senyor Millo–: «Propostes per fer front a la crisi i bases per a un nou model competitiu», adreçada al Govern de l'Estat. Perquè la relació amb el Govern de Catalunya és fluida, fluidíssima. I la pime, la petita i mitjana empresa, sap que fem, francament, el que podem fer en el marc dels recursos que tenim, que són limitats. Vagi això per davant.

Perquè els que es manifestaven a Madrid, crec que, si mirem el que diu aquí –i després li contestaré a les seves preguntes–: «Modificació dels terminis de pagament de les liquidacions tributàries a la seguretat social, ajornament d'obligacions tributàries a la seguretat social, agilització, establiment de línies d'aval d'ICO, *confirming*, reforma de la Llei de morositat...», en fi, tot són competències del Govern de l'Estat, a les quals en bona part –no dic en tot: en bona part–..., jo mateix, com a representant del departament, el president Montilla, en la seva intervenció fa unes setmanes, a la sala de «la Caixa», i altres líders d'aquest Parlament, tant de l'oposició com d'altres membres del Govern, han marcat que a Catalunya hi ha un predomini d'una voluntat reformista amb competències de l'Estat.

Per tant, li contesto la primera pregunta: a Catalunya hi ha possibilitats, si ens asseiem... Clar, si ho anem dient però no ens asseiem, no ho farem, això, eh? Tothom va dient però ningú s'asseu. Jo li puc dir que començarem a asseure'ns aquí amb l'oposició, perquè ho vaig prometre aquí i ho farem; passada Pasqua, ho farem. (*Veus de fons.*) L'oposició... Li brindo, li brindo a vostè també i, per tant, ja avanço una part de la resposta. Començarem a parlar perquè en aquests moments tot és poc, i s'accepten totes les idees, de les que puguem fer nosaltres.

Ara bé, vostè ha de convenir amb mi –i ara diran: «Home, ja hi tornem, amb la cantarella de sempre»– que, lamentablement, u, és un problema global; dos, les grans competències i recursos estan a l'Estat; tres, la prova d'això és que les comunitats autònomes governades pel Partit Popular no ho estan passant precisament molt bé, algunes d'elles amb bombolles immobiliàries esclatades a la cara i denunciades a la Unió Europea; per tant, amb algun afegit negatiu al nostre, que aquí

tenim bombolla però no tant, per sort, perquè som un país industrial.

Per tant, desgraciadament, el drama és bastant estès, a tot l'Estat, alguns en pitjor situació que nosaltres, i jo em permeto recordar-li: vostè va fer un viatge, els anys de l'oposició..., no, que vostè estava al Govern i jo estava a l'oposició, a Suècia, el famós acord d'Estocolm. Molt bé. Suècia, quan va passar els anys difícils, va dedicar el 3 per cent del seu producte interior brut a polítiques actives d'ocupació. Si vostès estan amb nosaltres perquè el finançament de Catalunya elimini part del dèficit fiscal, jo li asseguro que estem amb capacitat de col·locar un 3 per cent del PIB en polítiques actives d'innovació i de formació i d'ocupació. Per tant, aquesta és la realitat: a Catalunya se li'n va, l'any 2007, un 10 per cent del seu PIB en dèficit fiscal.

I òbviament que estem en dèficit; això és una cosa que hauria de respondre el conseller Castells. Jo assumeixo la situació, complicadíssima. O sigui, portem anys amb un dèficit fiscal enorme, i ara, amb un pressupost de guerra –diguem-ho així–, ens cauen els ingressos en picat. Com s'aguanta, això? Endeutant-se, fent més dèficit, mentre hi ha diners per a altres coses, algunes potser una mica frívols i tot –a Madrid, eh?, vull dir.

Per tant, és clar, aquesta és la situació estructural. Ara, vostè demana unitat? Doncs, som-hi. Som-hi. És a dir..., si el poble català i la societat civil ho tenen claríssim, cada cop més, quin és el problema de fons! Sabent que no és tot el problema, eh? Condició necessària, no suficient. Perquè fins i tot en aquests moments, tot i tenint tots els diners aquí, si fas males polítiques, t'ensorres. Hi ha països que han acabat en fallida, eh? Islàndia, país independent, ha acabat en fallida, també, eh? És a dir, es necessiten recursos i utilitzar-los bé, les dues coses. I nosaltres no tenim ni recursos..., però jo crec que ho estem fent bé, el que tenim.

I estem fent polítiques... I ara, si em permet, perquè va passant el temps... Què estem fent i què farem? Home, d'entrada, polítiques d'impacte, no els ho repetiré: totes les línies d'aval, de crèdits de l'ICF, que ja estan en marxa –que ja estan en marxa, eh? Sabem que aquestes polítiques, si les comparem amb les de l'Estat, Déu n'hi do. És a dir, per exemple, parlem d'automoció: Catalunya sola ha aixecat prop de 500 milions, en automoció; Madrid n'ha posat sobre la taula 800. Home, s'agraeix, però és que Catalunya sola, la meitat dels que ha posat Madrid, la meitat, eh? Per tant, Déu n'hi do l'esforç que estem fent, en base a les capacitats d'endeutament que tenim amb l'Institut Català de Finances. Està, una mica..., «la màquina està cremant», diu el conseller Castells, perquè la deu conèixer de prop. Per tant, estem fent un esforç al límit, eh? I, per tant, per això és molt important a veure si d'una vegada arreglem el finançament. Per tant, el tema de crèdit i d'injecció de líquid l'estem posant en marxa aquí.

Ara bé, al marge d'això, la meva conselleria ha de fer altres coses –perquè això és més de Finances. Estem ajudant les empreses a fer reflexions estratègiques. El programa «Noves oportunitats de negoci» està ajudant centenars d'empreses catalanes, de sectors que estan en crisi o poden estar-ho en el futur, a canviar de sector.

Aquest programa ha tingut èxit en el passat; gent que havia començat en l'automoció en aquests moments estan treballant a l'aeronàutica o estan treballant en energies alternatives, o estan fent, fins i tot, tecnologia mèdica. Això és un treball que s'ha de fer ara, però que els resultats no els veurem fins d'aquí a dos o tres anys. O sigui, en aquests moments, l'objectiu número 1 d'aquest Govern i de qualsevol és salvar empreses. Fins i tot en el cas que hi hagi reestructuracions dramàtiques, sempre que hi hagi voluntat d'aquesta empresa i capacitat de reconvertir i reorientar, si cal, cap a un altre segment de producció de mercat les seves activitats. El que hem d'evitar de totes totes és que abaixin la persiana, perquè si abaixen la persiana ja no la tornaran a apujar. I aquest és l'objectiu fonamental.

Això es fa en part amb diners, però en part ajudant-los a reorientar, fent reflexions estratègiques, i hi estem ajudant. Hi ha un acord, per exemple, amb ESADE per posar en marxa un programa que en direm «360 graus» d'ajuda a la innovació bàsica –això és una novetat, si m'ho permet; en les properes setmanes es posarà en marxa–, la innovació bàsica de la majoria de pimes, que moltes d'elles no estan ni internacionalitzades ni fan R+D; la pime, molta d'ella no fa cap d'aquestes dues qüestions de què ens omplim la boca. N'hi ha tretze mil d'exportadores o internacionals, i unes onze mil d'innovadores; la resta, fins a 500.000, són pimes normals i corrents, però que la seva subsistència molts cops es basa en si són capaçes d'innovar, purament. Per tant, estem fent un programa que s'estendrà a tot el territori, amb les nostres delegacions territorials, per ajudar a reflexionar, aprofitant viviers d'empresa, aprofitant escoles empresarials, aprofitant alguns serveis que dona Treball, de suport a l'autònom i a l'autoemprenedor, per ajudar a fer aquesta feina d'innovació.

Evidentment, també estem treballant en línies de millora de la productivitat, de millora de la competitivitat, en el cas de l'automoció, des de la Secretaria d'Indústria i Empresa. I concretament en aquest camp hi ha hagut també línies de suport al *confirming* per a *pools* de proveïdors, avals per al capital circulant, préstecs per a inversions en béns d'equipament, capitalització estratègica..., és a dir, tota una sèrie de mesures que, de fet, algunes d'elles són bastant d'impacte. Al costat d'això, tots sabem que el Departament de Treball està fent diverses ajudes: el pla Inicia; s'ha desplegat una xarxa de suport, formada principalment per ajuntaments i consells comarcals, a noves iniciatives empresarials, i també hi ha en tramitació la nova ordre d'ajuts de promoció de l'ocupació autònoma.

Al costat d'això, l'agència Acció, que ja està muntada, que només falta que passi la recta final aquí al Parlament, té una sèrie de línies més estratègiques. La línia del concepte «capital llavor». Tenim tot un programa de suport a les empreses per fer projectes, gestors de projectes, per fer també grups d'exportació per ajuntar pimes per sortir a fora... Més que mai s'ha de sortir fora; per a les empreses que són mínimament solvents, encara que ho estiguin passant conjunturalment malament, és un bon moment per anar a explorar nous mercats. Hi ha molts llocs del món en què el mercat no ha parat, sobretot en els sectors..., el que és tractor públic, és a dir,

al nord d'Àfrica, les zones àrabs o la Xina, la inversió pública continua forta. Per tant, caldria que les empreses vinculades a aquest sector..., i així ho estem fent, les estem empenyent a continuar anant amb accions exteriors d'internacionalització.

Estem treballant també cada cop agrupant més les empreses, les pimes, en clústers. Empresa a empresa és molt difícil de treballar. Si les agrupem, les ajuntem, és més fàcil fer tant accions d'innovació com accions d'internacionalització. Per tant, són tasques que no es veuen a curt termini però que tenen èxit a mitjà. Per tant, ara passarem un calvari, ho sabem tots, tot el món passarà un calvari; però es tracta que el calvari el passem al més ràpidament possible. I jo crec que amb les polítiques que s'estan fent des del Govern ho aconseguirem.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Millo, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor conseller. Li agraeixo el to de la resposta i, a més a més, li agafo la paraula. Vostè assenyalava l'oposició mirant cap allà, i l'oposició s'ha de mirar cap allà i cap aquí; té dos horitzons, aquesta oposició, està formada... I encara hi ha algú per allà dalt també, que ara no hi són en aquests moments, per cert, però, bé, l'oposició important està aquí, eh? (*Remor de veus.*)

Senyor conseller, vostè no m'ha contestat les tres preguntes que li feia. De fet, la primera me l'ha contestat, però la resposta no em serveix –ara li explicaré per què–, i la segona i la tercera no me les ha contestat. Jo li demanava que em digués concretament què en pensa el Govern, de les propostes concretes que presenta, que ha defensat les petites i mitjanes empreses i els autònoms aquests dies a Madrid, davant del Congrés, i si està disposat a liderar aquest moviment com a govern català. D'això no me n'ha parlat.

I, amb relació al que vostè m'explica, miri, el primer que cal fer, el més important és dir la veritat –dir la veritat. Jo li he recordat que durant l'any 2007 vostès han estat amagant que hi havia una situació de crisi. Segurament..., i és molt important, això. Sí, perquè les dades ja ens... Vostè ha parlat del dèficit fiscal, i ha parlat del problema que tenim ara de menys ingressos, però és que els menys ingressos de la Generalitat no vénen d'aquest any, eh?, ni vénen del 2008, ja vénen del 2007, que hi va haver una caiguda espectacular de la liquidació d'ingressos del 2007, mentre vostès deien que no hi havia crisi. I aquella menys entrada d'ingressos per recaptació d'impostos, d'on venia? Ja era conseqüència d'aquesta situació de crisi que ens venia a sobre mentre vostè ho negava, o el Govern ho negava. En tot cas, per tant, el primer, dir la veritat.

Per què ho dic, això? Perquè si les mesures que ara ens ha explicat s'haguessin pres ja des del 2007 amb contundència, amb força, amb valentia, possiblement les conseqüències de la crisi haurien estat menors, que era el que li deïem. I ara, doncs, moltes d'elles s'han pres

tard i malament. Però el més important, encara més que això, és que els resultats a la vista estan. És a dir, si en aquests moments hi han empresaris, petits empresaris autònoms, que ens estan escoltant i l'escolten a vostè, deuen pensar: «Caram, si que és trempat, aquest conseller! Tot això, fa la Generalitat? Doncs, escolti, jo no me n'assabento ni ho noto ni em serveix de re, eh? I quan vaig al banc a demanar préstecs o crèdits, tal..., aquells avals que diu que dóna la Generalitat, a mi em continuen demanant els mateixos avals, i tinc les mateixes dificultats i no em donen res.» O per exemple, tot això que diu del suport a la creació d'empreses..., escolti, aquí hi havien uns plans que funcionaven, l'any passat vostès els van derogar a començaments d'any, per ajudar a la creació d'empreses, i se'n van inventar uns de nous, que no acaben de funcionar. És a dir, vostès expliquen una realitat del món que després allà, on es viu el món de veritat, no hi és. I aquesta és la gran situació que tenim, és el gran drama, és la realitat, no?

Vostè ha parlat abans del pacte d'Estocolm, que vam compartir vostè i jo, i jo el recordo amb molta simpatia, però en aquell moment precisament parlàvem de la formació –parlàvem de la formació. Doncs, aquest és un altre element que no acaba de funcionar en aquest país, no acaba de funcionar. I vostès no hi donen solucions concretes. I aquest és un element molt important.

I quan em parla de l'espòli fiscal, escolti... Jo abans li he donat unes xifres molt concretes, perquè vostè se les apuntés; veig que no se les ha apuntat. El problema no és només que tinguem menys ingressos o que ens faltin..., és que també cal veure com es gasten els diners. I aquest Govern té un problema d'equivocació de la prioritat, té les prioritats invertides. I no és que els diners se'n vagin a Madrid o es quedin a Madrid, no, no; és que actualment, des que vostès governen, tenim la sort que, com que sembla que som més rics que abans, els diners ja no cal que només vagin a Madrid, no: se'n poden anar a l'Equador, se'n poden anar a Nova York, se'n poden anar al Perú, se'n poden anar a l'Àfrica... Ara jo podem repartir per a tothom, no cal només que se'ls quedin a Madrid.

És a dir, el tema és: com ens gastem els diners dels impostos els catalans? És la prioritat realment aquesta, o no? Vostè parla de despeses frívols a Madrid. Home, si fem la llista de despeses frívols del Govern de la Generalitat... No m'hi posaré, perquè vostè em dirà que faig demagògia, però no és demagògia. Concentrin la despesa.

El Govern no pot continuar sol, el Govern ha d'acceptar l'ajuda que li ve de fora. I li ve ajuda dels partits polítics, li ve ajuda de la societat civil... Acceptin aquesta ajuda. S'han quedat sense marge per actuar; no vulguin continuar sols. I si no ens vol donar la raó a nosaltres, com li dic, doni la raó a la resta dels agents econòmics i socials, almenys en part, perquè moltes de les propostes que ells fan nosaltres les compartim, vostès també. Algunes, jo les hi afegiria, i ells no les hi posen, o al revés, però podem trobar un consens al voltant d'això? És a dir, podem dir-li d'una vegada per totes a la societat catalana que som capaços en aquesta cambra del Parlament de Catalunya, juntament amb els agents

econòmics i socials, de dir què és el que cal fer per combatre això tot junts, amb unitat? Poden d'una vegada, vostès, senyores i senyors del Govern de Catalunya, liderar això? Que no ho estan liderant, que estan dormint a la palla, que tothom ho veu, i això no convé, al país no li convé en absolut.

I, per acabar, faci-ho, perquè si vostès ho fan, això, ens trobaran al seu costat, els farem costat, no es quedin sols com han fet fins ara, actuïn d'aquesta manera, escoltin, cosa que no han fet fins ara, perquè nosaltres hi serem, però el més important no és que nosaltres hi siguem, el més important és que Catalunya els ho agrairà...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya els ho agrairan perquè notaran com la seva condició i situació econòmica millorarà, i això és el que avui en dia convé. Aquesta és i continua sent la nostra prioritat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Jo m'he pronunciat abans, des del departament, i personalment estic d'acord en molt bona part de les propostes que fa la Patronal de la Petita i Mitjana Empresa, fins al punt que en el cas de l'automoció em sembla que hem de remarcar dues coses, primera, que el Pla integral espanyol d'automoció es cova arran d'un visita del ministre Corbacho i Sebastián a la Generalitat on, des del nostre departament, amb el president Montilla, presentem models de plans integrals fets a la Gran Bretanya i fets a Austràlia. Al cap de dos dies, Sebastián anuncia un pla integral. Per tant, primera iniciativa sortida de Catalunya.

Segona. Nosaltres fem els deures i recollim totes les aportacions que fa la patronal i els sindicats, algunes d'elles estan aquí, i les enviem a Madrid com a forma de participar en aquest pla integral. D'aquestes aportacions, lamentablement, només, jo diria entre un 20 i un 30 per cent, han estat tingudes presents, però nosaltres hem contribuït també, per tant, això és lideratge, a fer que el Pla integral espanyol tingués un color una mica més industrialista del que segurament hauria tingut.

Queda curt? Segur. Els vuit-cents milions queden curts, jo crec que l'Estat hauria de posar-ne quatre mil, com a mínim, que és el nombre de diners que van aixecar les empreses de tot Espanya per presentar-se en aquest pla d'automoció. O una altra cosa que jo crec que, segurament és del senyor Solbes el tema, més que de Sebastián, és dir: «Escolti, fem els números bé de cara que la demanda estiri. I resulta que, potser, amb el que cobrarem d'IVA, és a dir, eliminant l'IVA i l'impost

de successions..., el que paguem de subvenció ho cobrem d'IVA i impost de matriculacions, perdó.» Per tant, a l'Estat no li costa res... Ho he dit al revés, eh? Per tant, a l'Estat no li costaria res. I nosaltres estem d'acord en estrènyer en aquesta línia. Per tant, nosaltres, amb els ministeris de Madrid que tenen aquestes competències no tenim cap inconvenient a insistir en aquesta direcció. Vostè diu: «Doncs, liderem-ho des de Catalunya.» Doncs, jo li he dit, li he ofert la mà, i jo crec que aquest Parlament, quan ho decideixi –això és gestió parlamentària–, pot decidir un dia parlar-ne, d'això. I parlar de matèries que potser no són pròpies d'aquí, però el Parlament pot proposar coses a Madrid, altres vegades s'ha fet. Això és qüestió seva, dels grups parlamentaris. Jo no hi entro. Però està clar que a Catalunya ha parlat tothom, han parlat tots els grups, el president de la Generalitat, el president de l'oposició, ara vostès, els grups d'Esquerra, els grups d'Iniciativa, han parlat en la línia que calen canvis estructurals i calen mesures de canvi a Madrid. Jo crec que aquí ens hi trobarem tots per poc que fem una mica d'esforç per asseure'ns-hi.

En segon lloc, tornant al que estem fent nosaltres. Jo hi insisteixo, dins dels límits dels nostres recursos, estem fent polítiques que són molt importants de cara a mitjà termini per sortir més aviat de la crisi: el suport d'innovacions empresarials, la política de suport als centres tecnològics, a programes de recerca i innovació amb pimes, cada cop més agrupades en centres tecnològics i centres de recerca; estem fent programes d'incorporació de talent a la petita i mitjana empresa, etcètera. Podria allargar-me molt, línies de capital risc, o el programa «Empresa Món», és a dir, hi ha tot unes línies d'intervenció on l'agència Acció, que és suma de Cidem i Copca, més que mai estarà al costat de les empreses en tot el territori, agrupant-les sectorialment, i jugant

aquestes dues cartes que són fonamentals, que són les de la innovació i la internacionalització.

Per tant, jo, en fi, prenc nota de la seva voluntat constructiva, ens reunirem quan vostè vulgui, i jo el que no puc és intervenir en la dinàmica parlamentària, això ja està lluny de mi. Però sàpiga que la petita i mitjana empresa estem al seu costat, jo mateix en persona estic recorrent tot el territori parlant amb totes les cúpules de les patronals, i també especialment de les patronals d'automoció, no només pels programes d'impacte, sinó ara mateix... Avui estava a Tarragona presentant el programa estratègic d'Acció. L'altre dia estava a Manresa; tornarem a Tortosa demà a parlar del pacte nacional i la crisi. És a dir, no parem de parlar amb els interlocutors, i la gent ens explica les seves angoixes, estem al costat de la gent, i crec que modestament fem el que podem en el marc dels recursos i les competències de la Generalitat.

I no em frivolitzi, evidentment, les despeses decidides en aquest Parlament per a cooperació internacional, on se'ls reclamava que encara augmentessin més. Per tant, una part d'aquestes despeses que ara es fan servir per criticar el Govern estan decidides en aquest Parlament, les de cooperació, eh?, i em sembla molt bé ensenyar el multilingüisme allà on toqui com a fórmula d'ajudar a la cooperació, perquè nosaltres som multilingües.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.